

ПЪРВИ КОНТАКТ. ПОСЛЕДНА БИТКА.

КАУБОИ
и
ИЗВЪНЗЕМНИ

ДЖОАН Д. ВИНДЖ КАУБОИ И ИЗВЪНЗЕМНИ

Превод: Емануил Томов

chitanka.info

Джоан Виндж е добре познато име на любителите на фантастиката.

Първата ѝ творба е публикувана в сп. „Орбит“ през 1974 година. Забелязана е веднага и получава награда „Джоун У. Кембъл“ за най-добър млад писател. След това два пъти печели „Хюго“ — най-престижната литературна награда за фантасти.

Много бързо холивудски асове на киноиндустрията я привличат, за да пренесе бляновете им от екрана на бялата страница. Нейната адаптация за „Завръщането на джедаите“ на Джордж Лукас се превръща в безспорен бестселър. В следващите няколко години първо адаптира сценария на филма „Дюн“, после пише роман по третата част на „Лудия Макс“ с Мел Гибсън, както и фентъзи истории по филмите „Жената-ястреб“ с Мишел Пфайпфър и „Уилоу“ с Вал Кilmър и Джоан Уоли.

Джоан Виндж е автор на романа „Снежната кралица“, спечелил наградата Хюго за най-добър фантастичен роман, и на продълженията му „World's End“, „The Summer Queen“ (финалист за наградата Хюго) и „Tangled up in Blue“, както и на три романа за героя-телепат Кат — „Psion“, „Catspaw“ и „Dreamfall“ и на книгата „Heaven Chronicles“. Автор е и на множество по-кратки творби, а разказите ѝ, включително спечелилата Хюго новела „Eyes of Amber“, са публикувани в различни престижни списания и антологии. Кратките ѝ творби са събрани в две книги — „Eyes of Amber“ и „Phoenix in the Ashes“. Виндж също така е автор на много романи и филмови адаптации, сред които „Лудия Макс“ и книги по „Междузвездни войни“, превърнали се в бестселъри.

Автор е и на „The Random House Book of Greek Myths“ — книга с гръцки митове за млади читатели, с илюстрации на Орен Шърман. Няколко години подред тя рецензира японска манга и аниме за антологиите „The Year's Best Fantasy and Horror“, под съставителството на Ельн Датлоу, Кели Линк и Гавин Грант. В момента Джоан Виндж работи по новата си книга „Ladysmith“ — първи роман от поредица, чието действие се развива в Западна Европа по време на Бронзовата епоха. Дипломата ѝ на антрополог ще се окаже много полезна в този последен проект на авторката.

Неизвестен мъж се събужда сам сред пустинята. Няма шапка и ботуши, наоколо не личат следи, оставени от него. Сякаш е паднал от небето. Колкото и неправдоподобно да звучи, това май е единственото смилено обяснение на нещата. Това, което има, е само загадъчна гривна на ръката си, за която няма спомен как е попаднала там. Всъщност изобщо няма спомени. Никакви. Дори не помни собственото си име. Нищо от това няма особено значение, когато неочеквано попада в битка с трима непознати. Те определено искат да вземат главата му, без той да разбира защо.

Стремителното начало дава тон на следващите му приключения. Едва достигнал до единственото градче сред пустошта, Абсолюшън, някой опира безмилостно пушката си в тила му. Не след дълго е неприятно изненадан от факта, че е преследван както от закона, така и от местния бандитски тартор. Като капак на всичко, градчето и мъжът са изправени пред инвазия — нашествие на зло, каквото никой на Земята не е в състояние да разбере. Изходът е само един — решителна битка на живот и смърт. Но как да се биеш срещу нещо, което умът ти не може да възприеме? Как да откриеш слабите му места?

И докато е в центъра на развиващите се с невероятна скорост събития, отстрани внимателно го наблюдава една загадъчна непозната.

ДУЕЛ С ДЕМОН

Джейк излезе на улицата. Почти не чуваше писъците и стрелбата, не усещаше прахоляка и дима. Елате, помисли той, покажете се! *Елате да ме хванете... убийте ме, ако можете!* Той вдигна високо демоничното си оръжие.

Сякаш най-сетне смъртта бе решила да го потърси и Джейк видя целта си. Едно от летящите чудовища свърна, а обгърнатата му в сенки форма направи невъзможен завой в небето, после се спусна и започна да стреля по всеки, който все още се опитваше да стреля. Разкъсваше ги с мълнии. Нещото напредваше над улицата, право към Джейк, все едно търсеше само него. Примигващи светлинни покриваха тялото на чудовището — като демонични очи, светнали в тъмното.

Хайде, подканни го Джейк наум, като не бе сигурен дали говори на демона или на странното си оръжие. Стоеше на улицата без да мърда. Хората около него бягаха, разчиствайки пътя. Внезапно над

китката му просветна подобното на мерник устройство. Джейк се прицели и помогна на оръжието да намери целта си.

Този път то стреля почти без откат. Синият лъч описа сияйна траектория и удари летящия звяр. Джейк дори не успя да мигне. Изстрелът попадна в демона почти от упор. Експлозията стъписа Джейк.

Демонът се килна, разлюля се, полетът му стана нестабилен и той започна да пада от небесата право към Джейк, сякаш искаше да го погребе под себе си.

Джейк се наведе, а звярът профуча току над главата му. Мъжът се обърна и видя как чудовището се срива на земята с оглушително скърцане и как разорава утъпканата пръст на улицата. След него се посипаха жупел и отломки.

Другите демони в небето изчезнаха внезапно, по-бързо, отколкото бяха дошли. В същия миг звук като от разцепващо се небе изпочути прозорците по цялата улица. Последва тишина — всепомитаща, като вихреция се допреди малко ад.

За мамчета, които позволяват на дъщерите си да растат, докато си играят на каубои (и четат научна фантастика)

Най-вече моята:

Каръл (Ъруин) Денисън Уорд

13 декември 1921 г. — 17 март 2010 г.

Липсваши ми, мамо.

17 март 2011 г.

БЛАГОДАРНОСТИ

Много съм благодарна на непоколебимите си и подкрепящи издатели от Том Дохърти и на редактора си Джеймс Френкел от Тор, затова че ми дадоха възможност да се целя в истинската награда (тя никога не е пари); на Синди Чанг, Дженифър Епър и Дженифър Сандбърг, на NBCUniversal и на авторите на филма, затова че помогнаха на тази адаптация да изпълни потенциала си като позволиха творчески решения, които не влияят на филма, но направиха книгата много по-добра.

Много съм благодарна и на Лорънс У. Чийк за книгата му *Nature's Extremes: Eight Seasons Shape a Southwestern Land*, — вдъхновяващ, лиричен портрет (и в думи, и в образи) на пустинния Югозапад, както и на Джеймс Л. Хейли, автор на *Apaches: A History and Culture Portrait*, и на Доди Фюгейт (и съавтори) от Музея за индиански изкуства и култура за подробните им и ясни разкази за обществото на апачите, както и за двустрочно трагичната история на взаимодействията между апахите и „извънземните нашественици“ от собствената им планета...

И накрая, но не на последно място, отново на майка ми, задето ме накара да се гордея с индианското наследство на нашето семейство. Народът Ери може отдавна да не съществува, но потомците му помнят.

Джоан Д. Виндж

1

„Иска битка? Е, готово.“

„Gunpowder and Lead“

от Миранда Ламбърт

„Всичките самотници — откъде се взимат?“

„Eleanor Rigby“

от Ленън и Маккарти

„Вселената е направена от истории, не от атоми.“

Мюриъл Рюкайзър

Пролетта дойде и премина през пустинята на Ню Мексико с неусетността на железен юмрук в ръкавица от зелено кадифе. Няколко седмици преваляваше от време на време, а след освежителните дъждове се извиваха шарени дъги. После земята смени излинелите си цветове с наметало от тучна трева. Понякога, в особено добра година, през пролетта в пустинята поникваха дори диви цветя — истинска наслада за уморените човешки очи.

Сега наметалото вече линееше и под него се показваше покритото с белези призрачно лице на пустинята — истинското й лице — безмилостно и равнодушно.

Има хора които намират покой в пустинята — например човек, който никога не е виждал друго място, или никога не е поискал да види. Има и такива, които виждат в нея възможност за забогатяване.

Тук съкровищата на земята лежат най-често на повърхността, лесно се намират жилките руда — богати на сребро, на мед и особено на злато, които само чакат да бъдат изсмукани като костен мозък.

Разумен мъж, тръгнал към някое близко място с добър кон и храна, точно колкото е необходимо, както и манерка-две пълни с вода, би могъл да се зарадва, че днес не вали.

Но мъжът, когото слънцето огря на пътя над далечния ръб на едно плато, нямаше дори ботуши. От висините на небето той приличаше на петънце, проснато на прашната земя в една безкрайна празнота, необятна колкото небето над него. Панталоните му с цвета на прашната земя бяха скъсани на едното коляно. Пот и мръсотия покриваха потъмнялата му кожа и мръснорусата му коса. Голямо червено петно на скъсаната му риза без яка бележеше мястото на дълбока прясна рана на ребрата.

Върху мъжа, който изглеждаше мъртъв, се стовари тежката гореща вълна на новия ден. Той помръдна и изстена тихичко. Безмилостните слънчеви лъчи прежуриха затворените му клепачи, а кожата на лицето му се зачервяваше, сякаш седи пред бутяща печка. Това го върна в съзнание. Мъжът отново се размърда, този път по-неспокойно.

После рязко се изправи с ужасен стон, все едно се буди от кошмар. Седеше, дишаше тежко, сякаш е тичал цяла нощ, и втренчено гледаше пейзажа наоколо с празния поглед на човек, който няма представа къде се намира и какво прави на това място.

Лешоядите, които се носеха по топлите течения над него, загубиха интерес, кривнаха с крила и отлетяха разочаровани. Заслепен от силната слънчева светлина, мъжът така и не видя птиците. И без това виждаше всичко раздвоено. Той продължи да мига, докато накрая разбра — с точност до няколко хиляди квадратни километра — къде се намира. В пустинята! Изгубен е в пустинята!

Мъжът се втренчи в босите си крака, които се подаваха от крачолите му като странни растения. Къде, по дяволите, са ботушите му? Внезапно лицето му се сгърчи от остра, дълбока болка в ребрата. Той сложи ръце върху раната и се наведе напред. Това само влоши нещата. Поизправи гръб и отдръпна ръце. Бяха червени и лепкави.

... Какво е това, мамка му? Мъжът погледна надолу и видя тъмночервеното петно на ризата — пред очите му червеното започна

да става по-ярко, а от средата на петното засъзиха капки кръв. Рана... От куршум? Мъжът вдигна ризата и разгледа покритата със засъхнала кръв резка на тялото си. Отново направи гримаса и пусна ризата.

Нищо важно не е засегнато. Той въздъхна с облекчение. Дори не кървеше толкова много, колкото очакваше. Мъжът избърса ръце в праха под себе си и отново пое дълбоко въздух — този път много повнимателно. Късметлия, помисли той, без дори да се запита откъде е толкова сигурен в късмета си.

Отново се вгледа в ръцете си. Имаше нещо, което не беше съвсем наред. Нещо, което рязко го върна в реалността.

Около лявата му китка се виждаше широко и дебело парче метал. Окова...? Твърде е голямо за белезници, повече прилича на пранги... но пък не тежи достатъчно. Огледа го отново. Никога не е виждал подобна окова. Беше направена от различни на цвят части метал, толкова прецизно изковани и снадени в едно-единствено парче, че направо не беше за вярване.

Кой, по дяволите, би направил подобно нещо? Дори да не беше окова, твърде много приличаше на такава, а това никак не му харесваше. По-важното е обаче, какво прави на ръката му това чудо. Може би този, който го е наранил, му е сложил и това?

Беше ранен, изгубен в пустинята, без шапка и дори без ботуши. Стъпалата му бяха изранени и насинени от камъните, сякаш дълго е вървял бос, дясната му ръка беше жестоко охлузена, а на десния му крачол имаше толкова голяма дупка, че се виждаше огромната грозна синина на коляното.

Сигурно изглежда точно така, както се чувства... а се чувства като изсрлан. Но едва ли блуждае тук от дълго време, иначе вече щеше да е умрял.

Мъжът погледна отново металната гравна и стомахът му се сви от неочекван пристъп на смесени чувства — страни емоции отвъд объркането и страхът... Бяха най-близо до сляпата омраза. Мъжът вдигна един камък и заудря с всичка сила по металната гравна. Паника сви гърлото му, когато видя, че ударите не оставят дори и драскотина върху нея.

Металът бе лек и би трявало да е крехък, но не беше. Единственото, което се случи, бе, че от ударите го заболяха дланите и ръцете. Камъкът се нащърби, но не и металът.

Мъжът изруга и захвърли камъка. Облегна се назад и постави ръце на коленете си, опита се да остане поизправен. Едва успяваше да прегълтне през пресъхналото си гърло — стомахът му се сви от глад, а от напуканите му устни се процеди капчица кръв. Чувстваше се отпаднал и слаб и това не се дължеше само на загубата на кръв. Огледа отново ръцете си. Макар че беше навил ръкавите на ризата и ръцете му бяха голи почти до лактите, не бяха изгорели зле.

Зашо е тук? Как е стигнал дотук? И къде по дяволите е това „тук“? Не помнеше нищо... Мъжът стисна очи, за да не му блести слънцето, и в настъпилата тъмнина се опита да се вгледа в себе си. Съсредоточи се, отстрани емоциите, забави дишането, овладя се. Трябваше да е овладян — винаги готов и наблюдаващ, подгответен за перфектния момент или за грешната стъпка...

Отвори очи. Те блеснаха като яркосини, идеалношлифовани сапфири. Мъжът затършува из дрипавите си дрехи. Бръкна в джобовете на панталоните си с надеждата да открие пари, документи, каквото и да е...

Нищичко.

Но поне е на пътя за някъде... дълга, неестествено дълга лента утъпка пръст от единия край на нищото към другия... Не се различаваше много от голата пустош с кръпките суhi растения наоколо.

В далечината се виждаше синьо-сивия, нащърбен като счупен зъб, силует на никаква планинска верига, а пред очите му беше платото, над което току-що изгря слънцето. От другата страна на пътя имаше висока около десетина метра скала от червеникав пясъчник, с драматични белези на времето по нея. Е, поне не се виждаха апачи, помисли той. Те с радост биха направили деня му по-къс и много поболезнен.

Мъжът започна да претърсва с поглед всеки сантиметър от земята около себе си за нещо, което може да се е озовало тук заедно с него. Петънце светлина закачи окото му... нещо от метал, полуза�отено в пръстта. Той го вдигна внимателно и го изчисти от прахта. Беше дагеротип^[1] — портрет на млада жена. Беше попрегънат и посмачкан по ръбовете, но въпреки това лицето на жената се виждаше ясно. То бе нежно и загрижено. Част от дългата коса на

жената бе вдигната, а останалата се разпиливаше по раменете ѝ на гъсти лъскави вълни.

Лицето на тази жена не му говореше нищо. Защо, по дяволите, носи в себе си снимката на някаква непозната?

И все пак... Погледна отново дагеротипа. Нежната усмивка, очите, които сякаш гледаха право в него с... любов? За миг сърцето му спря и дъхът му секна. Гледаше снимката като пума, дебнеша сърна, готов да скочи... и неочеквано потъваше в дълбините на очите ѝ.

Смутен, мъжът сложи дагеротипа в джоба си. Щеше му се да има по-добро място, където да го държи... шапка, например. Мамка му, къде му е шапката? Още от сега личеше, че денят ще е дълъг и горещ.

Мъжът чу тропот на копита по пътя. Той спря да се оглежда и замръзна неподвижно. Ездачите явно не бързаха, но със сигурност идваха насам.

Ръката му автоматично се стрелна към колана... Там нямаше нищо. Пръстите му бавно се свиха в юмрук. Пистолетът! Това беше единственото нещо, което струваше толкова, колкото и животът му.

Мъжът се загледа в ръката си. Не знаеше какво друго може да прави с нея... Примирен, той седна, вперил поглед в босите си крака, и зачака.

Не му се наложи да чака дълго. Когато чу, че ездачите превалят хълма дори не си направи труда да се обрне и да погледне. По тропота можеше да заключи, че са поне трима.

Щом те се приближиха, мъжът най-сетне вдигна глава. Имаше достатъчно време да ги прецени, докато направиха няколко кръгчета около него, преди да спрат конете си. Бяха трима брадати мъже — силни и корави — облечени в обичайните тъмни дрехи. Следващите ги едно черно куче. По облеклото им се беше напластил прах, очевидно яздела отдавна. Имаше нещо, нещо почти неуловимо в тях, което му подсказа, че тримата мъже са едно семейство — баща и двама синове, навярно. Обруленият по-възрастен мъж носеше цилиндър, с който приличаше на гробар.

На седлото му мъж висеше трофей — скалп с дълга черна коса. Още един скалп висеше на седлото на единия от синовете. На мъжа това му беше достатъчно, за да разбере, че тези тримата повече убиват и по-малко погребват.

Тримата ездачи го гледаха изпитателно. Накрая възрастният рече:

— Яздим към Абсолюшън^[2]. Знаеш ли колко на запад сме стигнали?

Мъжът ги погледна с очи, празни като главата му. Абсолюшън? Това има ли го на картата? Или тези тримата си мислят, че ако яздят достатъчно дълго на запад, всичките им грехове ще бъдат оправдани?

Тримата мърдаха нервно на седлата си в очакване на отговор, който той не можеше да им даде.

— Може би е идиот — проговори единият от синовете.

Бащата скочи от коня. Приличаше на ходещ арсенал — пистолет в кобура, нож за дране на дивеч в колана и карабина Уинчестър на гърба. Мъжът се изправи бавно и несигурно. Бащата спря пред него и каза:

— Има ли причина да не ми отговорят, друже?

Мъжът мълчаше. Не беше сигурен дали има достатъчно слюнка, за да проговори. Не се сети да ги помоли за вода, а и на тях не им хрумна да му предложат. Съвсем ясно виждаше как двамата сина застават с конете си от двете му страни, препречвайки почти нехайно пътя му.

— Вижте — викна единият, — има пранга на китката си... и май са го стреляли.

Бащата хвърли бърз поглед към странната метална гривна на китката на мъжа. Изражението му с нищо не показва изненада. Тримата вече бяха обградили мъжа.

— Може да е избягал от пандиза — предположи другият син, — и да дават награда за него...

Ловци на глави. Ако не са били досега — вече станаха, помисли мъжът.

Възрастният свали карабината и я насочи към мъжа.

— Днес не ти е щастлив ден, страннико — каза бащата като премести погледа си към босите крака на мъжа, а после отново към лицето му.

Очите на мъжа бяха празни, също като главата му. Стоеше без да мърда, с отпуснати покрай тялото ръце.

— А сега се обърни много бавно — нареди бащата — и тръгвай!

Мъжът не помръдна. Бащата направи няколко крачки и се приближи до непознатия. Черното куче заръмжа, сякашолови опасност. Странникът не помръдна от мястото си, дори лицето му не

трепна. Само няколко сантиметра деляха дулото на карабината от гърдите му.

— Казах, тръгвай... — дулото на пушката се допря до гърдите на мъжа.

Мъжът се хвърли напред като нападаща змия и с едната ръка сграбчи карабината за дулото. Проехтя изстрел, но куршумът просвистя покрай него. Той дръпна силно пушката и я изтръгна от ръцете на бащата. Възрастният мъж загуби равновесие, олюя се и падна назад. Странният непознат успя да се пресегне и да грабне ножа от калъфа на колана му.

Но не спря дотук. Той замахна с ножа и го заби до дръжката в бедрото на по-близкия син. Синът се свлече от коня с рев. Мъжът го удари с приклада по главата и строши врата му. Зърна някакво движение с крайчеца на окото си и светкавично обърна карабината. Бащата с мъка се опитваше да стане с изваден пистолет. Мъжът насочи карабината и почти без да се прицелва, стреля. Куршумът уцели бащата в гърдите и той се строполи на земята. Вторият син също се прицелваше с револвер. Мъжът се хвърли върху младежа и го събори от седлото. Двамата се затъркаляха в прахта. Мъжът удари китката на сина в един камък и оръжието отхвръкна надалеч. Ръцете на младежа се стрелнаха към гърлото му. В отговор той заби юмрук в носа на другия и усети как костите поддават и се чупят. Удари го пак, и пак... докато най-сетне пелената от сляпа ярост се разсея и мъжът видя, че вече не удря човек, който се опитва да го убие... а удря мъртвец.

Мъжът се отдръпна от трупа зашеметен и запъхтян. Насили се бавно да застане на колене, а после да се изправи на крака.

Стърчеше на пътя — отново сам, единственото живо човешко същество наоколо. Тишината край него бе оглушителна — чуваше единствено ударите на собственото си сърце, което все още продължаваше да бие. Погледът му мина от тяло на тяло, а след това се спря на охлузените му, болящи ръце. Втренчи се тях — отново бяха покрити с кръв, но този път не негова. Мъжът избърса ръцете си в ризата, стъписан от факта, че той е причинил това клане.

Единствено безмилостен убиец може да стори подобно нещо. Но той не беше... не можеше да е... не се чувстваше като убиец... беше само един... какъв беше...

Исусе! Какъв беше!?

Не можеше да си спомни. Не помнеше нищичко за себе си. И името си не помнеше дори!

Мъжът притисна главата си с ръце, сякаш се опитваше да задържи остатъка от ума си.

Черното куче се приближи до него и седна, разпознало новия си господар. Мъжът изкриви лице с отвращение и се обърна. На седлото на най-близкия кон висеше манерка. Тоя я взе и я отпуши. Все още беше жив, но ако иска така да си остане, му трябва вода. И то сега!

В крайна сметка нямаше други за убиване — беше оставил инстинктите си да правят каквото намерят за добре.

Ръцете му трепереха, докато поднасяше манерката към устата си. Пи бавно, докато утоли жаждата си. Кучето ближеше капките, падащи на земята от брадичката му. Мъжът претършува дисагите и откри сушено говеждо и сухари — само това го интересуваше. Задъвка месото и сухарите и тръгна към другите два коня да вземе манерките и храната.

Когато главата му се проясни малко, а в тялото му се вляха нови сили, той отново се обърна с лице към тримата мъртвци. Клекна, прерови джобовете им и взе каквito пари имаха. Не им бяха нужни вече, където и да бяха сега. После мъжът се изправи и се замисли. Трябаха му ботуши, шапка... и дрехи, по които няма кръв.

Единственият мъртвец, чиято риза не изглеждаше по-зле от неговата, бе този със счупения врат. Размерите им бяха почти еднакви. Мъжът свали палтото, елека и ризата от мъртвия. Облече се внимателно — раната на ребрата му се бе отворила по време на боя и леко кървеше.

Докато закопчаваше светлата ленена риза, видя как в плата вече се просмуква кръв. Мъжът запаса ризата, а отгоре облече елека, като се надяваше, че той ще скрие новото петно. Беше готов да захвърли палтото, защото вече ставаше твърде горещо, но си спомни, че е в пустинята. Ако оцелее през деня, довечера щеше да настъпи проклет студ и щеше да има нужда от нещо топло.

Единият от синовете имаше кожени крачоли с колан, които изглеждаха почти нови. Мъжът ги взе и ги закопча над скъсаните си панталони. Премери подметката на ботушите му с крака си — ставаха. Набута отеклите си крака в чорапите и ботушите. Видът му вече бе доста благоприличен.

Шапка, сети се мъжът. Ако умре от слънчев удар, така ще му се пада, щом забрави за шапката. Хареса си една и я премери. Пасваше му идеално. Свали периферията ниско над очите и ги скри от светлината и от любопитни погледи. Зачуди се какви хорски погледи са му хрумнали... и ненадейно се сети за дагеротипа. Извади го от джоба, свали си шапката и внимателно го намести на дъното. Сложи шапката на главата си и се почувства много доволен.

Трябваше му още нещо — пистолет.

Тръгна от тяло на тяло, за да разгледа пистолетите на мъртвите. Всички имаха добри оръжия. Добре... Той врътна барабана на всеки от пистолетите, не хареса пъrvите два, защото движението не беше достатъчно плавно. Третият беше по-добър, Смит и Уестън, Шофийлд, 45-ти калибър. Барабанът се движеше така, сякаш собственикът на оръжието го е било грижа за живота му. Е, дано извади по-добър късмет в следващия живот, помисли мъжът. Дръжката прилягаше удобно в дланта му, а и балансът бе добър.

Мъжът взе колана с кобура на оръжието и го закопча около кръста си. Макар да не знаеше кой е и къде е, пистолетът по някакъв странен и необясним начин го накара да се почувства цял.

След това той обходи с поглед голата, обляна в ослепителна светлина равнина. Чувстваше се някак повече като себе си. Осъзна, че тези му мисли са напълно нелепи, също като самия него изправен тук, насред нищото.

Мъжът огледа конете, които пощипваха суха трева край пътя и чакаха ездачите си. И трите коня изглеждаха добре. Той си избра единствения, на чието седло не висеше скалп. Привърза палтото отзад, където намери и един спален чувал. Тупна другите две животни по задниците и те припнаха надолу по пътя. Интелектът и инстинктите им щяха да ги отведат на някое по-добро място.

Следвайки собствените си инстинкти, мъжът се качи на третия кон и го обрна в посоката, от която дойдоха тримата непознати. Абсолюшън. Вероятно е град и едва ли се намира далеч. Мъжът сръчка леко коня с шпорите. Животно пое в лек галоп — темпо, което тялото на странника можеше да понесе.

Щом мъжът и конят поеха по пътя, кучето стана и ги последва. Мъжът дръпна юздите и се обрна назад — прилича на овчарско куче,

помисли той. Козината му беше дълга и рунтава, черна, с бяла ивица около врата.

Каквото и да беше кучето, явно не му идваше наум да тръгне нанякъде само, макар да бе свободно. То стоеше срещу него задъхано, с изплезен език и сякаш се усмихваше.

Мъжът го гледаше с очите на пума. Сетне обърна коня и тръгна без да поглежда назад. Кучето го последва. Превалиха близкия хълм и поеха към долината, която се откри пред тях.

[1] Дагеротип — снимка, получена в резултат на дагеротипия — един от най-ранните фотографски процеси, при който изображението се получава върху метална плака, обработена по специален начин. ↑

[2] Абсолюшън — от англ. *absolution* — оправдание — Б.пр. ↑

2

Абсолюшън беше просто едно място, а не състояние на духа. Половин ден езда бе достатъчна на мъжа, за да стигне до него.

От билото на поредния хълм той видя града, който го очакваше в ниска, обширна долина, през която се виеше сребърната нишка на река. По всичко личеше, че водата ѝ е добра и изобилна, защото сред тополите и върбите се мяркаха и яркозелени корони на вчнозелени дървета.

Мъжът се изненада колко много сгради се бяха подредили от двете страни на главната улица на Абсолюшън, както и по няколкото странични улички, пресичащи главната като жилки в скала.

Златни жилки. Само находище на скъпоценния метал може да привлече достатъчно хора на едно място, за да вдигнат град на сред тази забравена от бога пустош.

Мъжът дръпна юздите на коня. Имаше нужда от време, преди да влезе в града, за да разгледа подробностите наоколо.

Абсолюшън не бе точно градът, за който го помисли отдалече. Макар да минаваше обяд, прашната главна улица бе почти празна. Сградите край нея изглеждаха здрави, но на повечето боята беше избеляла и се ронеше, напукана от пустинното слънце. Някои изглеждаха пустни. Който и да е построил града, отдавна се е отказал от него и го е изоставил.

Още един за кратко оживен и след това загинал град, защото златото, което основателите му са мисели, че никога няма да свърши, е свършило твърде скоро. Още не се беше превърнал в град-призрак, но хората, останали тук, живееха в него, само защото нямаше къде другаде да идат.

Всъщност, това изобщо не го засягаше. Освен факта, че странник като него изглежда още по-необично, яздещ сам по главната улица. Нещо, може би отколешен навик, му подсказваше, че не иска никой да го забележи, поне не и докато не си спомни кой е. Мъжът притисна с длан раната си, отклони коня и се скри зад една редица сгради.

Търсеше някоя обитавана къща, по възможност с отворен заден вход. За своя изненада, бързо откри каквото търсеше. Слезе от коня зад една сграда с относително пресен слой бяла боя върху дъските — задната врата зееше широко отворена, за да влиза въздух отвън.

Под улука до стълбите имаше каца, в която се събираще дъждовна вода. Беше наполовина пълна и покрита с капак, за да не се изпарява водата от непоносимата жега. Конят се нуждае от много повече вода, отколкото човек. Ако някой не разбира и не се съобразява с тази проста истина, може направо да си пръсне мозъка, защото съвсем скоро така или иначе ще е мъртъв заедно с коня. Мъжът остави животното да пие и преметна юздата му около перилата на стълбите, за да не тръгне нанякъде.

Определено не очакват гости, помисли мъжът, докато се качваше по стълбите. Влезе през отворената врата. Чак тогава забеляза, че проклетото куче го е последвало чак до града. То цъфна на прага зад него и го зяпна с големи кафяви очи и глуповата усмивка.

В този миг мъжът ненадейно осъзна, че кучето прави същото като него — опитва се да оцелее, след като опората на цялото му съществуване бе срутена. Той я бе срутил. Примирен, мъжът посочи към пода.

— Стой тук!

Кучето прекрачи прага и седна доволно.

Мъжът огледа обстановката по- внимателно, но още не можеше да определи къде се намира. Видя пред себе си тясна кухня и бутилка уиски на малка маса до мивка. Мисълта за уискито му хареса и той закрачи внимателно напред.

— Ех...? — викна мъжът, но не много силно. Не искаше някой от съседната стая да го изненада, но и не искаше да стресне никого.

Не последваха нито отговор, нито стъпки. Мъжът се поопусна и се приближи до масата и до бутилката уиски. Отпуши я и дръпна няколко дълги глътки, наслаждавайки се на лекото парене в гърлото.

„Вода на живота“ — това означава „уиски“, според Долън. В момента му вярваше. Дори не го притесняваше факта, че няма и най-бегла представа кой е Долън. Мъжът върна бутилката на масата с доволна въздишка и се приближи до мивката. Натисна помпата и напълни купата под чучура. Потопи ръцете си в хладната вода — охлузените му, насинени кокалчета се поспокоиха. Хубаво беше и да

се поизмие. Мъжът свали шапката и плисна вода на лицето си. Прахът и потта се свлякоха като стара кожа. След това изми ръцете си чак до лактите. Наведе се и изля останалата вода върху главата, за да изплакне косата си. Накрая се подсушси с един парцал, който мерна на другия край на масата.

Докато свърши тези няколко прости неща, тялото му се разтрепери, а раната го заболя още повече. Мъжът разкопча жилетката. Трябва да се погрижи за раната — дори само вдигането на бутилката с алкохол усили болката. Той повдигна ризата и поля дълбоката, кървава резка с уиски. Стисна зъби. Паренето не го изненада, но със сигурност не беше толкова приятно, колкото това в гърлото.

Мъжът отпи още няколко глътки, оставил бутилката на масата и посегна към тапата. Ръката му замръзна на сред движението. Зад гърба му се чу щракване от затвора на пушка.

— Ръцете към небето, друже!

Мъжът вдигна бавно ръце.

* * *

Проповедник Мийчъм се приближи много предпазливо към непознатия мъж, когото откри в собствената си кухнята и който пиеше от уискито му. Малцина му идваха на гости напоследък, а и никой от гостите му не влизаше през задната врата, нито пък пиеше от уискито му без покана.

— Спокойно, спокойно... — проговори непознатият, щом Мийчъм опря дулото на оръжието си във врата му.

Проповедникът заиздърпва бавно пистолета от кобура на мъжа и по-скоро усети, отколкото видя как мускулите на непознатия трепват и се стягат. В този миг му стана ясно, че мъжът позволи да вземе оръжието му...

Мийчъм си пое дълбоко дъх и благодаря на Бог, седне отстъпи крачка назад.

— Обърни се! — заповядва той на непознатия.

Мъжът се обърна. Проповедникът срещна преценявящия леденосин поглед на непознатия, който се плъзна по сивеещата му коса и брада и по безличното му облекло. Без официалното си палто и

шапката, Мийчъм изглеждаше като всеки друг жител на града. Мъжът продължаваше да го гледа.

Проповедникът се втренчи в очите на непознатия. Може и да беше на години, но тези години го бяха научили на много неща. Мийчъм беше човек, видял какво ли не през живота си, а още повече бе направил, преди да открие Бог или може би преди Бог да открие него. Наученото се виждаше в очите му — нито една забравена болка, нито една забравена трудност.

Сега бе негов ред да огледа непознатия — мъж в средата на тридесетте, суров, с поглед, твърд като вътрешността на диамант. Повечето хора, живели дълго по тези земи, изглеждаха така. Дрехите му бяха тъмни и безлични също като дрехите на Мийчъм. Единствено по начина, по който се движеше, или избираше да не се движи, Мийчъм можеше да заключи, че човекът срещу него е всичко друго, но не и обикновен.

Мъжът се оставил да му вземе пистолета без бой и Мийчъм беше сигурен, че това е нарочно. Той погледна голямата кърваво петно на светлата му риза. Краищата й висяха над панталона, а от ръбовете им капеше хубавото му уиски.

— Простреляха ме — каза мъжът, сякаш не знаеше какво друго да каже.

Мийчъм прости на непознатия за уискита, което бе решил да използва за лечебни цели. Зачуди се дали странникът не бе влязъл тук в търсене на нещо повече от питие. Като се има предвид вида му, като че ли се нуждаеше и от нещо друго. Но мъжът не продумваше, просто стоеше и гледаше Мийчъм, сякаш беше решил, че в крайна сметка стоенето е най-безопасно в момента.

С крайчеца на окото си Мийчъм видя едно непознато черно куче, което седеше търпеливо пред прага. Сънцето напичаше по-голямата част от тялото му, но то не правеше опити да се прибере на сянка. Нещо в неподвижността на кучето му напомни на синеокия мъж. Проповедникът се поотпусна, а любопитството му се засили.

— Само по два типа хора се стреля — отбеляза Мийчъм, — по престъпници и по жертвии.

Внимателно постави пистолета на масата, далеч от непознатия.

— Ти от кои си?

Мъжът се поколеба преди да отговори, като че трябваше да се сети как да отговори.

— Не знам... — промълви той накрая.

Мийчъм усети искреността в гласа му. За миг по лицето на странника премина сянка на празнота, безпомощност... ужас. Мъжът примигна и сянката се стопи, но Мийчъм видя достатъчно. Милостиви боже, помисли той, изгубена душа!

— Имаш ли си име, братко?

Мъжът сведе глава.

— И него не знам.

По лицето на Мийчъм се изписа съчувствие. Само че твърде много бе врял и кипял, за да се подведе толкова лесно.

— Какво знаеш тогава?

Странникът помисли и вдигна глава.

— Английски — каза той с непроницаемо изражение.

Мийчъм вдигна вежди и си позволи да изкриви устни в лека усмивка, но още не сваляше пушката, за да е сигурен, че и мъжът няма да свали ръцете си.

— Откъде идваш? — попита проповедникът.

— От Запад...

— Западът е голямо място — спокойно отбеляза Мийчъм.

Мъжът не обърна внимание на думите му и проповедникът посочи с брадичка вратата, откъдето влезе.

Мъжът послушно тръгна натам, бутна я и мина през нея все още с вдигнати ръце.

Мийчъм го последва.

— Седни! — нареди му той.

Мъжът огледа голямата стая с висок таван, след това се обърна към Мийчъм. Имаше леко объркан вид.

— Това ли е твоето място?

Кепенците на прозорците бяха затворени, затова стаята бе похладна, но и по-тъмна от кухнята. Мийчъм се усети, че стаята може и да се стори странна на човек, несвикнал с нея.

— Шест дни в седмицата е моя — каза той и този път се усмихна широко. — На седмия принадлежи на Бог.

Непознатият започваше да разбира. Обходи с поглед редиците пейки, амвона и големия, неукрасен кръст на стената зад него. Мъжът

седна на една пейка на първия ред. В мига, в който се отпусна на нея, болката го жегна и той сви устни. Мийчъм отиде до една маса в другия край на стаята, където следобедното слънце светеше през един от малкото прозорци без кепенци.

Неспокойният поглед на мъжа продължи да шари наоколо с прямото любопитство на човек, който не може да си спомни кога за последно е влизал в църква.

Най-вероятно е точно така, помисли проповедникът, и свали гарда още малко.

— Казвам се Мийчъм — представи се той и остави тихо пушката на масата до себе си. Забеляза, че мъжът долови дори този звук.

Непознатият свали ръцете си. Лицето му остана спокойно, а в очите му се четеше само леко облекчение. Не помръдна от мястото си. Мийчъм му обърна гръб и отиде до шкафа, където пазеше малко лекарства и една резервна бутилка уиски. Извади една кутия и уискито и ги оставил на масата.

— Събудих се в пустинята — рече мъжът. — Все едно съм паднал от небето.

Мийчъм спря да подрежда принадлежностите от кутията.

— Хм — започна той, — спомням си една такава история... един тип на име Луцифер.

Странникът примигна, сякаш това име и историята са му познати. Но реакцията му не показва нищо друго, сякаш всяко име, различно от собственото му — а то явно не бе „Луцифер“ — му бе безразлично.

— Ела на светло — каза Мийчъм. В гласа му прозвучаха колкото покана, толкова и заповед. Той намокри ръцете си с уискито и ги избърса с една чиста кърпа.

Мъжът се изправи малко сковано. Щом видя какво е подготвил проповедникът, нещо близко до облекчение се разля в погледа му.

Мийчъм извади игла с конец и направи знак на мъжа да седне на масата, така че светлината да пада върху него. Непознатият се подчини, облегна се назад и повдигна ризата си, сякаш знаеше какво го очаква.

Мийчъм даде на мъжа да пийне от уискито, след това отпи и той. Шиенето на рана не беше като да кърпиш чорапи — не му действаше успокоително. Той запали клечка кибрит и прокара иглата през

пламъка, за да я стерилизира. Сетне разгледа раната. Сбърчи чело и отново отпи от бутилката. Мъжът също посегна към уискито, но Мийчъм вече го бе оставил на края на масата.

— Опитай да не мърдаш...

Проповедникът прокара горещата игла през кожата на непознатия и събра двете страни на раната. Вдигнатата ръка на мъжът се сви в юмрук. Той стисна челюсти, за да заглуши стона си, но след това застана напълно неподвижно и не дори не гъкна.

Приятно разнообразие е да шиеш човек, който е в състояние да се контролира, помисли Мийчъм. Беше свикнал да шие най-вече пияни жертви от сбиванията в бара, които обикновено пищяха и се мятаха като тригодишни деца.

— Миньорски град? — попита непознатият с внимателно овладян глас.

Говори, за да не мисли за болката, помисли Мийчъм, все по-сигурен в предположението си, че никакви части от мозъка на този мъж знаеха неща, които никой не би искал да си спомни.

— Да, така беше, ноrudата изчезна като вода в пясък... — рече Мийчъм. — Без злато няма град. Повечето се преместиха край новото находище до река Мимбрес. — Проповедникът спря работата си и се втренчи в раната. Никога не бе виждал рана от куршум, или въобще каквато и да било рана, която да изглежда по този начин. — Странна рана. Изглежда... обгорена...

Вероятно заради това мъжът още не бе припаднал от загуба на кръв. В едно бе напълно сигурен:

— Това не е рана от куршум — каза на глас Мийчъм. — Откъде ти е?

Непознатият го изгледа свирепо, все още стиснал устни.

— Вярно, не помниш — Мийчъм направи извинителна гримаса. — Е, не мога да ти опростя греховете, ако не ги помниш — рече той, стараейки се да разсее пациента си. — Едно ще ти кажа — той погледна непознатия с усмивка, — дали ще свършиш в рая или в ада, не е по план на Бог, а по твой план.

Мийчъм отново насочи вниманието си към раната и направи още два шева.

— Трябва да помниш плана си — приключи с импровизираната проповед той. — Пръст!

Мъжът притисна с пръст конеца, за да го придържа, докато Мийчъм го върже на възел. Проповедникът скъса със зъби конеца и направи крачка назад, любувайки се на творението си.

— Не е зле за селски проповедник...

В този миг един прозорец до предната врата на църквата се пръсна на парчета. Двамата мъже подскочиха. През строшения прозорец долетяха изстрели и викове и унищожиха тихото убежище, което църквата даваше на двамата мъже.

Мийчъм оставил непознатия да седи на масата като стресната котка и изтича до входната врата да види какво става навън.

— Безполезният нехранимайко Долархайд пак се е напил... — Мийчъм излезе през вратата, без да погледне назад.

Непознатият слезе от масата и се изправи. Заслуша се в суматохата навън, докато запасваше ризата и закопчаваше жилетката си. След това отиде в кухнята да си вземе шапката и пистолета.

3

Късното следобедно слънце превръщаше главната улица в призрачна гледка на фона на червено-златист залез, удавен в прах. Дълги синьо-виолетови сенки се стелеха по земята и носеха обещанието, че безпощадната жега на деня скоро ще се разсее с напредването на часа и с настъпването на сумрака на пустинята.

Този път Мийчъм не успя да оцени художественото майсторство на Бог. Погледът му бе съсредоточен върху ездачите пред бар „Златния лист“, които предвещаваха беди. Той се упъти към центъра на проблема с надеждата, че Всевишният ще има поне такта, ако не святото слизходжение, никой от хората наоколо да не свърши като прозореца му.

Проповедникът отдалеч забеляза Пърси Долархайд — самоуверен, сприхав пияница, син на Полковника, който както винаги беше в центъра на вниманието. Около него, без да слизат от конете си, се въртяха хората, които се грижеха за кравите на баща му. Викаха и насырчаваха Пърси. И как да не го правят, когато бяха с него, винаги пиеха без пари и винаги пиеха по много.

Единственият трезвен в тази компания беше Нат Колорадо. Той надзираше работниците на Удроу Долархайд и беше наполовина апач — още млад, но корав като кожата на седло. Мийчъм никога не го бе виждал да се усмихва. Откакто го помнеше, Нат все беше дясната ръка на Полковника — по-скоро син, отколкото блуден полуапач.

Всички знаеха, че Полковника мрази апачите до мозъка на костите си, а доколкото Мийчъм бе запознат, Долархайд не се бе доверявал на никой друг, освен на Нат. Да носиш тежестта на това доверие, бе достатъчно, за да загубиш усмивката си завинаги.

А при него беше още по-лошо, защото Нат трябваше да играе ролята на бавачка на Пърси, всеки път, когато идваше в града. Засега бе успял да предпази Пърси да не убие никого, както и никой да не убие него. Но правомощията му стигаха само дотук.

Нат седеше на един стол на дъсчения тротоар, вдигнал крака на перилата пред бара, и наблюдаваше безразлично изцепките на Пърси. Човек би трябвало да е сляп обаче, за да не види, че спокойствието му бе привидно, издаваше го дори начинът, по който крепеше пушката на сгъвката на лакътя си. Нито името на Долархайд-старши, нито репутацията на Нат бяха гаранция, че късметът на Пърси ще трае вечно.

Нат не обърна никакво внимание на проповедника, който мина край него. Цялото му внимание беше приковано върху Пърси, а устните му не помръдваха, както обикновено. Мийчъм се обърна и хвърли един поглед към мълчаливия апач, докато се провираше сред тълпата от кравари и жители на града, обградили Пърси. Очите им се срещнаха и проповедникът осъзна, че не успява да види нищо в тях. Там нямаше нито неприязнь, нито отвращение, нищо — дълбините на тези тъмни очи бяха като кладенци от скръб.

Проповедникът поклати глава. Две загубени души за един ден... Или се бе приближил твърде много до божията мъдрост, или пустинното слънце го бе напекло здраво.

Този път Пърси забавляваше себе си и тълпата, като стреляше по мераклийски изпипаната табела на бара. Пърси беше висок кестеняв хубавец — живо доказателство, че външният вид обикновено лъже.

Мийчъм се зачуди как ли изглежда Пърси трезвен. Никога не бе виждал момчето напълно адекватно. Ако Нат Колорадо има тежката съдба да е единствен довереник на бащата на Пърси, Мийчъм смяташе, че на Пърси не му е по-леко да е единствен син на Полковника.

Проповедникът се опита да изчопли от себе си поне частичка състрадание към момчето, но не успя. Това, че беше нещастен, не даваше на Пърси правото да се държи като копеле и да си го изкарва на всички край себе си. Всъщност и никой друг нямаше това право. Или Пърси трябваше да се промени до неузнаваемост, или Мийчъм... а това би било истинско чудо.

Чарлс Соренсън, собственикът на бара, излетя през двукрилата врата на заведението, и се развика:

— Хей, хей, Пърси! К'ви ги вършиш, бе?

Мнозина, не само Мийчъм, наричаха Пърси копеле, разбира се, не заради произхода му. Но никой не смееше да му го каже в очите, ако

не беше пиян колкото него. Нито един човек, който беше с всичкия си, не наричаше и баща му „Полковника“, ако имаше опасност някой да го чуе, защото със сигурност не би живял достатъчно, за да се похвали с подвига си.

В градчета обикновено наричаха Соренсьн „Док“. Той наистина беше лекар, с диплома от никакво медицинско училище на изток и научи Мийчъм на много неща за обработването на рани, въпреки че, или най-вече защото повечето хора, които се нуждаеха от подобни грижи „се нараняваха“ в бара му.

В градчето Док беше просто собственик на бар и името му беше шега в устите на всички — роден и израснал в пустинята, той беше — буквально — като риба на сухо.

— Малко ще пострелям по мишена, Док! — викаше заваляно Пърси. — Грижи нямай, няма да ти омачкам роклята!

Док трепна, когато Пърси стреля още веднъж по табелата. Пърси се разсмя, като видя изражението на Док, и как се опитва да скрие страхът си. Мийчъм се изпълни със съчувствие към Док и небогоугоден порив да разбие главата на Пърси в нещо твърдо.

Мария, съпругата на Док, се появи пред бара. Най-вече нейните готварски умения задържаха клиенти от оредеващото население на града в „Златния лист“. Благодарение на това барът все още не беше станал част от незначителната империйка на Долархайд, а Пърси не успяваше да пропие цялата му печалба. Очите на Мария бяха пълни с гняв и тревога — най-вече за безопасността на съпруга й. Тя се опита да го вкара вътре, далеч от куршумите на Пърси.

— Спри! — викаше Док. — Горе има наематели!

Мария хвана съпруга си за ръка, насили се да изглежда спокойна и да успокои съпруга си, но й се наложи да викне, за да надмогне крясъците на тълпата:

— Няма нищо! Горе няма никого...

— Мария, моля те, прибери се вътре! — Док се опита да се освободи от ръцете й.

Тя го хвана още по-здраво.

— Мили, той е пиян, просто го остави и...

— И какво!? Пие без пари, а сега ще направи на решето бара ми!

— викаше Док.

Пърси се обърна към стъпалата на бара, където стоеше Док. Пиян или трезвен, Пърси имаше неестествената склонност да чува всеки, който злослови за него.

— К'во рече, Док? К'во викаш? Ела тука да си уредим дълговете!

И той направи с пистолета знак на Док да отиде при него. Док заслиза неохотно. Пърси го чакаше. Мария се опита да запази усмивката си и да успокои положението.

— Той нищо не каза, Пърси! *Пор фавор, патрон!* Моля ви, господин клиент! — обърна се тя към Пърси. — Какво още можем да предложим на вас и на хората ви?

Но Пърси не отделяше очи от Док, като котка, закачила мишка на нокътя си, и нямаше намерение да го пусне. Той поклати глава.

— Не, не! Искам да чуя какво каза тоя! Неблагодарен си за оборота, който ти правим, а? Ако не беше добитъкът на тате, никакви пари нямаше да минават през тоя град! Никакво мясо нямаше да има на масата, а вратите щяха да са затворени и заковани!

— Не съм искал да обидя баща ти, Пърси! — Док разбра, че е преминал опасна граница, но в опита си да отстъпи, единственото, което успя да направи, е да настъпи и по другия крак келявата горделивост на Пърси.

Младежът замахна към лицето на Док и събори очилата му в прахта на улицата. Лицето на съдържателя почervеня от унижение и гняв. Той се наведе бързо да вдигне очилата си, преди Пърси да успее да ги смачка под ботуша си.

Пърси се изхили и стреля. Куршумът вдигна пушилка точно до протегнатата ръка на Док, който отскочи стреснат назад и седна на улицата. Док никога не бе използвал пистолет, дори не носеше такъв, което беше нормално за лекар от големия град, но не и за съдържател на бар в Абсолюшън. Дори Пърси знаеше, че Док се страхува от пистолети, както конете ги е страх от змии.

— Вижте му лицето? — злорадстваше Пърси. — Помисли, че ще му издухам главата!

Мийчъм се отдели от тълпата зяпачи и клекна, за да помогне на Док да си намери очилата. Съдържателят трепереше, докато се изправяше на крака — не толкова от страх, колкото от ярост. Той се качи по стълбите при очакващата го Мария. Тя го хвана внимателно за ръка и го поведе навътре.

Мийчъм си пое дълбоко дъх.

— Добре, синко — каза той и се изуми на спокойствието в гласа си, — тези хора са достатъчно уплашени от проклетите апачи и без да стреляш по тях.

Първоначално Пърси като че ли реши да не обръща внимание на думите на проповедника, но после се завъртя към Мийчъм с цинична усмивка.

— Знаеш ли, проповеднико, даде ми една добра идея... — Той огледа пияните си блюдодизци и хората, скучили се да гледат сеир.

— Вярно, че днес не е неделя — продължи Пърси, — ама какво ще кажеш да посьбера малко подаяния за бедния човек? — Той си свали шапката, обрна я и я протегна към тълпата като купа за подаяния. Само че в другата ръка държеше пистолет, чието дуло сочеше към насьбалите се граждани. — Кой има пари? Всичко става, зелена мед или сребро, няма да придирияме!

Дулото на пистолета беше много убедително. Хората започнаха да хвърлят дребни монети в шапката, докато Пърси обикаляше от човек на човек и нареждаше като отговорник за подаянията на неделна проповед:

— Много благодарим... много благодарим... истински християнин... извинявайте, добри хора, че лошият късмет на Док ви се стовари на гърбовете...

Внезапно Пърси спря и измери с поглед единствения човек, който не посегна да му даде нещо.

— Хей! — викна той. — Ти също!

Мийчъм се обърна да види на кого говори Пърси. Беше странникът, когото оставил в църквата. Мъжът явно го бе последвал. Мийчъм не знаеше откога стои, облегнат на един от стълбовете, крепящи навеса на покрития тротоар. Непознатият просто наблюдаваше Пърси като всички останали... или може би не като всички останали.

Мъжът не помръдна от мястото си. Мийчъм не се изненада. Пърси се приближи до него и насочи пистолета си право в лицето му, но мъжът дори не трепна, обгърнат от плашещото спокойствие като от втора кожа, точно както когато Мийчъм го завари в кухнята си.

— Внимавай къде насочваш това нещо — проговори мъжът, — преди да се нараниш.

Очите на Нат Колорадо не изпускаха непознатия. Този път, отбеляза Мийчъм, изражението на апача беше смъртно сериозно. Нат се изправи с пушка в ръка и застана така, сякаш пред Пърси стои гърмяща змия. Но след това нещо почти незабележимо се промени в изражението му. Нат се втренчи в мъжа, челото му стана още по-смръщено, а съмнението полека се смени с нещо друго. Сякаш го разпозна.

Каквото и да видя в лицето на мъжа, Нат не предприе нищо, а Пърси явно не виждаше нищо.

Силно раздразнен, той се наведе към ухото на мъжа и прошепна достатъчно силно, за да го чуят всички:

— Ще взема да си помисля, че май не знаеш кой съм...

И тогава мъжът се раздвижи — коляното му уцели Пърси в топките, толкова бързо, че никой не успя да реагира.

Очите на Пърси се изцъклиха и той се сгъна на две, опита се отчаяно да си поеме въздух, без да има сили дори да извика.

Мъжът се обърна, мина плавно като вода през тълпата и продължи надолу по улицата. Подмина малката групичка шерифски наместници, застанали пред входа на шерифството — по съвместителство и затвор — откъдето наблюдаваха магарите на Пърси, също толкова безсилни, колкото и с всички останали.

Шерифът отсъстваше от града, но дори да беше тук, нищо нямаше да се промени. В Абсолюшън дори хората на закона не помръдваха без разрешението на Полковника — не и за да спрат сина му.

След току-що случилото се, те естествено и не мислеха да продумат на непознатия.

Пърси най-сетне се поокопити и успя да възвърне самообладанието си достатъчно, за да вдигне пистолета и да го насочи към непознатия.

— Хей! Ти! — извика той с пресипнал глас. — Обърни се!

Мъжът продължи да върви, без да му обръща внимание. Мийчъм никога не бе виждал Пърси толкова разгневен и за негова изненада, яростта на младежа растеше.

— Хей! Предупреждавам те!

Пърси стреля веднъж, предупредително, вляво от мъжа. Един от наместниците извика, посегна към рамото си и се строполи на

тprotoара.

Мийчъм си проправи път през тълпата и забърза към ранения, цялото му внимание беше съсредоточено върху човека, който имаше нужда от помощ.

— Уха! — изненада се Пърси със замъглената си от алкохола глава. — Това пък откъде се взе?

Докато той гледаше с празен поглед наместниците на шерифа, хората от градчето се възползваха от разсейването му и плъзнаха накъдето им видят очите.

* * *

Като че пришпорени от самото провидение, или може би по волята на дявола, шериф Джон Тагарт и главният му заместник Чарли Лайл влязоха в града на конете си и се запровираха през тълпата — тук като че ли се бе събрало цялото население на Абсолюшън.

Набитото око на Тагарт веднага мерна центъра на суматохата — Пърси Долархайд, пиян като скункс и също толкова отблъскващ. Тагарт погледна Лайл, който завъртя очи и измърмори някакво проклятие.

Цял следобед бяха яздили, защото някой бе открил двойка коне без ездачи да скитат край реката. Успяха да разберат, че конете са на Уес Клейборн и на един от синовете му, или на Люк, или на Моуз. Не успяха да проследят следите, оставени от тях, затова се отказаха да търсят откъде са дошли животните. Тагарт бе чувал много неща за тримата Клейборн — най-вече, че не зачитат много-много закона.

Скалповете на седлата на самотните коне улесниха решението им да престанат да търсят — скалповете бяха женски. Ако някой е победил бащата и синовете Клейборн в собствената им игра и е осигурил закуска на лешоядите, всички в Ню Мексико щяха да живеят по-спокойно.

Обаче присъствието на Пърси Долархайд в града означаваше само едно — дългият им пропилян ден току-що стана още по-дълъг. Двамата продължиха към кантората на шерифа.

— Проклятие! — изруга внезапно Лайл.

Шерифските наместници се бяха скучили около Дъфи, който лежеше на земята. Проповедникът Мийчъм беше клекнал до него и се грижеше за раната му. Поне така се надяваше Тагарт, дано не му дава последно причастие. Двамата мъже слязоха от конете, без да изпускат пушките си.

— Дядо! Ти се върна!

Дванадесетгодишният Емет, внук на Тагарт, изтича да посрещне дядо си. Тагарт се опита да скрие тревогата си. Той прегърна момчето и му подаде юздите на двата коня.

Лайл отиде да разбере какво се е случило с Дъфи.

Каквото и да е станало, не искаше момчето да го види, нито да мисли много за това.

— Отиди да се погрижиш за конете, Емет.

Момчето май беше доволно, че получи мъжка работа, или поне той така я разбираше. Докато Емет отвеждаше конете, Тагарт се върна към работата на истинските мъже, която включваше проливане на кръв и смърт.

— Какво е станало тук?

Лицето на Лайл показваше, че нещата хич не са добри. Той посочи с глава Пърси, който ги бе последвал чак до входа на кантората.

— Прострелял е Дъфи — рече тихо Лайл. — Само драскотина — добави той, щом видя как лицето на Тагарт се изопва.

След това изражението на шерифа стана зловещо.

— Беше... ъъ... беше предупредителен изстрел! — викаше Пърси. — Не бях виновен! Изскочи сякаш от нищото! — Пърси посочи с пистолета си зад Тагарт и Лайл, където някакъв непознат стоеше на улицата. — Срита ме без предупреждение! Направи ме на глупак!

Ти сам отдавна си свършил това, помисли Тагарт.

Човекът, когото сочеше младежът, беше странник. Мълчеше и не се опитваше да даде своя версия на истината. Той просто стоеше и наблюдаваше случващото се, с изражение, което Тагарт не можеше да разгадае.

Шерифът се зачуди кой ли е той. Мъж, който смачква фасона на Пърси Долархайд, а след това просто си тръгва, не е обикновен странник.

Тагарт премести очи върху Пърси. Около него обичайните подмазвачи и Нат Колорадо оформяха плътен кръг. Всички бяха на

коне, включително и Пърси.

— Прекрачи граница, Пърси! — каза Тагарт, достатъчно силно, за да чутят всички. — Трябва да те приберем!

Тагарт стискаше пушката, но това не е голямо успокоение, когато Нат Колорадо е обърнал коня си с лице към теб. Ръката на полуапача кръжеше над кобура — погледът му бе почти добронамерен.

— Тагарт, знаеш, че това не е добра идея!

Тагарт знаеше, че Колорадо трябва да върши работата си за бащата на Пърси Долархайд и че ще я свърши — каквато и да е тя. Апачът стреляше бързо и смъртоносно, но не беше луд — всъщност вероятно бе най-нормалният човек в цялата шайка на Долархайд. Тагарт разбираше много добре позицията на Колорадо. Но и той имаше работа за вършене и Нат трябваше също да го разбере.

— Нат, знаеш, че е пролял кръвта на служител на реда — каза Тагарт и хвърли поглед на Пърси. — Нямам избор! Разкарай хората си оттук, веднага!

Нат погледна първо Пърси, а след това непознатия на улицата. Сведе глава и се замисли. Накрая отпусна ръка на хълбока си, кимна на Тагарт и обърна бавно коня си, знак за останалите да сторят същото. Стрелбата значително бе отрезвила шайката.

— Нат, копеле мръсно! — закрещя Пърси. — Къде отиваш, бе? Не си и помисляй да ме оставяш!

Нат се обърна.

— Ще кажа на баща ти какво стана днес — рече той с безизразен глас.

След това си тръгна. Останалите го последваха.

Тагарт ги изпрати с поглед. Обзеха го смесени чувства — само такива го сполитаха напоследък. Пое дълбоко въздух и издиша. Бедата засега е овладяна. Но когато случилото се стигне до ушите на Полковника...

— Мамицата му! — изруга той и се обърна към Лайл, който още стоеше до него: — Това ще ни навлече само неприятности.

После погледна Пърси, който бе обграден от наместници му. Тагарт му направи знак с пушката си и Пърси предаде пистолета, който още беше в ръката му. Двама наместници помогнаха на Дъфи да се изправи и да влезе в кантората, а Лайл се върна да довлече Пърси след тях и да го заключи в килията.

— Не беше нарочно! — викаше Пърси, но никой не го слушаше. Тагарт приближи странника, който още наблюдаваше случката.

— Джон Тагарт — рече шерифът и му подаде ръка.

Мъжът се ръкува с него без да отделя очи от лицето на шерифа. Само че не каза името си. Всъщност, не каза нищо. Тагарт забеляза гривната на лявата му китка — лъщеше като мазен метал на следобедното слънце. Никога не бе виждал подобно нещо, а очите му сякаш нарочно страняха оттам. Някаква част от ума му като че ли казваше, че мъжът му изглежда познат...

Непознатият се обрна и тръгна надолу по улицата.

— Хей, господине! — викна след него Тагарт. — Познавам ли те отнякъде?

Мъжът се обрна и се загледа в лицето на шерифа, сякаш да си спомни дали го е виждал преди. Добре поддържаният дълъг мустак на Тагарт не се забравяше лесно, дори на място, където мнозина се опитваха да си отгледат подобно укращение на лицето. А и значката беше запомняща се.

Мъжът поклати глава.

— Не бих могъл да кажа — сви рамене и отмина.

Тагарт влезе в кантората.

Налагаше се да посрещне това, което знаеше, че го очаква вътре.

Една жена, която бе наблюдавала всичко, напълно незабелязана, излезе от сянката между две сгради и последва непознатия. Тя се размина с Тагарт, но той дори не я погледна, макар да беше нова в града — и много по-необичайна от безименния мъж.

Единствено черното куче, дошло заедно с непознатия в Абсолюшън, като че ли я видя и я последва. Тя крачеше бавно по тротоара, без да се приближава до мъжа, но и без да го губи от поглед.

Сенките на стадото крави, които пасяха наблизо, се удължиха. Слънцето се спускаше към хоризонта и вечерният бриз започна да поразсейва жегите.

4

Трима от работниците на Долархайд седяха около огъня и вечеряха — цял ден бяха търсили изгубени добичета, но успяха да открият едва двадесетина. Върнаха ги на място, откъдето нямаше опасност да се отдалечат през нощта. За Ед и Малкия Мики беше ясно, че Рой Мърфи няма да работи още дълго тук, ако не успее да стои трезвен достатъчно дълго, за да помни какво прави и какво не прави човек, когато работи за злобен и корав копелдак като Удроу Долархайд.

Накрая Ед каза:

— По-леко с тая каменарка, Мърфи, господин Долархайд не обича пие на работа.

Рой вдигна поглед от почти празната бутилка и изражението му подсказа на Ед, че си е загубил времето с предупрежденията.

— Боли ме онай работа какво обича и какво не обича великият Полковник! — Почервялото му лице се изкриви в подигравателна усмивка. — И не ми пука колко индианци е пратил на долната земя.

Малкия Мики изсумтя.

— Много не ги показваш тия зъби, когато шефът е наблизо.

Рой довърши бутилката.

— Щях да го кажа и да беше тук! Заради парите сте омекнали, момчета... от мен да го знаете.

Рой се оригна и запокити празната бутилка, която се строши в една скала.

Ед хвърли поглед на Малкия Мики, който явно си мислеше същото като него: *Мърфи никога не е бил подходящ*. И освен ако не е по-голям късметлия, отколкото е редно, няма да доживее уволнението си.

Рой никак успя да се изправи и се запрепъва надолу по дигата, за да се изпикае. Ед и Малкия Мики продължиха да ядат, доволни да го оставят сам да ходи по дяволите.

Рой се спря с олюляване на брега на реката, разкопча се и се надвеси над водата да се облекчи.

Звук като от срутващото се небе разбърка мозъка му, а въздухът стана твърд като камък, халоса го като огромен юмрук и той се пльосна във водата. Като че цяла вечност размахваше ръце сред облак от мехурчета и страх, но накрая успя да подаде глава на повърхността на реката, като се мъчеше да си поеме въздух. А след това просто остана без дъх...

От гледката и звуците на полето се уплаши повече, отколкото от това, че замалко не се удави. От напълно ясното небе ослепителни мълнии трещяха по земята и подпалваха всичко около себе си. Конична синя светлина се стрелкаше през дима от горящото поле. Проблясъците бяха толкова бързи, че Рой не знаеше откъде идват, нито защо. Чу виковете на мъжете край огъня, а след това писъците им, примесени с паническото мучене на кравите. Преди да осъзнае какво става, въздухът, водата и коритото на реката се затресоха, а някакви *неща* се показваха иззад хълма — огромни неща, чиито форми не различаваше, защото летяха към него като куршуми.

Летяха...

Водата се раздели на две големи вълни, когато нещата преминаха над водата, току над главата му. Рой изкрешя и се гмурна. Когато пак излезе, останал без дъх, реката бе спокойна и течеше както обикновено.

Той се измъкна на брега с хриптене и кашляне. Можеше само да пълзи, защото сърцето му бълскаше в гърдите така, сякаш ще се пръсне всеки миг. Рой с мъка стигна до мястото, където остави другите двама. Допълзя до върха на хълмчето и чак тогава се изправи на крака. Мигновено съжалъци за решението си, защото първото нещо, което зърна бе горящата топола. Ченето му увисна, когато свали очи от нея и видя овъгления труп на добиче... и още един, и още един... почти десет мъртви животни бяха проснати на сред полето. Някои от тях сякаш бяха експлодирали — вътрешности, крака и глави бяха разпилени наоколо. Останалата част от стадото липсваше.

— Ед? — викна той с разтреперан глас. — Мики...?

Мъжете ги нямаше, както ги нямаше и кравите. Все едно никога не ги е имало. Коленете на Рой се разтрепериха и той седна, без да успее да затвори устата си. Мозъкът му пое колкото можа, след което мъжът припадна и се свлече на утъпканата трева.

В горещия, претъпкан затвор на Абсолюшън шериф Тагарт крепеше в дланта си една чаша кафе, облегнат на стената заедно с останалите си наместници, а на бюрото Лайл се опитваше да закърпи Дъфи.

Дъфи крякаше и шаваше като бебе, докато Лайл превързваше раните му. Нищо чудно, че проповедникът си бе отишъл, веднага след като разбра, че нито тялото, нито душата на Дъфи са в опасност. Пърси Долархайд не спираше да дава своя принос за изнервяне на обстановката, макар и иззад решетките на килията си в дъното на помещението. Дни като този караха Тагарт да се моли да оглушее. И бездруго остаряваше — на петдесет и две беше, мамка му — макар и да бе благословен със здравето на мъж, наполовина на възрастта му. В по-добрите си дни още се чувстваше така, но този не бе от тях.

Пърси Долархайд се бе погрижил Тагарт да будува почти цяла нощ — всъщност цялата. *Господ знае дали затворническият фургон ще пристигне преди Удроу Долархайд. А и да пристигне, и да не пристигне, какво ни чака...*

Дъфи отново изскимтя и Лайл почти му изкрешя:

— Стой мирен, да те вземат дяволите, стой мирен!

Пърси Долархайд стискаше решетките, леко поосвестен, но все още повече пиян, отколкото трезвен.

— Знаеш ли, вие сте виновни за всичко това! — каза той и хвърли изпепеляващ поглед на Дъфи. — Да оставите така да ме хване неподготвен оня...

— Ааааа! Сприиии! — нададе вой Дъфи, когато Лайл пристегна последната превръзка около бицепса му.

Хлапетата в дневно време... никакъв кураж и никакъв мозък, помисли Тагарт, имайки предвид не само Пърси, но и част от помощниците си. Не че можеше да си позволи придирчивост, предвид положението в Абсолюшън.

Тагарт се отлепи от стената. Беше твърде напрегнат, за да стои на едно място. Задели кратка мисъл за внука си Емет. Добро момче — Тагарт се надяваше да порасне и добър мъж. Но с тази работа бе трудно да опази момчето да не види или да не научи твърде много. Смътно се дивеше и се благодареше, че Емет още не е дошъл след като се е погрижил за конете.

Тагарт предполагаше, че момчето се е прибрало, а Хуанита, икономката, го е нахранила и го е сложила да спи, както обикновено. *Бог да я поживи!* Тя беше добра жена, която сама беше отгледала своите седем деца. Добре се грижеше и за Емет още откак майка му, единствената дъщеря на Тагарт, почина. Сигурен бе, че тя ще продължи да се грижи за момчето, дори ако някой ден се случи нещо с него... Лицето на Тагарт отново посърна и новото му настроение прогони съжалението и умората от очите му. Той отиде до стойката за оръжия и започна да раздава ловни пушки и двуцевки на наместниците си. Щеше да има нужда от всичките си хора и по-добре да са въоръжени до зъби, когато дойдат Удроу Долархайд и хората му.

Пърси ги наблюдаваше от килията си и по всичко личеше, че знае какво следва.

— Защо за ваше добро не ме пуснете още сега? Ще кажа на баща ми, че нищо не е станало...

— Само че стана! — Тагарт се обърна към него, все още с пушка в ръка, а по лицето му имаше повече примирение, отколкото огорчение. Подаде оръжието на Лайл и го попита тихо:

— Къде е затворническият фургон?

— Пътува насам... — по лицето на Лайл се четяха същите противоречиви чувства като у Тагарт.

Шерифът започна да раздава патрони.

— Трябва бързо да го разкараме оттук — промълви той.

— Какъв фургон? — попита на висок глас Пърси.

Нищо му няма на слуха...

— Какъв фургон!? — извика отново той.

Тагарт се опита да запази равнодушието в гласа си.

— Ще те закараме при федералния шериф в Санта Фе.

— *Федерален шериф?*!

За пръв път Тагарт имаше удоволствието да види как няколко прости думи изтриват непоносимата усмивка от физиономията на нехранимайкото.

— Ти какво!? Май съвсем си се побъркал!? — отново се развика Пърси, силно, но с никаква умоляваща нотка в гласа. — Да не съм ти Джеси Джеймс! Това може да ти струва нещастния животец? Баща ми само ако чуе, че ме буташ в онъя железен фургон, ще те утрепе!

— Пърси, ти рани служител на закона — повтори Тагарт като се чудеше дали значимостта на стореното ще си пробие път до ума на Пърси, независимо дали е пиян, или трезвен. — Няма нужда да ти...

Шерифът внезапно мълкна и се закова пред таблото с обявите за издирвани престъпници и промени в териториалните закони. Свали едно от обявленията и се втренчи стъписан в него.

— Ама нищо му няма! — Пърси махна с ръка към Дъфи, който пък му се намръщи. Долархайд очевидно не забелязваше, че шерифът не го слуша. — Оправихте го! Топките ме болят повече от рамото му!

— Кучият му син... — измърмори Тагарт. Вдигна поглед от обявата. Семейство Долархайд вече изобщо не го интересуваха.

Док Соренсън оставил две халби бира на бара. Всъщност почти ги тресна и пяната потече през ръбовете върху изльсканото дърво на плата. Единствените двама посетители вдигнаха изненадано глави.

Изненадата им бързо се превърна в смях, когато видяха, че в очите на съдържателя още тлеет гняв, а изкривената рамка на очилата му не успява да го скрие.

— Я ги пиши на сметката на Пърси — каза единият мъж и примигна невинно. Другарчето му го сръчка с лакът и двамата се изкикотиха на шагата... *на него*.

— Много смешно! — простира гласът на Док. Съдържателят протегна ръка. — Петдесет цента.

От другия край на стаята Мария го гледаше сякаш усеща болката зад кипящия гняв. Откак я познаваше, тя винаги разбираше настроенията му по-добре от него самия. Заради нея се върна от Изток, заради нея остана тук, място, което само апачите могат да нарекат свой дом.

Тя пристъпи към него и той прочете тревога вискрящите ѝ кафяви очи. *Боже, толкова е красива...* и не само заради красивото си лице — винаги е обичал най-силно душата ѝ, която светеше зад тези очи. Само тя го виждаше такъв, какъвто е.

— Аз ще поема, *ми амор* — рече тя. — Скъпи мой, защо не си починеш?

Док се намръщи. Последното нещо, от което имаше нужда след поредното унижение от Пърси Долархайд, беше нейната грижливост.

Беше мъж и нямаше нужда една жена, дори това да е собствената му съпругата — може би, особено тя — да се държи с него като със слабак и то пред банда непознати.

— Имаме клиенти — каза той. — Не ми трябва почивка! Какво намекваш?

Мария свали ръката си от неговата и отстъпи назад.

— Нищо — меко рече тя, — аз просто...

— Направиха ме на глупак — тросна се Док. — Няма нужда да го пудриш и кривиш. Сега хората загубиха доверие в мен, в заведението...

Мария поклати глава, а дългите ѝ, гарвановочерни къдици се пълзнаха по раменете ѝ.

— Това не е вярно... просто не исках да те застрелят...

— Е, добре съм — гневно натърти той, показвайки и на двама им, че не е.

Нямаше как да обясни на една жена, че на този свят непреклонността на един мъж струва колкото всичко, което притежава. Цялата му личност почиваше на тази основа — да докаже, че може да оцелява, че е способен да защити хората, които обича, и нещата, които нарича своя собственост, че може да ги брани умело... с пистолет.

— Може би не ни е тук мястото — прощепна Мария с наведена глава. Примигваше сякаш имаше нещо в окото.

Без силният гняв надделя дори над любовта му, която би му помогнала да разбере какво всъщност му казва съпругата му. Самоомерзението му загрозяваше всичко, превръщащо всяка дума в нож, на който се порязваха и двамата.

— Искаш да си ходим? Как можа да си го помислиш?

Болката в очите ѝ не можеше да бъде скрита.

— Последвах те тук, защото бих те последвал навсякъде. *Есто ес ту суеко, мечтата ти!* Помниш ли колко бяхме щастливи, когато дойдохме?

Тя се приближи до него, не се отдалечи... но сякаш всеки неин жест само засилваше усещането, че се е провалил. Истината изригна през устата му:

— Не разбираш ли!? Не мога да те защитя! Не мога дори себе си да защитя!

— Няма нужда да доказваш нищо — рече тихо Мария. — Ти си най-смелия мъж, когото познавам.

Приведе се и понечи да го целуне. Той я избута.

— Не съм дете!

Док се обърна към стълбите, водещи към втория етаж и се заизкачва. Скри се в мрака — гневен на нея, на света, в който живееха... но най-вече на себе си.

Мария го изпрати с поглед, а раните от думите му още личаха в стойката й. Само че част от съзнанието й, незаета от тъгата, отчете поредния клиент, който влезе през вратата. Тя бързо се взе в ръце и благодари на самообладанието, на което я бяха научили годините работа в кръчмата на родителите й.

Новодошлият бе мъжът, който сложи край на жалкото царуване на Пърси, и то дори без да стреля. Мъжът се опря на бара. Следваше го едно куче и макар мъжът изобщо да не го погледна, то легна на пода до краката му.

С искрена усмивка Мария приближи новодошлия, за да му вземе поръчката.

— Пържола — каза мъжът.

Мария отвори бутилка от най-доброто си уиски и му наля една чаша, после остави отворената бутилка на бара.

— Днес имаме добро *посоле*^[1]. Безплатно. Заради това, което стори — без да спира да се усмихва, тя се обърна и влезе в кухнята.

Майка й винаги правеше тази яхния със свинско, но тук всичко бе говеждо... говеждото на Долархайд. Щеше да сложи много месо в яхнията на този човек и да я сипе в най-голямата купа, която може да намери. Той имаше вид на човек, който се нуждае много повече от добро ядене, отколкото от благодарностите й.

Мъжът вдигна чашата и я гаврътна. Течността се плъзна по гърлото му като огнен мед... *Това е добро, много добро.* Смътно се учудваше на щедростта на тази жена — свали Пърси Долархайд на земята не за друго, а защото този поплювко насочи голям пистолет към лицето му. Не бе свикнал да му се отблагодаряват, но храна и уиски звучаха чудесно.

Ако се нахрани добре, може би ще мисли по-ясно или пък ако се напие добре, сетивата му ще се притъпят. И в двата случая щеше да е по-добре, отколкото се чувстваше в момента.

Той се облакъти се на бара и се поотпусна. Металната гривна отново прикова погледа му. Разгледа я — плетеницата от метали менеше цветовете си на светлината. *Как? Откъде...? Кой...?* Хиляди въпроси изпълниха празнотата, където би трябвало да има спомени от цял един живот.

Мъжът погледна бутилката уиски и се запита какво му е нужно — да си спомни миналото... или да забрави днешния ден...

В бара влезе една жена. Той вдигна поглед към огледалото зад бара. Беше сама. Шепата останали посетители като че ли не я забелязваха, което му се стори странно. Жена с този вид обикновено привлича много внимание — особено когато носи колан с пистолет над роклята. Може би неговото присъствие ги възпираше от по-дръзки погледи... Очите на жената се плъзнаха по него, но изглежда нямаше намерение да използва оръжието си срещу него. Той отново сведе глава и си наля още едно.

Жената седна на мястото до него на празния бар. Той я погледна с крайчеца на окото си, леко заинтригуван. Тя се беше втренчила в него. Той я погледна. Дали го познава? Очите ѝ имаха цвят на пролетна трева, с пръстени от по-тъмнозелено около ирисите — нещо в тях го караше да мисли за бездънни кладенци. Те го теглеха към себе си, докато накрая се удави в тях...

С мъка се откъсна от погледа ѝ и се опита да се съсредоточи върху цялото ѝ лице. Изражението ѝ бе безизразно като на съдник, но бе изключително красива... *толкова, че може да ти се пръсне сърцето...* *Исусе Христе, какво правя?* Тя бе напълно непозната... като всички останали. А най-малко искаше или му трябваше жена в този момент. Той се откопчи от погледа ѝ и прикова собствените си очи в пода, без да обръща внимание на останалата част от външния ѝ вид. Тъмната ѝ коса падаше нехайно пусната до раменете, а бледата ѝ рокля с цвят на пясък, покриваща тялото ѝ от врата до здравите ботуши. Роклята ѝ бе покрита с цветчета. Би се сляла с кой да е пейзаж в радиус от хиляда километра. *Нищо необично.*

Коланът ѝ обаче държеше всеки мъж на разстояние. *Не е от дружелюбните.* Защо тогава стои тук и го зяпа?

— Да те знам отнякъде? — най-сетне попита той.

Кучето до него се изправи с проскимтяване и близна жената по пръстите.

— Не — отвърна тя и погледна кучето с лека усмивка, — но кучето ти ме харесва.

Той се обърна пак към бара и си наля още уиски.

— Взимай го — каза той.

Жената не продума, докато той гаврътваше на един дъх втората си чаша, но не сваляше поглед от него.

— Казвам се Ела — рече тя, когато той оставил чашата на бара, без повече да ѝ обръща внимание.

Нямаше какво да ѝ отговори, затова си замълча. Сякаш решила, че е направила грешка като го гледа — а може би и заради нещо друго — тя се втренчи в металната му гривна.

— Откъде я взе? — жената посегна и я докосна.

Той не помръдна ръката си и видя как очите ѝ се изпълват със странно напрежение, докато връхчетата на пръстите ѝ опипваха хладния метал.

Мъжът се понамръщи и отдръпна ръка.

— Да не би да знаете нещо за мен, госпожице? — Той посрещна погледа ѝ, за пръв път подготвен за него, или поне така си мислеше.

Сякаш нещо, скрито зад очите ѝ, се протегна и се опита да преобърне душата му. Но след това изражението ѝ се смени и нещото го пусна.

— Не помниш нищо... нали? — промълви тя, като че няколко секунди ѝ бяха достатъчни, за да разбере всичко.

Мъжът се извъртя и отново се втренчи в металната гривна — кожата му настръхна. Денят започна като лош сън, премина всяка граница на странността и той въобще не разбираше какво става.

— Зная, че търсиш нещо... — тя се поколеба, за да провери реакцията му. — Аз също.

Жената изльчваше такова напрежение, че му се прииска да отстъпи назад. Вместо това си наля още едно уиски. Вдигна чашата, но ръката му спря насред движението. *Нещо наближава... опасност.* Не знаеше как разбра. Но разбираше...

— Помести се — промълви той на Ела. Каквото и да издаваше лицето му, тя го послуша. Ръката му се отпусна по-близо до кобура и

той се обърна с лице към входа.

Братите на салона се отвориха. На прага стоеше Тагарт — *шериф Тагарт* — а зад него бяха наместниците му. Мрачният поглед на Тагарт бе прикован върху мъжа — дулата на пушките лъщяха, до едно обърнати към него.

— Трябва да отидем в шерифството да си поговорим, друже — рече шерифът. Нехайността на тона му никак не пасваше на насочените към мъжа оръжия.

— Няма нужда — мъжът намести шапката си на главата и свали периферията й над очите си. — Само минавам оттук...

Шерифът явно не бе съгласен. Влезе в бара, наместниците му го последваха и тръгнаха към мъжа.

Той разпозна Дъфи, простреляният от Пърси Долархайд, по кръвта на ризата му. Дъфи го гледаше лошо, сякаш заради него е бил ранен.

Всички го гледаха с объркане — все едно имаха пред себе си пръчка динамит със запален фитил.

Защо?

— Джейк Лонерган — каза Тагарт. — Арестуван си!

Кой по дяволите е Джейк Лонерган? Името нищо не му говореше. Но по погледа на шерифа личеше, че би трябвало да му говори.

Мъжът долепи гръб в бара. Не можеше да повярва — очите му станаха стъклени. Невъзможно... още в първия град му устроиха засада! Наистина ли е бандит, издирван престъпник... И не може да си спомни дори това?

Шерифът и хората му бавно приближаваха към мъжа — клиентите по масите се заизн滋味аха. Един от наместниците дръпна ударника на пушката си.

— Аз не бих... — започна мъжът и вдигна глава.

Наместникът със заредената пушка се взря в лицето на Лонерган и пребледня. Но Дъфи вдигна оръжието си и се прицели.

Исусе, в обявата така ли е пищело — „Жив или мъртъв“? Шерифът и хората му бяха готови да стрелят в стая, пълна с невинни наблюдатели. Толкова ли ги е страх от Джейк Лонерган? Или „мъртъв“ може би им е по-лесно? Мамка му, не иска да нарани никого, но и не иска да умре...

Ръката на мъжа се отмести от пистолета му — той погледна към бутилката уиски на бара, а след това към шерифа и хората му. Най-близко се намираше главният помощник на Тагарт, Лайл, опрял приклада на пушката на рамото си. Дулото сочеше гърдите на Лонерган.

Достатъчно близо... Мъжът грабна дулото с една ръка, измъкна оръжието от ръцете на Лайл и разби бутилката в главата му. Превъртя пушката във въздуха и простреля Дъфи в крака. Удари третия наместник в гърлото — последният се строполи върху масата за карти и се плъзна бавно на земята.

Оставаше Тагарт — погледът му беше ясен, а пушката не трепваше, насочена към Лонерган.

Мъжът стисна дулото и без да се замисля го обърна нагоре, докато Тагарт стреля. Куршумът се заби в тавана, а след миг пушката бе в ръцете на мъжа и той се прицелваше в този, който се бе опитал да го убие. Пръстът му легна на спусъка и започна да се свива...

— Не! — екна момчешки глас.

Мъжът трепна и очите му се стрелнаха към прозореца. Зад стъклото се виждаше едно ужасено лице — *детето, което изтича да посрещне шерифа*. Сега то гледаше как дядо му ще загине от ръката на непознат.

Мъжът отпусна пръст и свали бавно пушката.

Тагарт вече не го гледаше със страх, а с изумление.

— Не искам беди — рече мъжът.

В този момент една дръжка на пистолет го тресна в главата и той спря да усеща тялото си. Свлече се на пода и започна да се бори да остане в съзнание, докато от всички страни напираше чернота. Отпусна се по гръб и видя размазаното лице на Ела — тя все още държеше в ръка пистолета, с който го халоса.

Тагарт извади собствения си пистолет и прикова мъжа на място, все едно го бе настъпил с крак по врата. Ритна пушката и се приведе да извади пистолета на мъжа от кобура. Шапката на мъжа се валяше до него. Виждаше се натъпкания в нея дагеротип... безименната жена, която му се усмиваше с любов...

Пред очите му се разкри блян. Тя влиза в колибата, тяхното убежище... той я поема в ръце и я целува... гордо пуска дисагите си на масата...

Не, недей... Не...

... усмивката ѝ изчезва, когато вижда златото да се разпилява по масата... обръща се към него разярена и извиква „Не!“... а после...

Не...

След това всичко... стъклената ваза се пръска... чува глас — нейния? — писъци, писъци... колибата... ослепителна светлина... всепогъщаща паст на мрака... крясъци... болка...

Не...

Образът ѝ се разтопи в ивици светлина и мрак, и накрая всичко се скри зад непрогледна пелена.

[1] Традиционно мексиканско ястие, което се приготвя от свинска глава, царевица, лук, лют червен пипер, майорана. ↑

5

Сънуващ... лицата на демони и техните скверни очи... болка като от адови пламъци... писъци... човешки очи, вперени нагоре, бели и забулени като мяко, разляно върху стъкло... пещера, където кошмарни фигури се люлеят пред него, безименни неща, трепкат и тлеят като сенки от пламъци по каменната стена... по стената на колибата...

... стената, таванът, изтръгнати... оглушителен шум и ослепителни светлини... колиба, пещера... жената от снимката с лице, изпълнено със страх... тя креши, а той се мъчи с цялата си сила...

Но каквото и да се опитва да стори или да спре, е нахалост и тя е изгубена... целият свят се завърта на обратно и наопаки... всичко се променя. Светлината го ослепява, синя, по-ярка от небето и, преди всичко да свърши, чува нейните писъци...

* * *

Мъжът, когото шерифът наричаше Джейк Лонерган се сепна и се събуди, а в главата му още кънтяха писъци. Примижа срещу светлината... този път беше лампа, а не слънцето.

И не е синя... Мъжът потърка очи и изстена. Обърна се. Лицето и косата му бяха мокри от нещо, което на пипане не бе вода, а на мирис не бе кръв.

Нешто мазно.

Когато светът дойде на фокус, Джейк различи едно лице — Пърси Долархайд. Пърси отново го наплю.

Този скапан лайнар!

Джейк скочи на крака с намерение да убие на място идиотчето. Пърси отскочи извън обсега му и се разсмя иззад решетките си... същите решетки, които приютяваха и двамата, осъзна Лонерган. Той

изтри слюнката от лицето си и изруга тихо. Сетивата му започнаха да се събуждат и пред очите му изплува случилото се в бара. Ето защо е тук и защо го боли толкова много главата... Той докосна цицината зад ухото си — напипа засъхнала кръв и спълстена коса.

Ела. Тази жена го беше проснала, тъкмо когато той... *Проклета да е, кучката му с кучка, вещица!* На Джейк му се прииска да не се беше изправял толкова рязко... Догади му се. Примигна няколко пъти и реалността се избистри още малко пред очите му. Той разпозна вътрешността на затвор.

В шерифството в момента нямаше никого — бяха само двамата с Пърси.

— Ще гориш, момче! — закани му се Долархайд.

Гласът му се плъзна по нервите на Джейк като нож за дране на дивеч. Пърси пак се притискаше о решетките, още носеше грозната крива усмивка, която Джейк помнеше. Наложи му се да отклони поглед, за да не повърне.

Но това не можеше да спре гласа на Пърси, както и диариета от подигравателни заплахи.

— Тате идва да ме вземе. От апачите се е научил да убива бавно. Ще те гледам как умираш дълго, дълго...

Без да го поглежда, без дори да става от нара си, Джейк се пресегна през решетките, сграбчи Пърси и тресна челото му в металните пръчки. Долархайд младши се просна на пода.

Адът — това са другите...

Джейк отново се отпусна на нара. Изпита облекчение от настъпилата тишина. Сега вече можеше да се погрижи за главоболието си. Тялото го болеше почти толкова, колкото и главата — спомни си раната на ребрата... спомни си как проповедникът Мийчъм го заши... спомни си всичко до момента, в който се свести рано сутринта. Преди това — нищо. Все още нищо. *Все едно съм паднал от небето.* Нещо такова каза на проповедника. Спомни си какво му отвърна Мийчъм. „.... има една друга такава история... един приятел на име Луцифер.“

Мъжът се загледа се към решетките. Като нищо може и това да е името му, ако се съди по посрещането в това градче. Шерифът твърдеше, че се казва Джейк Лонерган... а законът издирваше Джейк Лонерган — жив или мъртъв. Значи местното правителство бе обявило награда за главата му — а в Санта Фе не плащаха за

мъртвци, освен ако според закона те не бяха нужни никому, освен на дявола.

Джейк Лонерган, според закона, е от хората, които заслужават да бъдат умъртвени като бесни псета. Или, ако бъдат заловени, да прекарат последни си мигове душащи се на ешафода — в агония и унижение.

Поизправи се, този път бавно. Внимателно прекоси килията и се притисна до решетките. Опита се да види таблото с обявите. Забеляза обявленietо за залавянето му на бюрото на Тагарт. Притиснал тяло в решетките, можеше да прочете само големите букви. Но това стигаше:

ДЖЕЙК ЛОНЕРГАН

ТЪРСИ СЕ — ЖИВ ИЛИ МЪРТВ!

1000 ДОЛАРА НАГРАДА

Ако искаш някого мъртв, вадиш за него именно такова обявление. Ако го искаш мъртв бързо, предлагаш голяма награда. Но 1000 долара? Тази област беше изключително бедна, нямаха възможност да пръснат толкова пари за един човек, независимо колко допнапробна отрепка е. Каквото и да е сторил Джейк Лонерган, явно е подразнил някой изключително неподходящ човек... някой с много пари и власт.

Ако наистина съм този и за главата ми има такава награда, защо съм още жив, по дяволите?

Джейк Лонерган. Джейк Лонерган.

— Джейк Лонерган... — Той повтори името на глас, но то не предизвика нищо. Чуждо име, чуждо минало... чужди прегрешения. Не се чувстваше като хладнокръвен убиец. Но пък как иначе можеше да обясни стореното с тримата мъже сутринта... или с хората на шерифа... с Пърси?

Той хвърли едно око на Пърси, отпуснат на пода в съседната килия. Е, това по-скоро бе услуга в полза на света за следващите

няколко часа.

Целият ден му изглеждаше като един дълъг кошмар, с лоши и по-малко лоши моменти... онази част с писъците, лицата, болката... светлината като мрак, звуците, каквото нищо земно не издаваше...

Но събуждането го завари тук. *Това ли е адът?* Не знаеше много за него, нито за Чистилището, не знаеше и какво е оproщение.

Уж беше само място. Вместо това изглежда като ад на Земята. *Ела на светло,* рече проповедникът — но той искаше просто да зашие раната на Джейк.

Мъжът се върна на нара и легна. Затвори очи и всичко изчезна. Прииска му се да не ги отвори никога повече, мракът беше единственото място, където можеше да се скрие... поне засега.

Краварите доведоха господин Долархайд при реката, за да види с очите си мъртвия добитък. Факли осветяваха полето, което малко по-рано не би имало нужда от тях, защото тополата още гореше.

Удроу Долархайд стоеше на границата между светлината и тъмнината и разглеждаше останките от стадото. Вечно намръщеното му лице се изкриви още повече и вдълба бръчките му в жестока маска.

Ако не знаеше, че това е било крава, не би познал...

Той ритна трупа с ботуша си.

Дошли с него мъже крадешком следяха реакцията му — бяха нервни и предпазливи като конете си, вероятно по същата причина. Конете бяха животни и сетивата им подсказваха нещо за това място, което никой човек не можеше да усети. Предупреждаваха ги.

Мъжете също се бяха научили да се страхуват от неизвестното, но страхът от познатото — *от него* — ги бе наплашил още повече: суровият гняв, безмилостното отмъщение... пълната му власт над всичко и всеки, който дори малко бе обвързан с живота му. Така предпочиташе той — така искаше да управлява и да пази всичко такова, каквото е, завинаги...

Вниманието на Долархайд се върна към мъжа, който скимтеше и се молеше на сред факлите — Рой Мърфи, единственият оцелял от тримата. Неколцина от другите му хора го бяха открили, когато отидоха да видят какво става.

Малко преди смрачаване слугите му чули и видели нещо невероятно над реката... нещо, което никой от тях не можеше да опише. От думите им ставаше ясно, че странното явление ги бе смразило от ужас, макар да го бяха видели само отдалеч.

Но явно дори това не ги плашеше толкова, колкото ги плашеше той. Иначе нямаше да отидат да проверят какво става.

Когато самият Долархайд реши да скочи на коня и да отиде, завари мъжете в кръг около Рой Мърфи. Намерили го в тревата, смърдящ на алкохол — заедно с десетина мъртви добичета.

— *Моля ви се!* — извиси се гласът на Мърфи и отново спря мислите на Долархайд. — Не съм убивал кравите, полковник Долархайд! Повярвайте ми...

Долархайд вдигна пръст. Жестът едва се виждаше в светлината на факлите, но незабавно се възцари мълчание. Долархайд бе свикнал с безпрекословното подчинение на околните, както и с хора, които постоянно го разочароваха.

Не беше свикнал с нещата, които го караха да се съмнява в собствените си очи и уши или да поставя под въпрос непроменимите си възгледи за света. Точно сега, макар че никога нямаше да го признае, бе в пълно недоумение от мъртвите животни наоколо, и бе почти толкова изумен, дори развеселен, от дързостта на лъжата, за която Рой Мърфи твърдеше, че е истина.

Долархайд се приближи до мястото, където двама от най-верните му мъже, Грийви и Паркър, бяха вързали Мърфи за два коня — ръцете му бяха привързани към седлото на единия, а краката му — към другия. Конете стояха покорно и чакаха, засега... Но не задълго.

Долархайд се приближи достатъчно, за да погледне в разширените, ужасени очи на Рой Мърфи и му позволи да надзърне в неговите собствени.

— Откога работиш за мен? Две седмици някъде? — попита го той. — Май не знаеш с кого си имаш работа, а, Рой? Никой не ми вика „Полковник“. Кажи-речи всички, които са го правили, са умирали — Долархайд направи пауза, за да могат думите му да стигнат до Рой. Очите на клетника се изцъклиха още повече. — Сега ти, Ед и Малкия Мики трябваше да гоните загубени добичета... Колко намерихте?

Рой с мъка заоформя думи.

— К-к-към двайсе' и четири, шефе...

Лицето на Долархайд не помръдна.

— Казваш, че не си пил... но те надушвам. Не уважаваш ли правилата ми, господинчо? Какъв е тоя, дето ми взривява кравите и после разправя глупости... Не можа ли да измислиш нещо по-умно? Къде са другите осемнайсет животни, Рой?

Рой тръсна глава.

— Истината ти казвам, блесна една светлина...

— Значи блясват някакви светлинни, ти падаш в реката, после излизаш и... — лицето на Долархайд се изкриви в отвратена гримаса.

— Двама от най-опитните ми кравари „изчезват“ просто ей така. А и тия, тия взривени... — гласът му замря, докато оглеждаше останките около себе си. — Нямаше буря тая вечер, никакви светковици... Май не ме уважаваш, иначе няма да ме лъжеш... нали тъй? — Долархайд извади огромен индиански нож от колана си и той лъсна на светлината, красив и смъртоносен. — Най-важното за уважението е, че когато го няма, всичко се скапва... Не на мен тия! Нали схващаш, Рой?

Мърфи дори не се опита да отвърне. При вида на ножа по панталоните му се разля урина и покапа по земята.

Студената, присмехулна усмивка на Долархайд се скри в мига, в който до ушите му достигна тропотът на коне. Обърна се и зачака с нож в ръка. Показаха се мъжете, които по-рано бяха слезли в града. Той разгледа лицата им, като търсеше две. Видя само едното — Нат Колорадо и се намръщи. Трябва да се е случило нещо сериозно, иначе Нат нямаше да го търси чак тук.

Младежът спря пред него и слезе от коня.

— Къде е Пърси? — попита Долархайд.

Нат погледна първо ножа, после лицето на Полковника. Последното предизвика нотка на страх и уважение в гласа на Нат.

— Тагарт го заключи, шефе — рече той.

Долархайд се изпъна като стълб.

— Защо? — попита пресипнало. — За какво? Какво по дяволите е направил пак?

Нат отвърна пряко волята си:

— Застреля шерифски наместник.

— Мамицата му стара! — юмрукът на Долархайд се сви около дръжката на ножа.

Конете наоколо се раздвижаха неспокойно, щом усетиха гнева му. Двата, за които бе вързан Рой и вече разпъваха тялото му с всяко свое малко движение, също трепнаха.

— Не го уби — добави Нат, сякаш това щеше да успокои гнева на Долархайд.

— За кого се мисли тоя Тагарт?! — Гласът на Полковника стигаше на Нат да благодари на Бога, че не е Тагарт. — Нямаше да има работа, ако... Този град е мой!

Рой Мърфи извика от болка, когато двата коня без ездачи продължиха да пристъпват в противоположни посоки, достатъчно, за да измъкнат някой крайник от ставата му — ала Долархайд не му обърна внимание. Полковника се разбесня срещу Нат:

— Сега трябва да ходя там, да го уговарям... заради това, че ти не си се погрижил за сина ми! Не съм ли ти казвал да го наглеждаш?

Долархайд рязко се обърна и с ножа разсече въжето, стегнало краката на Мърфи. Те тупнаха на земята и той въздъхна облекчен.

— Благодаря...

Долархайд шляпна другия кон по задницата и той се втурна в нощта, повлякъл със себе си пищящия Рой Мърфи.

Долархайд прибра ножа и направи крачка към Нат. Той едва посмя да хвърли поглед към осиновителя си. Юмруците на Долархайд още бяха стиснати. Лицето на Нат подсказваше, че той знае, че е дошъл неговият ред... Подготвен за удара, Нат впери поглед в земята.

Долархайд изгледа своя най-доверен помощник, втренчен в останките от крави, мислещ си вероятно, че самият Полковник го е сторил и че това чака и него.

Юмруците на Долархайд се отпуснаха. Той остана така още няколко секунди. Поклати глава, обърна се и извика:

— Всички по конете!

— Шефе — рече Нат, — по-добре да вземем още хора.

— Че защо?

Нат пое дълбоко въздух.

— Няма да повярваш... но мисля, че Джейк Лонерган е в града.

Долархайд трепна, сякаш всичко останало в ума му изведнъж се изпари.

— Какво? — прошепна той. — Джейк Лонерган?

Джейк седеше на пода на килията, опрял гръб в стената, и загледан в нищото. Той вдигна глава, когато шерифът и хората му влязоха, но му отне малко повече време да осъзнае, че някой го извика по име — ако това е името му... Той запремигва срещу мъжете. Тагарт приближи и спря пред килията.

Джейк още беше замаян — явно главата му не можеше да се оправи от удара на Ела... или пък бе изпил твърде много уиски на гладно... *Или пък всичко това накуп.*

Така или иначе в момента седеше в килия, прикован към това, което минаваше за реалност. Шериф Тагарт завъртя ключа на килията му — за миг в Джейк проблесна надежда.

Но угасна рязко, когато видя, че въоръжени шерифски наместници стояха от двете страни на шерифа. Някои изглеждаха нови, но двамина го гледаха яростно иззад пистолетите си — май че и на двамата носовете им бяха счупени. Главата на Лайл беше превързана под шапката му.

Шерифът надзвърна в съседната килия, където Пърси Долархайд още лежеше в несвяст на пода.

— Какво е станало с него?

Джак сви рамене.

— Не мога да кажа.

Лайл отключи килията на Пърси — той и още един от помощниците извлякоха младежа и се упътиха към вратата. Тагарт държеше чифт белезници и пристъпваше към Джейк.

— Тези ще mi трябват ли?

Джейк хвърли поглед към наместниците, които го държаха на мушка, но този път стояха на почетна дистанция.

— Не! — каза той и застана пред шерифа.

Достатъчно поразии бе направил за един ден... а и не искаше всичко да приключи като го направят на решето.

Но шерифът или бе разбрал нещо друго от погледа му към наместниците, или схвана въпроса като риторичен, защото направи още крачка напред и му сложи белезниците. Затрудни се с лявата ръка, защото металната гривна не оставяше място за желязото. Погледна Джейк, след това отново гривната и накрая отстъпи назад.

— Какви са обвиненията? — най-сетне се сети да попита Джейк.

Тагарт вдигна обявленето и започна да чете:

— Палеж, нападение, причиняване на безредици, грабеж от засада... Пише, че си обрал дилижанс със злато миналия месец заедно с банда престъпници, сред които Пат Долан и Бул Маккейд, което пък те прави съучастник в *техните* престъпления...

— Това ли е? — Джейк се отпусна... дори се развесели. Хиляда долара за главата ми само за това? Шерифът му показва обявленето. Той разгледа лицето на него: приличаше на зле препечатана снимка на затворник. *Аз ли съм това?* Осъзна, че едва си спомня собствения си външен вид... Зачете надписа над снимката „БИЧЪТ НА ТЕРИТОРИИТЕ НЮ МЕКСИКО“. Да бе, да! Устните му се извиха в нещо като усмивка.

— Убийство — добави шерифът. — Някаква проститутка от Котънууд Гроув, в съседната околия, името ѝ е Алис Уилс.

Усмивката на Джейк моментално изчезна. Последните думи на шерифа го стъписаха. *Но... това е невъзможно — не може да е истина.* Той не би наранил...

Тагарт свали шапката на Джейк от една кука на стената и извади от нея дагеротипа на жената. Вдигна снимката. Любящите, нежни очи срещнаха очите на Джейк... или той срещна неволно тях. Тя се усмихваше като че ли само на него.

— Това тя ли е? — попита Тагарт.

Джейк се взря в снимката, объркан и изпълнен с полуосъзната скръб, както и с необяснима неприязнь към въпроса на шерифа.

— Казваш, че съм убил тази жена?

— Ти ми кажи — рече Тагарт и сви рамене.

Джейк сведе глава. *И как така съм го сторил?* Не знаеше дали е хладноокръвен убиец, или не. Не знаеше какво всъщност представлява и на какво е способен. Сети се за лицето на обявленето — резки, ъгловати черти, с очи на човек, на когото той не би искал да се изпречва на пътя. Мъж, който би убил, задето си казал не каквото трябва, или пък просто ей така. *Ако наистина мога да убия жена ей така...*

Джейк знаеше само, че ако ще трябва да живее така още дълго, не го интересува дали ще го обесят — независимо дали е виновен, или не — защото не може да понесе дълго това положение.

Шерифът върна снимката в шапката и я подхвърли на Джейк. Той я хвана с окованите си ръце и се обърна към Тагарт:

— Защо ще нося със себе си снимка на жената, която съм убил?

Тагарт само го изгледа с изражение, което говореше, че каквото и да стори Джейк Лонерган, бичът на териториите, дори да му пощади живота — е отвъд неговите разбирания.

— В Санта Фе ще решат това.

Тагарт отвори вратата на килията и направи знак на Джейк.

— Сега ще те вкарам във фургона — каза той. — Ще се отнасям с теб с уважение, но не си прави илюзии, ако се опиташ да избягаш, ще те гръмна без предупреждение.

Джейк си сложи шапката и излезе от килията. Тагарт го съпроводи до вратата, насочил пистолета си към него. Излязоха в пълната със сенки и слабо осветена от лампи нощ.

Пред шерифството чакаше фургон — специално пригоден да превозва затворници с решетки от дебело дъбово дърво на прозорците. Шерифските наместници бяха направили шпалир между шерифството и фургона.

Дулата на пушките им го гледаха.

Зад наместниците се бе събрала тълпа зяпачи, които от време на време си шушукаха. *Исусе, нямат ли си друга работа?* Явно си нямаха. Ако сега се опита да избяга, някой от тълпата със сигурност ще пострада. А може би и той самият. Но определено не му се щеше заради него да бъдат ранени още хора, само и само да се измъкне от града.

Още преди да стигне до вратата, до ушите му долетя плямпането на освестилия се Пърси Долархайд. Примирен, Джейк се качи във фургона. Пърси вече беше вътре. Опитваше да си провре главата между решетките и викаше на Тагарт, че било нещастен случай и нямали право да го пращат при федералния шериф...

Джейк бълсна малкото лайно обратно на седалката, за да мине покрай него. Пърси смени за малко темата, за да го удостои с няколко отбрани епитета.

Джейк видя синините, нашарили лицето на Пърси, точно на местата, където главата му срещна решетките. Джейк едва се сдържа да не се усмихне доволно. Няколкото синини вероятно щяха да са единственото, с което Пърси щеше да се размине, ако са верни дори

половината заплахи, в които включваше името на стареца си. От друга страна, лицето на Пърси може и да е последното забавно нещо, което Джейк някога ще види...

Той седна на пейката срещу Пърси и погледна навън. Не очакваше да види дружеско лице (или дори познато такова) сред изсипалата се на улицата тълпа. Не знаеше дори защо част от него търси нещо подобно. Между две дъбови пръчки на решетката на прозорчето, зърна проповедник Мийчъм. Когато погледите им се срещнаха, очите на свещеника се изпълниха със съчувствие и съжаление. Той бе единственият сред тълпата, който го погледна по този начин и затова Джейк му бе благодарен.

Стори му се, че край Мийчъм видя и Ела. Във всеки случай позна кучето, което го бе следвало цял ден и сега като че ли се сбогуваше с него. Шерифът го изтръгна от съзерцанието:

— Подай си ръцете!

Джейк протегна ръце. Тагарт отключи белезницата от лявата му ръка и я сложи на ръката на Пърси.

Копеле недно, помисли Джейк.

Под мустака на Тагарт се показва усмивка.

— Най-добрият начин да накараш някого да стои мирен, е да го приковеш за врага му.

Тагарт се ухили и на Пърси:

— Приятно пътуване, гъльбчета!

Докато затваряше вратата, шерифът вече се усмихваше открыто. Облекчението по лицето му го подмлади с десетина година. Джейк чу как Тагарт завъртя ключа в тежката ключалка.

— Ти да не искаш да се утрепя, бе? — измънка през прозореца Пърси.

Джейк чу гласа на Тагарт пред фургона. Шерифът явно бе раздразнен, но този път нито на него, нито на Пърси.

— Какви ги вършиш? — попита някого Тагарт. — Хайде, прибирай се у дома!

Отвърна глас на момче, внукът на Тагарт. Джейк го видя да виси на ръката на дядо си.

— Моля те, дядо, не тръгвай!

Тагарт се отскубна от момчето, внимателно, ала твърдо.

— Трябва, Емет. Това ми е работата.

— Тук не ми харесва — повиши треперлив глас Емет.

Лицето на Тагарт изразяваше тъга, напрежение, разкаяние и обич. Тагарт повтори, вероятно за стотен път, ако се съди по начина, по който говори:

— Татко ти урежда нещата. Когато е готов, ще изпрати някого да те вземе.

— Една година вече... — рече Емет с пресеклив глас.

Сянка премина през лицето на Тагарт и Джейколови, че шерифът все по-трудно лъже внука си. Тагарт се насили да се усмихне и постави ръка на рамото на момчето.

— Не се притеснявай, ще дойде. А и тук погребахме майка ти — знаеш, че не мога да оставя моето момиче. Какво щеше да каже, ако знаеше, че ти давам да стоиш толкова до късно?

Той започна да побутва момчето да се връща у дома.

Джейк ненадейно се зарадва, че не уби шерифа, въпреки че заради това попадна в тази бъркотия. Въздъхна и се опита да се намести на седалката, твърде изтощен и объркан, за да прави каквото и да било, освен да остави на стената на фургона до го придържа. *До Санта Фе пътят е дълъг. По-късно ще му мисля как ще свърши всичко това...*

Болеше го цялото тяло, а на всичкото отгоре го загложди и глад. *Така и не ядох онази яхния, по дяволите* — сега разбра колко малко го е тревожил досега глада. Сякаш той бе сред нещата, които можеше да понесе и дори да не забелязва, толкова дълго, колкото се налага.

Докато се облягаше, Джейк неволно помръдна дясната си ръка. Пърси седеше намусен в другия край и опъваше веригата на белезниците, за да му пречи да се отпусне. Джейк дръпна рязко и Пърси падна от пейката.

Този малък негодай няма да скапе може би последното ми пътуване.

Джейк изгледа втренчено Пърси и след това се облегна колкото му бе възможно по-удобно. Така принуди Пърси да се намести според него, ако иска да остане в съзнание.

— Уф, мамицата му... — измърмори Пърси. Качи се на пейката и спря да прави номера.

Джейк скръсти ръце и отново погледна през прозореца. Сепна се, защото видя единствения човек, когото очакваше или искаше да види — Ела, жената от бара. И тя го бе видяла.

... какво, по дяволите? Намръщи се. Какво, да не е ловец на глави? Започна да извръща поглед.

Но този отчаян, нуждаещ се поглед отново се появи на лицето ѝ — този, който като че ли го пронизваше... Неохотно я погледна отново, неспособен да я игнорира дори сега, макар толкова да му се искаше.

— Слушай, съжалявам... — рече тя, а пръстите ѝ стискаха решетката на прозореца, докато кокалчетата ѝ не побеляха. — Нямах избор. Не можех да те оставя да си тръгнеш.

Джейк направи гримаса и вдигна окованата си китка.

— Е, сега си тръгвам.

Джейк чу как заместник Лайл извиква предупредително:

— Тагарт!

Тагарт погледна нещо вляво от себе си и лицето му се вкамени.

— Влизай веднага — каза той на Емет.

Гражданите, обградили фургона, също започнаха да се измъкват и набързо улицата се разчисти.

В настъпилата тишина Джейк чу викове на бързо приближаващи ездачи. Пърси седна, изпълnen с очакване. Джейк присви устни.

— Трябаш ми — продължи Ела.

Говореше истината, реши той, но не знаеше защо ѝ е нужен.

— Казвай, ако имаш какво — отсече той.

Тагарт даваше заповеди на висок глас на кочияша.

— Трябва да зная откъде си дошъл.

Само за миг той почти се ококори. След това промълви:

— Аз също... — и се умълча.

— Отстъпете встрани, госпожице! — рече Тагарт. Това не беше молба, а заповед. Наместниците се втурнаха да отдръпнат Ела.

Пърси се изхили.

— О, сега почваме...

Джейк надзърна, за да види какво е превърнало ревливото лайно отново в злорадстващо чудовище. В същия миг множество ездачи обградиха фургона, повечето бяха с факли. Двама мъже доближиха и надникнаха през решетките.

Джейк позна единия — шерифът го нарече Нат, докато двамата се разправяха за Пърси. Джейк не разпозна другия, но Пърси извика:

— Знаех, че ще дойдеш за мен, тате!

Долархайд.

6

Долархайд ги огледа със стиснати зъби. Изглеждаше стар... но не беше толкова стар, колкото изглеждаше — светлината от факлите просто чертаеше бръчките му по-ясно. Изглеждаше доста страшен от мястото, откъдето го наблюдаваше Джейк. Май беше безмилостен и отмъстителен човек, свикнал винаги да получава каквото иска. И богат — шалът му беше от коприна с някакви мотиви по нея.

Джейк реши, че това обяснява много от характера на Пърси.

— Да мълкваш! — изръмжа Долархайд на сина си. — С теб ще се разправям по-късно...

Джейк най-сетне започна да разбира Пърси, но не и да му съчувства. Видя, че Долархайд го наблюдава с очи с цвят на стомана.

Долархайд се обърна към Тагарт.

— Какво прави момчето ми, приковано към този престъпник?

Джейк забеляза как тялото на Тагарт се стегна. Сякаш се готовеше да се изправи срещу самия дявол. Очите му не бяха толкова ледени дори по време на срещата му с Джейк в бара. Ненадейно многото случайнни неща, които Джейк чу и видя тази вечер, започнаха да се подреждат в главата му.

— Знаеш, че не мога да го пусна — рече шерифът. — Застреля мой помощник.

Изражението на Долархайд поомекна, но очите му продължиха да изльчват заплаха.

— Може да се разберем, Джон — започна той с нехайна аrogантност, която показва на Джейк, че е свикнал да се разпорежда с града и че смята, че всичко, дори и шерифът, му принадлежи. След това зад думите му се прокрадва желание за кръв, а очите му се изпълниха с чиста омраза, когато отново погледна Джейк. — Но искам и този другия... — За миг наистина заприлича на дявол и после продължи: — Къде ми е проклетото злато?

О, мамка му, помисли си Джейк. Още един ли... Посрещна омразата на Долархайд в пълно недоумение.

— Кой, да те вземат дяволите, си ти? — попита Джейк.

Долархайд се разбесня:

— Кой, да ме вземат дяволите съм аз? Удроу Долархайд... Моето злато открадна от онзи дилижанс преди месец. Пет години упорит труд! Пет хиляди златни орела! — Гласът му престърга: — *Искам си ги!*

Джейк бързо прецени бройката на хората на шерифа и тези на Долархайд. Последният беше повлякъл със себе си поне два пъти повече.

Джейк срещна погледа на Долархайд, а умът му работеше на високи обороти.

— Защо не ме измъкнеш? Ще поговорим — усмихна му се предизвикателно.

Реши, че човек, който го гледа така, вероятно би го измъчвал до смърт, точно както бе казал Пърси, за да се докопа до информация, която той не може да си спомни.

Или поне може да опита...

— Добре, достатъчно! — Гласът на Тагарт разсече невидимата нишка на напрежение между тях. После се обърна към Долархайд: — Разберете се със съдия Бристол. Сам ще придружа Пърси, за да получи добро отношение.

— Не говоря за него! — изръмжа Долархайд. — Лонерган не ми трябва увиснал на въжето. Или ще ми го дадеш веднага, или ще си го взема сам!

— А аз? — измънка Пърси.

— *Казах да мълчиш!* — Долархайд направи жест с пистолета, ненадейно озовал се в ръката му.

Шерифът отвърна като поsegна към собствения си кобур. Наместниците последваха примера му и насочиха пушките си към Долархайд.

— Събери хората си и *си върви*, Удроу — рече Тагарт. — Ти не си престъпник.

— Не, не съм! — отговори Долархайд с възмутен вид, макар нищо досега да не бе показало, че този мъж притежава дори капчица разум. — Но съм човек, който пази своето!

Внезапно металната гривна на китката на Джейк се озари от петно синя светлина... *синя светлина*... и започна да писука високо.

Какво пък става сега? Джейк сграбчи със свободната си ръка решетката и се опита да надзърне на улицата.

Долархайд се взря в блещукащата гривна. Изглеждаше също толкова изненадан, колкото и Джейк. Хората му обаче започнаха да си шушукат, да обръщат конете и да блуждаят с погледи наоколо. Долархайд стори същото и се обрна към другия край на улицата, а по лицето му личеше, че в момента вижда нещо още по-странно.

Джейк притисна лице в решетките, опитвайки се да види какво става навън.

Едва различаваше това, което виждаха останалите. Оттатък един хълм нещо светеше като горски пожар... само че нямаше хълм, а светликът наближаваше града с всеки удар на сърцето... Сега изглеждаше като железен прът, излетял от някоя ковачница, още грейнал в червено и златисто.

— Какво по дяволите...? — измърмори под нос Долархайд. Пришпори коня си встриани от фургона и застана начело на бандата си.

Джейк погледна пак нежеланото си украшение: сега светлината проблясваше в по-бърз ритъм. Дланите му започнаха да се потят, той усети как вятърът се надига и запраща във въздуха прах от улицата, а факлите, които държаха мъжете, запримигваха. От другата страна на улицата видя Ела и кучето, втренчени в небето като всички останали. Ела не изглеждаше уплашена — сякаш чудесно знаеше какво вижда и то никак не ѝ харесваше. Кучето залая. Ездачите на улицата се мъчеха да овладеят конете, а животните се въртяха паникьосани и се бутаха едно друго.

Сияйната ивица светлина почти достигна града и внезапно изчезна. Джейк спря да диша и зяпна, подобно на останалите. Пърси плещеше някакви глупости в страха и неразбирането си и дърпаше веригата на белезниците, неспособен да види нищо. Вече нищо друго, освен странното явление, не интересуваше Джейк.

Джейк пое дълбоко дъх, точно когато някаква мълния, появила се от нищото, разцепи небосвода над сградите в края на улицата. Невидимата буря се понесе към него и развъртя праха в задушаващи облаци, разтресе земята и сградите с могъщ гръм. Мълнии заудряха по къщите и една след друга ги подпалиха. Друг вид светлина — ослепително синя — се изсипа от небето под формата на всепомитащи конуси, понесе се над улици и здания, освети праха и дима и очерта

силуетите на хора и животни, втурнали се сляпо през урагана в търсене на невъзможно спасение.

Драскотини мрак се спуснаха през конусите като камшици — не, като ласа, и когато наблизиха земята, започнаха да се разплитат, подобно на пръсти. Джейк видя как се сключват около телата и ги издърпват от конски гръб или от земята. Ласата прибраха безпомощните си пищящи жертви в небето... вътре в нещо.

През облаците прах и решетките на прозореца Джейк не можеше да разбере какво има там горе. Светлината на гривната му вече не пулсираше, а се изливаше от нея неспирно.

Фургонът рязко се разклати, когато спирачката му поддаде и конете тръгнаха напред. Коцияшът явно също не бе очаквал това — вероятно това бе една от най-малките му изненади за тази нощ.

Фургонът изведнъж потегли надолу по улицата и свърна зад един ъгъл, а след това се заби в купчина отломки на някаква срутена сграда. Фургонът се прекатури на една страна, а конете се отскубнаха и побягнаха в нощта.

Джейк се поотръска, докато псуваше и буташе Пърси, за да не го насини още повече, отколкото в последната половина минута, докато се търкаляха като зарове. Нищо не беше счупено, но ако този задник не спре да виси на веригите, щеше да счупи китката му.

— Стига си дърпал и ми дай ръка! — рече Джейк и дръпна Пърси напред.

— Че що, бе, мамка му? — Пърси дръпна веригата към себе си.

— Мога да ни освободя! — извика Джейк. — *Дай си скапаната ръка!*

Лицето на Пърси внезапно се изпълни с нетърпение и той подаде ръката си. Джейк я сграбчи и огъна пръстите му назад, докато нещо не изхруща. Пърси изпищя в истинска агония, а Джейк го изрита силно до стената, за да освободи ръката му от белезниците. Младежът се строполи на пода в ъгъла, разридан и ругаещ.

Джейк вече не бе прикован към Пърси, но присъствието му продължаваше да го дразни, а и все още бяха заключени... Провикна се към коцияша, но от шума навън едва чуваше самия себе си. Единственият достъпен изход беше таванът на фургона. Ако коцияшът не се покаже скоро, за да отключи... Джейк хвърли поглед към Пърси и стисна юмрук.

Един от кръжащите конуси светлина прихвата фургона. Светлината започна да блуждае през прозореца над главите им и изпълни тясното помещение със студена светлина. Джейк се вкопчи в решетката и се опита да види какво би могло да изльчва толкова ярко сияние. Лъчът го заслепява — отметнал глава назад, той виждаше само синята светлина. Синя светлина, синя светлина...

Спомням си...

Лъчът попадна върху блещукащата метална гривна и тя внезапно се промени. Джейк пусна решетката и зяпна ивицата метал, забравяйки всичко останало, дори Пърси, който пък забрави да креши.

Сякаш в отговор на светлината отгоре, гривната цяла грейна в синьо. Джейк видя как металът, по-твърд от камък, се разгърна като механично растение, започна да расте и да се променя, плъзна нагоре по ръката му и оформи нещо като ръкавица, а върху дланта му се срасна в едно парче.

От повърхността се показваха дълги, тънки тръбички — всяка светеше като запалена свещ, пълна до преливане със синя светлина. Напомняше му нещо... нещо познато — *мерник на оръжие? Мерник на божествено оръжие!*

Внезапно разбра. Със сигурност можеше да разпознае оръжие, когато го види. И знаеше какво прави то... Но как, по дяволите, да го задейства...

— Как направи това? — гласът на Пърси трепереше. Изльчаваше страх, сякаш бе вкаран в колибата на бясно куче.

Джейк не му обърна внимание. Наблюдаваше как оръжието сменя цвета си, докато движи ръката си, разтръска я или я свива в юмрук.

Как работи това? Какво може да прави? Само да се измъкна...

Последва взрив и нещото на китката му буквально издуха задната стена на обкования с желязо фургон.

Джейк се разруга от изумление, изправи се и зяпна дупката... Усети надежда сред горещия прахоляк и горчивите пориви на вятъра.

Измъкнах се...

Пърси също зяпаشه дупката, свит в ъгъла — най-сетне бе мъкнал. Джейк го подмина и излезе, без да погледне назад.

Навън нямаше нищо освен развалини. Джейк се огледа. Дори на улицата, вече свободен, не можеше да си представи Абсолюшън като

нещо по-различно от ада на Земята.

Синята светлина бе отминала, но накъдето и да се обърнеше, виждаше горящи сгради, а треперливата светлина на пожарите осветяваше мъртви или ранени хора и коне.

Задушлив дим и прахоляк пълниха въздуха, а лудешките светлини още се стрелкаха отгоре в търсene на нови жертви.

Джейк си проправи път през отломките на сградата, където се заби фургонът. Търсеше кочияша. Бързо откри тялото му. Лежеше там, където се бе стоварил при сблъсъка.

Приземяването явно е било тежко, но поне краят е настъпил бързо. Джейк изкриви лице. *Понякога човек може само на това да се надява. А понякога нечия смърт е късмет за друг.* Джейк приклекна и претърси джобовете на мъжа. Бързо откри връзката ключове. Отключи белезниците си — свали ги от ръката си и те издрънчаха на земята.

Сам се отърва от Пърси, дори сам се измъкна от фургона, но нямаше как да не претърси мъртвеца и да продължи да се размотава с железа по себе си. На другата му китка странното оръжие още светеше, сякаш чакаше, нетърпеливо да убива и унищожава. Някак се бе сдобил с оръжие като от най-лошите си кошмари, но нямаше представа как да го използва... и това никак не му харесваше.

Джейк взе колана с оръжието на кочияша и го закопча на кръста си. Извади пистолета, провери го и го задържа в ръка. Преди малко с оковите на ръцете не би могъл да използва кое да е познато му оръжие. С пистолет в ръка може да се справи с почти всеки проблем, който се изпречи на среща му. Всичко без ад на Земята.

Отново се вгледа в странното оръжие: *но може би това нещо може...*

От облаците дим и прах внезапно изскочиха коне, понесли мъже на гърбовете си. Идваха към него. Джейк разпозна Удроу Долархайд. Следваха го неколцина от хората му и стреляха без полза по цели, които не виждаха.

Джейк хвърли поглед през рамо към фургона. Долархайд сигурно търси сина си.

Или пък не...

Долархайд видя Джейк до фургона, заби шпори в ребрата на животното и се понесе напред, сякаш имаше намерение да го прегази. Джейк се скри зад отломките на сградата и потъна в сенките. Сините

мълнии отново преминаваха през града. Приближаваха. Този път видя сенчести силуети сред нощното небе... *Демони?*

Адски демони. Само те можеха да са толкова огромни и могъщи... само те можеха да летят и да се стрелкат напред-назад след жертвите си, сякаш ловят насекоми.

Демони... които всмукват хора в обителта си наслед небето и ги погълъщат живи.

Долархайд и хората му дръпнаха юздите на конете и зяпнаха небето също като Джейк. След това обаче Долархайд слезе и се насочи към фургона с пистолет в ръка.

Спра пред дупката, която оръжието на Джейк бе оставило в стената. Извика сина си по име. Пърси още беше вътре, скрит като уплашеното дете. Гласът му се дочу отвътре. Долархайд прибра пистолета и влезе. Изведе сина си, стиснал го за ръцете, като не обръща внимание нито на виковете му, нито на счупената му ръка. Старецът разтърси момчето и го нарече страхливец пред всички ездачи.

Долархайд вдигна ръка. Джейк се зачуди дали е сигнал, или просто ще шамароса хлапето. Така и не разбра, защо един конус синя светлина ги обля и от небето се спусна черно въже, омота Пърси и го вдигна във въздуха.

Джейк видя ужасеното лице на Пърси, видя как протяга ръце към баща си. Долархайд се хвърли след него, но демоните бяха твърде бързи. Пърси изчезна в нощта преди баща му да докосне дори ботуша му.

Лицето на стария Долархайд, озарено от пламъците на разрухата, бе изпълнено с ярост, страх, объркване, недоумение... Долархайд стоеше, втренчен в небето, също както Джейк бе стоял след събуждането си в пустинята.

Нат Колорадо слезе от коня и изтича към Долархайд. Джейк с изненада видя как Нат постави ръка върху рамото на стареца, с лице изпълнено с внимание, и го поведе към една от сградите, останали като по чудо цели. Другите от бандата на Долархайд останаха на конете, наблюдаваха и чакаха.

Джейк поклати глава. *Да, ад на Земята... и двамата Долархайд си получиха заслуженото.* Джейк тръгна, като се придържа близо до стените на сградите, докато не загуби от поглед конниците.

Интуицията му подсказваше, че е крайно време да си намери кон и да се разкара от този град. Вместо това обаче той закрачи към сърцето на хаоса... търсеше с поглед нещо в небето, и току поглеждаше нещото на китката си. То все още изглеждаше като оръжие, а пръстенът от светещи сини тръбички му напомни, че се превърна в това, което е сега, когато синята светлина попадна върху него.

Синя светлина... само при вида ѝ стомахът му се сви — изпълни се със сурова омраза и копнеж за кърваво отмъщение, чувства, които не разбираше.

Но все пак част от съзнанието му разбираше какво му казва оръжието. Със сигурност не беше нещо, което интуицията му искаше да чуе. *Казва ми да не си тръгвам.* Казва ми, че няма нужда да бягам... че ако тези създания са демони, то той е ловец на демони, единствения в града.

Искам да го направя — какво имам за губене, по дяволите?

Джейк огледа огряната от пламъци улица. По нея лежаха не само коне, но и хора. Мъртви, ранени, млади, стари, жени, деца... Живите се мъчеха да останат живи, докато демоните разрушаваха животите и домовете им.

Джейк чу отчаян писък. Обърна се и видя как поредното ласо издърпва от ръцете на съпруга ѝ жената, която го почерпи с уиски в бара. Демонският език я улови през дупка в навеса на тротоара. Док скочи след нея, но падна по гръб, без да спира да вика:

— Мария!

— Иисусе Христе! — чу се гласът и на проповедника Мийчъм. Той стоеше насреща на Джейк и държеше пушка, взрян безпомощно в случващото се над него и заслепен от светлината, която нямаше нищо общо с ангелите или с рая. Опитвайки се да разбере какво се намира зад тази светлина, Джейк се насили да се размърда и се разкашля от праха и дима. Движеше се на зигзаг между паникъосаните жители на града и се надяваше да не го уцели някой заблуден куршум. Изплашени коне изникваха сякаш от нищото и тичаха като обезумели, без да му дадат възможност да хване някой от тях. Вместо това трябваше да отскача бързо встрани, за да не го стъпчат.

Джейк стъпи на дървения тротоар и отново потърси с поглед демоните. Но те се бяха скрили твърде добре, благодарение на властта

си над ветровете, земята и огъня и продължаваха безпрепятствено да разкъсват града.

Беше близо до шерифството, когато силно пукане привлече вниманието му — сякаш нещо огромно чупеше ограда. Джейк отскочи от тротоара, а под краката му дървените дъски се надигнаха като вълна, откъснаха се от земята и полетяха в облаци светлина.

— Емет!

Джейк разпозна гласа на шериф Тагарт. Видя как възрастният мъж се навежда и грабва внука си от земята — момчето се криеше под дъските на тротоара, а те току-що бяха изтръгнати.

— Казах ти да влезеш някъде! — извика Тагарт.

— Исках само да видя... Ама какво става? — попита Емет.

— Стой до мен! — Тагарт помогна на момчето да се изправи и го хвани за ръка. — Ще си доб...

Върху тях падна син лъч. Черното ласо се уви около тялото на Тагарт, опъна се и вдигна шерифа в ослепителната синьо-черна нощ.

— Дядо!!! — Емет остана сам и напълно безпомощен наслед на улицата, а светлината продължи лова си.

Мамицата му... Джейк се втурна напред, подтикнат от неясен импулс да спаси момчето. Ако оръжието на китката му го бе предупредило, щеше да закове демона преди да се добере до Тагарт... но проклетото нещо не работеше както трябва.

Ненадейно Ела прекоси полезрението му. Тя също тичаше към момчето, стигна първа, издърпа го и го скри между две сгради. Джейк чуваше виковете му:

— Взеха го! Пусни ме!

Ела се опитваше да удържи момчето, за да не излезе отново на улицата.

Джейк спря и се обърна... облекчен, сепнат и разгневен. *По дяволите!* Той стисна лявата си ръка в юмрук. Кошмарната халюцинация, която се беше въззварила на мястото на небето, не свършваше.

Зашо тоя смъртоносен боклук не работи както трябва? Искаше му се да знае как да използва този убиец на демони, вместо да позволява на това нещо да използва него самия...

Джейк ненадейно се сети, че мисли за парчето метал сякаш е живо. Но то наистина изглеждаше такова, когато се разтвори. А сега

все едно имаше свое собствено съзнание. Откъдето и да бе дошло това странно нещо — дали беше паднало от небето или беше изпълзяло от бездната — едно беше ясно. Това демонично оръжие го използваше.

Може би просто защитава себе си. Може би Джейк няма никакво значение за него. Просто за да защити себе си, нещото трябва да защити и него. А и тук, на сред ада на Земята, не му пускаше много какво иска оръжието, стига просто да убие демоните, които унищожаваха града и избиваха хората без причина.

Само защото могат. Също като онзи, чието лице видях на обявленето.

Джейк не беше онзи, не беше демон в човешка кожа. Той беше ловец на демони. Ако трябва сам ще им стане мишена. Проклет да е, ако не разполага с необходимото, за да се заеме с тях...

Сини светлини и експлозии отново се упътиха към него. Този път като че ли не се движеха толкова бързо. Конусите светлина обикаляха насам-натам в търсене на нови жертви. Демоните събраха жертвите си като смърт с косата, препречваха пътищата им за бягство и ги погльщаха в невидимите си усти.

Джейк излезе на улицата. Почти не чуваше писъците и стрелбата, не усещаше прахоляка и дима. *Елате, помисли той, покажете се! Елате да ме хванете... убийте ме, ако можете!* Той вдигна високо демоничното си оръжие.

Сякаш най-сетне смъртта бе решила да го потърси и Джейк видя целта си. Едно от летящите чудовища свърна, а обгърнатата му в сенки форма направи невъзможен завой в небето, после се спусна и започна да стреля по всеки, който все още се опитваше да стреля. Разкъсваше ги с мълнии. Нещото напредваше над улицата, право към Джейк, все едно търсеше само него. Примигващи светлини покриваха тялото на чудовището — като демонични очи, светнали в тъмното.

Хайде, подканни го Джейк наум, като не бе сигурен дали говори на демона или на странното си оръжие. Стоеше на улицата без да мърда. Хората около него бягаха, разчиствайки пътя. Внезапно над китката му просветна подобното на мерник устройство. Джейк се прицели и помогна на оръжието да намери целта си.

Този път то стреля почти без откат. Синият лъч описа сияйна траектория и удари летящия звяр. Джейк дори не успя да мигне.

Изстрелът попадна в демона почти от упор. Експлозията стъписа Джейк.

Демонът се килна, разлюля се, полетът му стана нестабилен и той започна да пада от небесата право към Джейк, сякаш искаше да го погребе под себе си.

Джейк се наведе, а звярът профуча току над главата му. Мъжът се обърна и видя как чудовището се срива на земята с оглушително скърцане и как разорава утъпканата пръст на улицата. След него се посипаха жупел и отломки.

Другите демони в небето изчезнаха внезапно, по-бързо отколкото бяха дошли. В същия миг звук като от разцепващо се небе изпочути прозорците по цялата улица. Последва тишина — всепомитаща като вихрещия се допреди малко ад.

Джейк стоеше пред поваления демон, в пълно недоумение от това, което видя и стори. Оръжието беше още... живо, заредено, готово, с дръпнат предпазител?

Очите на сваления летящ звяр също още светеха. Оръжието като че ли дебнеше дали целта му продължава да представлява някаква опасност.

Сетивата на Джейк постепенно започнаха да регистрират света отвъд демона и оръжието — шепненщи гласове, хора, които се събираха на улицата... Внезапно той разбра, че до него стои Удроу Долархайд. И също като него, той просто стоеше и зяпаше — ту към демона, ту към оръжието на китката му, ту към него. Долархайд още държеше пистолет в отпуснатата си ръка.

Джейк пое дълбоко въздух. Явно в момента бяха в нещо като примирие. Засега беше в безопасност. Около двамата се събра цяла тълпа. Всички ги зяпаха сякаш са огън в мразовита пустинна нощ.

Джейк усещаше, че хората около него, дори Долархайд, очакваха да им каже нещо. Нямаше представа какво. Накрая Долархайд попита:

— Какво... какви са тия неща?

Джейк го погледна неразбиращо.

— Защо питаш мен?

Долархайд се осмели да пристъпи към Джейк. Посочи оръжието на китката му. След това кимна към звяра.

— Ти го застреля... с това желязо. Откъде го имаш? Стреляше същите мълнии като онези отгоре.

Док Соренсън отърва Джейк от необходимостта да отговоря. Той се приближи до него с препъване и изцъклени очи. От изражението му Джейк разбра, че съдържателят на бара също не разбира какво се е случило. Спомни си как демоните уловиха съпругата му.

— Какво, по дяволите... беше...? — опита се да попита Док. Гласът му трепереше. — Хванаха Мария... жена ми...

Емет се появи до Док, със зачервени очи и лице, по което се стичаха сълзи.

— Хванаха дядо...

Падналият от небето демон внезапно изсъска мощно и всички мълкнаха изведенъж. Джейк се обърна към нещото. Очите на звяра бяха угаснали — изглеждаше още по-мъртъв отпреди. *Но все пак беше демон...*

Оръжието на китката му започна да се променя. Пред очите на Джейк и Долархайд, то се заприбира част по част. Джейк инстинктивно изпъна пръсти, когато металната ивица, обхващаща дланта му, изчезна.

Пръстенът от тесни тръбички, от които се изстреля мълнията, се прибра в обсипаната със странни шарки гривна. След няколко секунди оръжието отново приличаше на най-страницата окова в света.

Джейк бавно вдигна глава и погледът му срещна очите на Долархайд. Видя, че каквото и да изпитваше той — омраза, шок, страхопочитание — в очите му се четеше и здравословна доза страх от Джейк. Джейк вдигна брадичка, но погледът му остана студен като лед.

Но в очите на Долархайд имаше и нещо друго — уважение и признание за смелостта на Джейк да се изправи срещу демона. А под всичко това си личеше мрачната убеденост, че независимо дали

оръжието принадлежи на Джейк, или Джейк на оръжието, той иска и двамата на своя страна...

Долархайд погледна първо към демона, после към Джейк. Още държеше пистолета си в ръка. Джейк кимна и извади собственото си оръжие. Бавно и предпазливо двамата тръгнаха към нещото.

Джейк несъзнателно отбелязваше как се движи мъжът до него. Удроу Долархайд беше много повече от злобно копеле с твърде много злато.

Долархайд не беше страхливец и вървеше като човек, прекарал живота си с оръжие в ръка — всякакви оръжия — и убивал всякакви хора. Сигурно беше също толкова опасен, колкото лицето на Джейк се бе сторило на самия Долархайд и на шерифа. Но Джейк бе убеден, че Долархайд е решил да спазва неизреченото примирение между тях — поне докато двамата имаха полза един от друг. А когато настъпи моментът, в който вече не са си нужни, Джейк щеше да е далеч от лапите на Удроу Долархайд...

Доближиха демона, чийто нос бе заровен в земята, а около него се бяха струпали камъни и пръст. Дори отблизо не приличаше на нито едно създание, което Джейк бе виждал, с изключение може би на някое насекомо — тяло на стършел, криле на водно конче... Долархайд отново погледна към оръжието на китката на Джейк — той самият стори същото. Не се променяше. Оставаше си окова. А и демонът определено изглеждаше мъртъв — всъщност главата му висеше почти откъсната. Странните му вътрешности лъщяха на премигващата светлина на огньовете.

Не че имаше какво да се види — нищо, което един човек би разbral. Нямаше кръв, нищо разкъсано... никакви човешки тела. Просто дупка. Оръжието на китката на Джейк не се промени, сякаш нямаше какво да убива.

— Има ли някого там? — подвикна Док. Тълпата покрай него мълчеше. — Же... жена ми там ли е?

Нито един от двамата не отговори — още се взираха в корубата на чудовището, омагьосани от гледката... Приличаше на обвивката на цикада или на захвърлена какавида.

— Хей! — извика отново Док.

— Не, няма я! — раздразнен отвърна Долархайд. *Нито пък синът ми.* Той погледна Джейк и попита: — Мъртво ли е?

Джейк го ритна с ботуша си, не много силно. Издрънча на кухо.

— Метално е — промълви той изненадан. *Летяща машина?* Адска машина за убиване... Той прибра револвера в кобура си. Обърна гръб на машината и тръгна към останалите. Долархайд го последва с мрачно и умислено лице.

Щом приближиха групичката от граждани и работници от ранчото на Долархайд, Емет попита:

— Демони ли са? — сякаш бе прочел мислите на Джейк.

Само че момчето питаше проповедника Мийчъм, не Джейк.

Проповедникът явно не бе свикнал да обяснява посещения на създания от бездната. Опита се да каже нещо, но спря... след известно време отрони:

— Не знам какво е... но добре пасва на описанietо.

Думите му бяха последвани от дълго мълчание.

Накрая Док се обърна бесен към Мийчъм.

— Е, какво по дяволите значи всичко това? Иисусе Христе, пасторе, какво по дяволите значи това? Демони, библейски похищения, Светата книга, адски пламъци? — гласът му ставаше все по-настоятелен, гневен и пълен със скръб и яд.

— Успокой се, Док... — рече Мийчъм, като внимаваше собственият му глас да звучи спокойно. — Плашиш момчето.

— Да се успокоя? — почти извика Док. — Казваш ми, че шайка демони са дошли и са отвлекли жена ми и още кой знае колко хора, и искаш да се успокоя?

Джейк рязко вдигна глава, когато видя иззад рамото на Док някакво мълниеносно движение на един от покривите. Оръжието на китката му светна и всички приковаха ужасени погледи към него. Джейк вдигна ръка, но оръжието не се промени, макар Джейк да чуваше тежкото движение на създанието, което скачаше от покрив на покрив. Създанието изчезна преди Джейк да успее да го проследи с поглед.

— Какво е това? Къде отиде? Ей там! Не, там!

Тълпата отново изпадна в паника. Хората наизвадиха оръжия и започнаха да стрелят по всяко място, където си мислеха, че виждат създанието.

Един прозорец се счупи и се разлетяха парчета дърво, когато демонът премина през стената на някаква сграда. След малко сечу

писък на жена, а след това два изстрела от пушка. Последва ги крясък на мъж, все едно нещо бе отскубнало оръжието му и, заедно с него, ръката. Следващите звуци бяха твърде ужасяващи, за да са човешки — можеха да са само звуци от демон. Нечии вътрешности пръснаха по стъклото на един прозорец в близката сграда. Някой в тълпата извика, а други извърнаха лица.

Невижданото нещо мина през още една стена в далечния край на сградата и тежко се приземи на уличката от другата страна. Джейк току успяваше да зърне силует зад оградата, но мракът и тълпата му пречеха да различи подробности. Беше сигурен само, че е огромно и не прилича на човек...

Огромната разкривена форма на демона изчезна съвсем от очите им, когато чудовището реши да напусне града. Всички се обърнаха, за да видят накъде е тръгнал и заобсъждаха със страх в гласовете дали ще се върне. Оръжието на Джейк отново угасна. Това беше истински демон, нещо, което излезе от летящото чудовище, уби двама души и се измъкна, а оръжието дори не му позволи да стреля. Защо? Ръцете на Джейк се свиха в юмруци.

Когато всички отново се умълчаха, Джейк разбра, че бездействието на оръжието му ги е успокоило, че най-сетне са в безопасност. Надяваше се демоничното оръжие да не греши.

Заместник-шериф Лайл тръсна глава, все едно се събуди, и се приближи до Емет.

— Хайде — тихо му рече той, — да те върнем у дома.

Той отведе Емет без да погледне Джейк.

— Как направи това? — отново го заразпитва Долархайд и посочи оръжието на Джейк.

Джейк само го изгледа. Не беше в състояние да каже дори това колко много не знае.

— Нямам представа — накрая рече той.

— Направи го пак — в гласа на Долархайд имаше заповед, а не молба.

Джейк не помръдна, впил поглед в Долархайд и ядосан, че старецът не може да разбере, че самият той не разбира нищо.

— Не мога.

— Откъде, по дяволите, си го взел? — Сякаш умът на Долархайд не можеше да смели думите на Джейк... или по-скоро смяташе, че се

опитва да го излъже.

Джейк пое дълбоко въздух.

— За последен път ти казвам, *не помня*.

— Как така не помниш? — Ако можеше да го одере с поглед, Долархайд щеше да го направи.

Джейк тъкмо мислеши да го удари, но в този момент някъде отдалеч се дочу гласът на Нат Колорадо:

— Намерих следи!

Нат беше там, където Джейк за последно зърна демона. Долархайд си приготви пушката.

Нат Колорадо беше коленичил пред дълбок отпечатък от нещо голямо, тежко и с нокти като на хищна птица на нечовешкото си стъпало.

Хората на Долархайд и жителите на града, които все още ги следваха, се събраха около отпечатъка и зашушукаха. Отпечатъкът върна страхът им.

— Какво по дяволите е това? — попита Док.

— Не прилича на нищо, което съм виждал — промърмори Нат.

Джейк реши, че това е доста сдържано изказване. Спомни си последните звуци от къщата и как вътрешностите плиснаха по прозореца...

— Каквото и да са, тръгнали са на запад, заедно с нашите близки — рече Долархайд.

Обърна се към шепата си хора и извика:

— Намерете конете! Тръгваме след него преди да сме изгубили следата.

Мъжете зад него си размениха несигурни погледи.

— Казах, мърдайте! — изръмжа Полковника и те го сториха. Само Нат остана до него, както бе стоял неотлъчно до сина му.

— Чакайте малко — възрази Док. — Как така след тях? А след това какво ще правиш, друже?

Мъжът има право, помисли Джейк. Сега, когато има време да помисли, не му се нрави идеята да се изправи срещу цял кошер демони, дори с това нещо на ръката. Току-що оцеля след нападение от ада... и не загуби никого. Вместо това отново е свободен.

Абсолюшън е просто едно място и той стори каквото можа за хората тук — всичко, което искаше, и вероятно повече отколкото

заслужаваха да получат. Джейк се обърна безмълвно и се упъти към главната улица.

— Хей! — извика след него Долархайд.

Джейк спря. Долархайд се опитваше да го настигне.

— Не чу ли какво казах? — попита Долархайд, все едно Джейк бе също толкова дебелоглав, колкото и Полковника.

— Чух — Джейк срещна погледа на Долархайд с безизразно лице. — Не работя за теб.

— А не чу ли какво попитах аз? — повтори Док, защото както обикновено никой не го слушаше. — Какъв е планът?!

Долархайд все така не му отговаряше, съсредоточен изцяло върху разговора си с Джейк. Полковника посочи металната гривна.

— Това нещо ми трябва. Само то върши някаква работа, а и си ми дължник.

За нещо, което не помня да съм правил. Джейк беше непреклонен.

— Аз не виждам нещата по този начин.

Долархайд замахна. Джейк едва успя да се отмести малко, за да намали силата на удара. Въпреки това юмрукът на Полковника почти отнесе челюстта му. Джейк се олюля и направи една-две несигурни крачки назад. Щом възстанови равновесието си, той се изуми от бързината, с която беше действал Долархайд — този удар би счупил челюстта на всеки друг.

Мръсно копеле... Джейк се хвърли към Долархайд и го удари с всичка сила. Полковника се олюля, но остана на крака. Нат тръгна към тях с ръка на револвера, но Долархайд го спря с рязък жест.

Изведнъж сякаш всичко и всички затаиха дъх. Джейк заетствва бавно назад с извадено оръжие и без да сваля очи от Долархайд.

Най-сетне Полковника рече:

— Пуснете го.

Отново съм безполезен. Краткото им примирие свърши. Джейк продължи да отстъпва към сенките. Стигна до един ъгъл и свърна зад него. Долархайд и оцелелите граждани на Абсолюшън изчезнаха от погледа му.

Сред тълпата, незабелязана от никого, Ела наблюдаваше как Джейк си тръгва. Тя се втренчи в мястото, където го видя за последно. Лицето ѝ бе обгърнато от някакъв си неин собствен мрак. Тя погледна Удроу Долархайд и очите ѝ се изпълниха с объркване и гняв. Той е виновен, че загуби отново този, от когото се нуждаеше много повече от всички тях.

Долархайд се върна при хората си, а в очите му още гореше омраза. Потърси Нат. Видя апача да го чака в края на тълпата.

— Приготви конете! Тръгваме призори!

Нат кимна и тръгна към улицата, за да предаде нареджданията на Долархайд.

Когато Нат стигна до главната улица, Джейк не се виждаше никъде. Странникът се бе метнал на първия кон, който успя да открие и напусна града. Яздеше на изток, към изгрева. Беше един свободен човек.

А може би беше беглец, криещ се от демони... или издирван престъпник, тръгнал право към тях. Котънуд Гроув беше на изток от Абсолюшън... Котънуд Гроув, там където според шерифа Джейк Лонерган бе убил жена на име Алис Уилс.

— Спомнете си четвърта книга Мойсеева „Числа“: „И рече Господ на Мойсая, думайки: прати от себе си люде да разгледат Ханаанската земя, която Аз давам на синовете Израилеви.“

Новият ден заизпълва улиците на Абсолюшън със светлина, прогони мрака и поразбуди духовете на уплашените му, уморени и съсипани от скръб жители. На кръстопътя в центъра на града се бе събрала тълпа около проповедник Мийчъм, който беше облякъл официалното си неделно палто и шапка. Той изнасяше импровизирана проповед на онези, които искаха да го чуят — хора, които бяха дошли, специално за това, доведени от нуждата за упование, или пък такива, които търсеха наоколо още оцелели или загубените си в суматохата вещи. Познатият глас на Мийчъм ги успокояваше и им връщаше вярата.

Проповедникът говореше искрено и развълнувано и обхождаше с поглед остатъците от паството си. Собственият му дух укрепваше, докато гледаше как хората си помагат в разчистването на отломките от домове и магазини и в търсенето на загубени неща...

Загубени, но не завинаги, молеше се наум той.

Подобно на Джейк Лонерган, който миналата нощ спаси града от демони с това неземно оръжие на китката си, а след това избяга като подгонен от дявола, след като си размени тежки думи и удари с Полковника...

Джейк Лонерган: търсен жив или мъртъв, с памет или без, но все прокълнат. *Бог да му е на помощ*, искрено му пожела Мийчъм.

Проповедникът видя как Емет, въпреки загубата на дядо си, единствения му жив роднина, помага на едно момиченце да издърпа полуизгорялата си кукла от развалините на собствения й дом.

Мийчъм се усмихна. Емет се опитваше да се справи със загубата си по най-добрая начин — като помага на другите да се справят със своята.

— ... И Мойсей изпрати своите съгледвачи, за да проучат тези земи и те се завърнаха със страх в сърцата... защото там видели гиганти, проклети създания, по-могъщи отколкото можели да си представят. „Няма да оцелеем срещу тях“, рекли те...

Емет се залута из улицата, стори му се, че развалините наоколо са собствения му живот... Загуби дядо си, баба Хуанита също... а той продължаваше все още да е тук. Собственото му тяло му се струваше нещо лъжовно. Все едно се гледаше в огледалото и не виждаше нищо в него. Тези мисли минаваха през ума му сигурно за стотен път. Но колкото и да си го повтаряше, още не можеше да усети случилото се. Умът и тялото му бяха безчувствени, както когато майка му умря. Знаеше колко много ще боли, когато безчувствеността отмине... *Какво ще правя сега? Какво...*

Момчето изведнъж спря, като зърна на улицата Библията на проповедник Мийчъм. Беше прашна и леко обгоряла, но без никакви сериозни поражения. Емет я вдигна и я изтупа от праха, след това тръгна към Мийчъм, който продължаваше да говори.

Проповедникът изненадано спря насред изречението и погледна надолу, когато Емет му подаде Библията. Мийчъм се усмихна истински за пръв път от вчера насам — което изглеждаше като преди сто години — и осъзна, че Бог е чул молитвите му. Усмивката му към Емет бе онази, за която само преди малко беше готов да се закълне, че няма да докосне устните му до деня на страшния съд.

В отговор Емет също се усмихна, макар миг по-рано също да бе сигурен, че това никога повече няма да му се случи. С ръка на рамото на момчето, Мийчъм промълви:

— Благословено да си, дете! — Смелостта отново се върна в сърцето му. Бог не го е изоставил, нито пък тези хора.

— И заради вярата си — продължи с нови сили проповедникът — съгледвачите били пуснати в Обетованата земя, където се възправили срещу гигантите и били спасени!

Мийчъм говореше, а очите му се плъзнаха по „Златния лист“, където Док се бе отдал на лекителското си призвание. Цялата нощ с помощта на доброволци, той помагаше на по-сериозно ранените, но все още живи жители на Абсолюшън. Барът бе превърнат в лазарет, а Док се съсредоточи върху мисълта за другите и замалко успя да се отдели от скръбта си за Мария.

Док вдигна глава, когато думите на Мийчъм стигнаха до ушите му, и погледна през прозореца. Очите му срещнаха погледа на Мийчъм, а след това се плъзнаха над рамото на проповедника и се заковаха в червения изгрев. Внезапно лицето на Док се промени. Стана решително и целенасочено. Мийчъм не помнеше някога съдържателят да е изглеждал така. Мария я нямаше, но със или без помощта на Бог, Док смяташе да си я върне.

Мийчъм му кимна леко и се огледа. От едната му страна още се виждаше дяволският механизъм от снощи, а от другата слънцето се вдигаше.

Внезапно вдъхновен, той се обърна към събралиите се около него хора.

— Ако тези създания са доказателство за съществуването на Ада — рече той и посочи мъртвата машина, — то те са доказателство и за съществуването на Рая! Бог изпитва вярата ни, затова отиваме да дирим близките си. Нека е волята ти, Боже! Амин!

С усмивка на уста, той се обърна и тръгна към църквата, за да се приготви за пътуването.

Джейк успя да мине доста път, преди да се развидели. Вече можеше да изостави главния път и да тръгне през пустошта, където имаше по-малка вероятност да срещне някой, който го познава. Но когато стигна върха на поредния хребет, някакво необяснимо усещане пропълзя по гърба му и изправи косъмчетата на врата му — същото усещане, което почувства вчера в бара, точно преди шерифът и хората му да влязат...

Джейк спря коня и погледна през рамо. *Следят ме.* Ръката му по навик легна на пистолета. Наблюдаваше пътя и чакаше. *Долархайд ли е?*

Устните му се свиха, когато видя ездача, който го следваше. Беше жена... *Ела.* Позна я по роклята. Носеше мъжка шапка, която скриваше лицето ѝ и я пазеше от безмилостното слънце на пустинята. *Тази е луда!* Дали е взела поне манерка с вода.

Джейк си помисли, че може би тя наистина иска наградата за главата му. Хиляда долара са в състояние да подлудят много хора... от алчност. Джейк не мръдна от мястото си, докато не се увери, че и Ела го е видяла. После слезе от коня.

Ела се заизкачва към него. Когато стигна върха, видя коня на Джейк да хрупа излиняла трева, но ездачът му не се виждаше никъде.

Тя претърси с поглед околността, но Джейк го нямаше. Ела се умърлуши. Мескитът, салвията и другите храсталаци превръщаха хребета в почти непроходим лабиринт. На лицето ѝ се изписа отчаяние — блясъкът в очите ѝ угасна. Тя въздъхна, по-скоро проплака от изтощение и обърна коня...

Ръката на Джейк се появи изневиделица, хвана я за колана и я свали от седлото. Ела се строполи по гръб на земята. Той скочи върху нея, прикова ръцете ѝ към сухата трева и я загледа с погледа на ловец, хванал своята жертва. Със свиреп глас рече:

— Ей сега ще си кажеш всичко, или кълна се — ще те убия!

Ела посрещна думите с поглед, твърд като стена, с очи, пълни с омерзение и неприязън. Но след това, нещо се прокрадна зад омразата и сякаш Ела престана да го вижда. Очите ѝ се напълниха със сълзи,

които нямаха нищо общо с болката от падането, нито пък със заплахите му.

— *Взеха и моите хора* — рече тя и гласът ѝ затрепери.

Джейк примигна веднъж, два пъти... Неочакваната ѝ реакция стопи яростта му.

Сякаш за пръв път успя да види ясно лицето ѝ. Пусна я и се изправи. Ела се надигна от сухата трева.

В очите ѝ препускаха спомени, които разкриваха такава бездна, която съществува само у човек, чийто смисъл да живее, е бил отнет.

— Отдавна ги търся — тя успя да овладее гласа си. — Знам, че ти можеш да ми помогнеш да ги намеря.

Странният ѝ поглед отново го впримчи, умолявайки го да признае, че разбира за какво става дума... Джейк имаше чувството, че тя го познава по-добре от самия него.

Вчера в бара Ела го прониза със същите тези очи... и някак прозря, че той не помни дори името си.

Но тя бе видяла и нещо друго... загубена в мрака, изплашена от светлината, тя бе видяла собствената си душа, отразена у едно диво животно.

Раздра го болка като от счупено стъкло в стомаха. Не можеше да отличи собствените си чувства от нейните, не знаеше чии го накараха да изрече. *Добре, ще го сторя. Ще сторя всичко. Защото зная...*

Не! Той се извърна и избяга от магията на погледа ѝ. Нужна му бе всяка частица от силата на волята му, за да я измъкне от ума си. Джейк стана и издърпа юздите на коня си от шубраците.

Повече от всякога бе убеден, че тя се опитва да го манипулира, че иска оръжието на ръката му и нищо повече... точно като Долархайд.

Не го интересуваше коя е — няма значение как бе сторила това с него... важно бе единствено, че го може.

— Стой далеч от мен! — изрече той с глас като лед и се метна на седлото, без да я погледне.

Ела стана и протегна умолително ръце.

— Мога да ти помогна... — рече тя.

Дори с гръб той усещаше очите ѝ, цялото ѝ тяло — как се опитват да се домогнат до него. Джейк сръчка леко коня си и пое надолу по хълма.

Не се обръщай... никога!

Ела остана сама на върха — по лицето ѝ се четеше усещане за провал. Гледаше как фигурата на Джейк се смалява, докато накрая се превърна в малко петънце на фона на тъжната равнина, изгубен сред скали и пустинни треви. Той не се обърна нито веднъж.

Как можах така да сгреша с него... с всичко? Отчаянието на Ела се удвои. Как живеят сами със себе си тези нещастни хорица? А как живеят едни с други? Защо съм тук?

Накрая, изтощена от неочекваната сила на емоциите си и на неговата реакция на тях, тя се насили да не гледа как нищото се превръща в едно още по-голямо нищо. *Какво ми става?*

Ела се обърна, взе шапката си, качи се на коня и тръгна обратно към града. Имаше само един избор и той бе в града — не ѝ се нравеше, нито пък хората, с които бе свързан.

8

Насред главната улица на Абсолюшън, Удроу Долархайд и най-коравите му и благонадеждни хора — едва шест-седем человека, ако не се брои Нат — проверяваха оръжията и запасите на товарното муле. Чакаха жители, достатъчно отчаяни или достатъчно храбри, да се присъединят към тях.

Долархайд не очакваше да се появят много хора. Дори собствените му хора ги достраша, особено след слуховете какво се е случило при реката, както и в града. Вече беше сигурен, че двете неща са свързани, че липсващият му добитък и хора са били всмукиани в небето като хората снощи. Не можеше да рискува всичките си хора. Някой трябваше да се грижи за ранчото и добитъка, докато го няма. В крайна сметка предложи пари на всеки, който реши да дойде с него — но само шестима се престрашиха.

Проклетият Джейк Лонерган! Страхлив, нагъл лайнар! Взе си демонското пушкало и избяга...

Малко, много малко хора се присъединиха към групата на Долархайд.

Док Соренсън изглеждаше смъртно уморен, докато се качваше на коня — все едно не е спал цяла нощ.

— Къде, по дяволите, си мислиш, че отиваш? — попита Долархайд с унищожителен глас.

Проклетият глупак беше мършав като хлапе, не можеше да стреля и без вечните си очила виждаше по-зле и от прилеп.

— Идвам с вас! — отвърна Док, с тон, сякаш идиотът бе Долархайд.

— Ти си излишен товар! — Долархайд прикова мъжа с неизменната си сърдита гримаса.

Като никога досега, Док посрещна твърдо погледа му.

— Аз ли съм излишен товар? Аз съм лекар. Трябвам ви! Взеха жена ми, да му се не види! — нещо в гласа на Док се стори необичайно дори на Долархайд и го накара да се вслуша в думите му.

Самият Док доскоро бе забравил, че е истински лекар. Долархайд се сети, че Док сигурно не е спал цяла нощ, за да помага на жертвите от нападението.

— Имам шанс, точно колкото всеки от вас — продължи предизвикателно Соренсън. — Не ти харесва? Жалко!

Док продължи да го гледа, докато накрая Долархайд реши, че кръчмарят си е загубил ума заедно с жената. *Все ми е тая, ако се претрепе някъде.*

— Както искаш! — Долархайд подмина Док.

Долархайд се приближи към хората си и забеляза неспокойните погледи, които си разменят. Не бяха много жителите на Абсолюшън, които решиха да се присъединят към тях.

— Някой има ли нещо за казване?

Грийви се прокашля нервно:

— Ами ако... ами ако са вече мъртви, шефе?

Лицето на Долархайд помръкна.

— Вдигаха ги с въжета, не видя ли? Това беше отвлечане... Ако искаха да ги убият, щяха да ги убият на място.

Колко пъти трябваше да им обяснява очевидното на тези тъпи копелета!

Долархайд продължи с Нат към мястото, където предната нощ откриха отпечатъка от демона.

Хората на Долархайд отново се спогледаха, по-скоро изплашени, отколкото убедени. Накрая Грийви каза с нисък, гневен глас:

— Чухте Полковника!

Най-сетне групата скочи на седлата и последва Долархайд.

С решително изражение Емет стоеше на входа на конюшнята и държеше юздите на оседлания си кон. Той проследи с поглед отдалечаващия се господин Долархайд и хората му. Емет се огледа внимателно, за да види кой друг, освен Док, се кани са се присъдени към ловците на демони.

Мерна фигурата на проповедник Мийчъм и в тялото му се разля облекчение. Проповедникът винаги се отнасяше с него като с равен. А и думите му сутринта му вдъхнаха кураж да направи това, което мислеше.

Мийчъм носеше кафява шапка и палто и крепеше пушка на рамо. Палтото и шапката му не бяха неделните. Никак не приличаше на

проповедник — цялото му излъчване се бе променило. За миг Емет имаше странното усещане, че надзърта в миналото на свещеника. Дядо като че ли знаеше нещо по въпроса, но нито той, нито Мийчъм смятала за нужно да го обсъждат с „детето“. Ако изобщо има някой в този град, който е готов да го изслуша, това е проповедникът...

Единственият друг, готов за тръгване май беше Чарли Лайл. Чарли беше временен шериф — което значи, че групичката официално е хайка — а и бе единственият наместник, готов или в състояние да тръгне след дядо му и останалите отвлечени. Емет се усмихна. Дядо му винаги казваше, че с Чарли човек може спокойно да мине през буйна река. Чарли щеше да разбере защо трябва и Емет да отиде с тях.

Чарли седеше до Мийчъм, готов да се метне на седлото. Емет ги фиксира с поглед известно време, след това поведе собственото си животно натам. Докато прекосяваше улицата, черното куче на Джейк Лонерган се показва измежду две сгради и тръгна към него.

Емет се ухили още по-широко, когато кучето го приближи. Почеса го зад ушите и го потупа по гърба, щастлив да види, че зверчето също е оцеляло. Опашката на кучето се вирна като знаме, сякаш след цял живот търсене, е открило сродна душа. Кучето на преследван от закона... животът му ще да е бил самoten. А сега Джейк Лонерган си бе тръгнал без него. Горкото куче беше останало и съвсем само.

— Хайде, момче — рече Емет. — Може да дойдеш с мен... добро момче...

Емет вдигна глава и разбра, че проповедникът и Чарли Лайл са се втренчили в него.

Мийчъм поклати глава преди момчето дори да попита.

— Не можеш да дойдеш, синко. Твърде опасно е.

Емет вирна непокорно брадичка. Колко пъти преди дядо му е казвал същото преди да отиде да върши „работка за мъже“ — само че демоните отвлякоха него, не Емет.

— Няма да стоя с тези! — Той тръсна глава към града зад себе си. — А и откъде знаете, че тук е по-безопасно?

Мийчъм се сепна и не отвърна — като че ли не можеше да се сети за смислен отговор.

— Хайде де! — настоя Емет, вкопчвайки се в мига. — Ще поя конете, ще правя каквото кажете... сега имам само вас.

По изражението на Мийчъм личеше, че започва неохотно да се предава — няма какво да стори освен да се примери с истината.

— Ще го наглеждам, докато яздим — рече Чарли. Той се усмихна на Емет и момчето видя, че Чарли разбира: *нито един от двама ни не тръгва, само защото така трябва*. Чарли кимна на Мийчъм. Не би било правилно да оставят момчето само в такъв момент.

Мийчъм въздъхна.

— Отиди да си напълниш манерката.

Емет скочи на седлото, където вече висеше пълна манерка, и последва мъжете, които тръгнаха след хората на Долархайд. Кучето спокойно подтичаше край него.

Както и очакваше, докато успее да се върне в Абсолюшън, хайката за преследване на демона вече бе потеглила. Но повече от десет коня бяха много по-лесни за проследяване, отколкото единствен демон. Скоро Ела забеляза издайническия облак прах, а малко след това започна да различава и ездачите.

Отдалеч като че ли бяха част от една група, но всъщност бяха две. Яздеха отделно едни от други. Начело се движеха Удроу Долархайд и няколко от хората му. След тях се бяха скуччили неколцината от жителите на града, осмелили се да се присъединят към тях. Интересно, но и не изненадващо.

Това, което изненада Ела, бе кои са решили да тръгнат. Това, че наместникът — временно шериф — Лайл яздеше отпред, изглеждаше логично. Това беше работата му. Но проповедникът, съдържателят на кръчмата и малкото момче никак не се връзваха, още по-малко пък черното куче — онова, което май беше на Джейк Лонерган.

После обаче си спомни, че Док изгуби жена си, а Емет — дядо си, отвлечени от демоните. Може би кучето бе просто самотно — в този свят на човеци-самотници, дори техните другари-животни страдаха от загубите и слабостите им.

А проповедникът... и той беше нещо особено. Сега никак не изглеждаше като проповедник — а след като го бе наблюдавала, реши, че не се държи като повечето хора на Бога, които познаваше. Затова се приближи към него и рече с уважение:

— Ако нямате нищо против, бих искала и аз да дойда.

Мийчъм задържа коня си и я погледна косо. Не изглеждаше особено стреснат от изненадващото ѝ появяване, нито пък от това, че е жена. Огледа я и след това кимна като не изглеждаше нито изненадан, нито несъгласен с идеята.

— Вие си решавате, госпожице — рече той. Докосна учтиво периферията на шапката си и продължи.

Ела настигна групата и усети как по лицето ѝ се разлива една усмивка.

Божи човек, помисли си тя, но подкрепя свободната воля... Другите граждани също я изгледаха косо. Както и очакваше, те не посрещнаха присъствието ѝ със спокойствието на Мийчъм. Но с благословията му, а и с дванадесетгодишно момче в групата, никой не каза нищо. А тя вече знаеше, че кучето я харесва.

Ела въздъхна и усети как част от изтощението се оттича от нея, както и част от напрежението. Отпи от манерката, която напълни в града, и позволи на мислите си да се зареят в откритото пространство пред нея.

За хората тук, да влезеш в пустинята е като да се хвърлиш от ръба на света, помисли си тя. Не я изненадваше това, че повечето бяха избрали да останат в града след снощи. Страхът от неизвестното и тежкия житетски опит ги бяха научили да не мърдат от местата си, освен ако нямат друг избор. С изключение на главните пътища, всичко друго беше бели петна по картата.

Тук са чудовищата, е пишело на старите карти. Човеците навсякъде виждаха несъществуващи чудовища. Може би в техния свят бе пълно с такива, защото никога не можеха да са сигурни какво се случва в ума на друг човек. Всеки нов човек се превръщаше във възможен враг...

Но този път търсеха именно чудовища — истински чудовища. Почти всеки от хората до нея разбираше напълно опасностите на пустошта, в която яздеха — или си мислеше, че ги разбира. Но нито един нямаше представа срещу какво се изправя този път... опасност, с която дори и най-лошите им страхове не можеха да се сравнят. Ела с мъка спря да мисли за това, което им предстои. Опита се да се зарее на воля в ширналата се пред нея безкрайност.

Някога хората вярвали, че светът е плосък и равен като палачинка. С поглед, отправен към хоризонта, който сякаш се

намираше на самата граница с безкрайя, тя не успя да проследи извивката на Земята... може би тези човешки поверия не бяха толкова трудни за разбиране.

Само че „пустиня“ не значеше празнота. Пустинята бе земя, разнообразна и красива, колкото всяка друга, която човек може да си представи. Небето приличаше на съвършен тюркоазеносин купол, огреният от слънцето въздух й действаше като наркотик, даваше й енергия и изостряше сетивата й. Наоколо се виждаха странни скални образувания. Планините, лавандулово сиви в далечината, се издигаха над гори от дъб, хвойна и борове. По заснежените им върхове огромни количества вода тежаха под формата на сняг и лед и образуваха пустош, твърде студена и неприветлива, за да поддържа какъвто и да било живот.

Но платата, грубите хълмове и равнините, улавяха достатъчно живителна влага, за да си личат фините отсенки на маслиненозеленото, златистото и вечно зеленото на пустинните шубраци... салвия, мескит, юка и още много други храсти, треви и кактуси. Земята приютяваща птици, животинки и всякакви насекоми, макар повечето денем да се криеха от жегата.

Там, където равнините преминаха в ерозирали, неплодородни области, дъхът й спираше от фантастичните форми, изваяни от ветровете и жестокото време. Някъде там, убедена беше тя, имаше дори дюони, безкраен плаж без океан.

Многото красоти на пустинята си приличаха по едно — пълно безчувствено нехание за всякаква форма на живот, човек или не, неспособна да се приспособи към безжалостните й изисквания. Повечето човеци приемаха това твърде лично. Тук, в това невероятно чуждо, ужасяващо и внушаващо страхопочитание място, смъртта беше като въздуха... просто беше, като самата природа. Всеки, който бе живял тук достатъчно дълго, се научаваше да приема земята такава, каквато е. Такива хора пренастроиха сетивата си към знаците на пустинята, а съществуването си — към нейните изисквания. Някои се справяха по-добре от други.

Ела се замисли за Джейк Лонерган, за дълбоките му, ясни и сини като пустинния небосвод очи... и също толкова далечни. Той беше загадъчен и тих като земята — докато не те хване неподготвен. Приличаше на пустинята, която я обграждаше...

Ела се загледа в хората около себе си. Всеки от тях беше толкова различен от останалите, ала душите им лелееха едни и същи неща — изумително прости и очевидни.

Усамотението в пустинята имаше странен ефект върху различните умове. *Никой човек не е остров*, беше писал някой... но човеците живееха всеки в своя собствена пустиня. Независимо дали бяха в градче като Абсолюшън или в голям град на хиляди километри оттук, винаги висяха, хванати със зъби и нокти за скалата на живота, уплашени от него, уплашени и от смъртта, пълни със съмнения в себе си и един в друг.

Постоянните им вътрешни борби ги бяха направили свирепи воини, за добро или за зло... определено за добро в този случай. Това значеше, че врагът ще ги подцени. Но без Джейк Лонерган — без това, което знаеше, и без оръжието, приковано към знанието му, както бе приковано към китката му — целият кураж на света няма да е достатъчен, за да победят демоните.

Джейк... Ела се намръщи и се насили да не мисли. Човеците мислеха твърде много, обикновено за себе си — и това като че ли бе най-тежкия им недостатък.

Джейк превали още един хребет, забави коня и се вгледа в пейзажа. Далеч напред се виждаше ивица зеленина — не обичайните храсти, а истински дървета — вероятно очертаваха бреговете на река, която се вие през пустошта, целогодишно подхранвана от планински води.

Джейк язди през по-голямата част на нощта и през половината ден. Манерката му беше почти празна. Независимо от това дали инстинктът на коня, или случайността ги доведоха дотук, и той, и животното имаха нужда от вода.

Заслизаха по дългия склон. Джейк внимателно водеше коня сред трънливите шубраците.

Докато наближаваха избуялата трева по брега на реката, нещо в ума му се раздвижи — сякаш не за пръв път слизаше по този хълм и точно на това място.

Сякаш познавам това място...

Когато конят стигна до края на склона и стъпи сред тревата, обсипана с диви цветя, Джейк забеляза останки от малка колиба — части от покрив, греди, камъни от комин...

Конят обърна муцуна към водата. Джейк дръпна юздите и пое към оцелялата част от колибата. Сякаш половината от нея бе изтръгната от нещо със силата на торнадо.

Но Джейк знаеше, че това не е дело на природна стихия. Не бе сигурен как го знае... но знаеше. *Бил съм тук!*

Той слезе и поведе коня към реката. Завърза го за един храст, откъдето животното можеше да достигне и водата, и прясна трева. Джейк изпи водата в манерката и след това я напълни, подчинявайки се на отколещен навик... Пряко сили преминаваше през рутината на оцеляването, докато се готвеше да преоткрие част от миналото си.

Джейк закрачи бавно към колибата. Стигна и стъпи на верандата. Вратата я нямаше. Прекрачи през прага и под ботушите му захрупаха изпочупени стъкла.

През процепите в покрива и стените се процеждаха снопове светлина. Той заобхожда с поглед опустошената стая. В миг сякаш всичко утихна и се притаи, като че помещението беше от друг свят. И все пак бе сигурен, че това е... че е било... истинският свят, който е търсил. Че някога самият той е принадлежал на това място... Спомените го заляха и го повлякоха надолу...

Пресни цветя в нежна женска ръка... На жената от снимката. Тананика си тихо и подрежда цветята в стъклена ваза. Бялата боя на шкафовете пред нея се лющи — като че ли мястото е било необитавано дълго време, преди тя да дойде, но това не я тревожи. Носи светла лятна рокля, изпъстрена с малки незабравки, тъмната ѝ лъскава коса се пилее по раменете ѝ, а лицето ѝ е спокойно и ведро. Тя се обръща и поставя вазата на маса на сред стаята, а зад нея някой отваря вратата. Тя вдига глава и на лицето ѝ грейва усмивка.

На прага стои Джейк... и я чака да се усмихне. Радостта ѝ огрява цялата стая — като че той е оазис в пустинята.

Джейк усеща усмивката и на своите устни. Накрая се хили като глупак... като влюбен глупак... Алис.

— Върна се! — рече Алис, с радост и облекчение в очите.

Той прекосява стаята, прегръща я и я целува. След това гордо мята на масата дисагите — те се отварят. Разпиляват се монети,

блещукащ водопад от златни монети. Само че когато Алис ги вижда, усмивката ѝ изчезва, очите ѝ помръкват, сякаш облак закрива слънцето...

Джейк се олюя и се подпра на стената. Настоящото отново зае мястото си и го издърпа като въдица тук и сега. Той тръсна глава. *Какво беше това?* Жената на снимката наистина ли е Алис Уилс, той познавал ли я е някога... и дали я е убил, както твърди Тагарт?

Защо? Никога не бих наранил Алис, тя... тя...

Какво в тези пълни със злато дисаги бе отнело радостта от лицето ѝ? Нещо блесна в далечния край на колибата, там където някога е бил коминът. Джейк се наведе и видя една златна монета, златен двоен орел, заклещен в дървото. Извади го. Главата му се напълни с всевъзможни въпроси, за които отговори не съществуваха.

Джейк обърна монетата между пръстите си и в нея се пречупи слънчев лъч. После той я постави на дланта си и монетата продължи да искри като парченце светлина...

Умът му пак потъна, избяга от деня, за да влезе отново в света на спомените.

Колибата затрепери като камертон. Подът се затресе и монетите се посипаха по него като златен дъжд. Купчината на масата започна да се свлича — златото се раздрънча. Стъклената ваза се претърколи и се счуши.

— Какво става? — извика Алис, а лицето ѝ издаваше ужаса, който изпълни сърцето ѝ.

Джейк я сграбчи и я дръпна далеч от масата. *И неговият ум се бе опразнил от страх. Земетресение?*

Джейк опря гръб в стената. Алис още бе в прегръдките му. Тя се притисна в него. Златните монети на масата и на пода започваха да се кривят, издължаваха се и се прегъваха в невъзможни форми. Или му се привижда, или... те наистина се топят...

Пръсна се прозорец, след това още един. С мощно стържене половината покрив се откъсна, а коминът се срина. Откри се синьо небе, което внезапно светна ослепително. Алис изпищя, тъмно въже се разплете от синята светлина, ласото в края му се отвори като ръка и я сграбчи с нечовешки пръсти. Дръпна я нагоре, далеч от ръцете му, преди той дори да успее да ги протегне...

Алис!

Джейк отново изплува в настоящето, а в главата му продължаваше да отеква името й. Точно така, както го извика тогава. Това не е просто сън...

Седеше на пода, сякаш краката му не бяха издържали. Изправи се бавно и отръска от себе си мъртви листа и парченца стъкло.

Сега знае коя е жената на снимката... може би дори се досеща какво са правили тук. Сигурно е била специална за него, след като носи снимката ѝ навсякъде със себе си. *И не съм я убил...*

Взеха я. Демоните... Ръката му легна върху оръжието на лявата китка, твърдо и студено, сякаш изобщо не бе оживявало снощи, за да унищожи металното чудовище. Джейк вдигна глава. През дупката в покрива надничаше нормалното синьо небе. Още не знаеше всичко, но знаеше достатъчно, за да му е ясно какво трябва да прави оттук нататък — дори никога да не си спомни защо. Има оръжие за демони — сега има и истинска причина да го използва.

Време е за лов!

Шарената група ездачи от Абсолюшън следваше отпечатъците на демона навътре в пустинята. Прекосиха едно отдавна пресъхнало езеро, чието кално дъно се бе превърнало в камък, по който още си личеше всяка пукнатина. После отново навлязоха в поредната наглед безкрайна ивица пустиня. Нямаше къде да се подслонят от лъчите на обедното слънце, което изсмукваше цвета и звуците от земята. То затвори дори устите на езачите. Те просто понасяха прехода, подобно на конете си, без излишно да разхищават сили в говорене. Сякаш самото време се провлече сред обедната жега. Хоризонтът трептеше, сякаш се топеше, като че ли самите закони на природата отказваха да действат в това огнище. Когато слънцето най-сетне започна да захожда, групата навлезе в район, покрит с ерозирал пясъчник със странна шарка в цветовете на ръжда и кост. Лъкатушещата дира на демона през каньоните и деретата им позволяваше от време на време да намерят кратко облекчение от жегата в постепенно удължаващите се сенки.

Буреносните облаци, които зърнаха на хоризонта малко след като тръгнаха от града, неумолимо идваха към тях и преди да падне мрака сигурно вече щяха да ги заливат дъждове.

Ела вече усещаше влагата, която притискаше въздуха върху плещите им, докато жаркото слънце продължаваше да изпарява мислите им.

Тя яздеше мълчаливо, както обикновено, като се стараеше да остане невидима за другите. Така имаше възможност да ги наблюдава на спокойствие. Разговорите зачестиха и станаха доста остри, когато горещият ден нагнети напрежението и отегчението, и ги превърна в беспокойство и злонамереност.

Джед Паркър, един от хората на Долархайд, настигна Док с вид на гладен койот. Ела уморено предположи наум, че който може да работи за Удроу Долархайд, сигурно е неприятен колкото самия него.

— Даже не знам защо сме тръгнали — обърна се Паркър към Док. — Ясно е, че всички са мъртви.

Док продължи да гледа напред. Знаеше, че си играят с него и реши да не позволява на Паркър да се забавлява на негов гръб.

— Ако искаха да ги убият, щяха да ги убият на място — рече Док, повтаряйки думите на Долархайд.

— Е, ако шефът е прав, и наистина са ги хванали с въжета... сигурно ще ги ядат. — Паркър се усмихна злобно. — Ако бях аз, щях да почна с жена ти.

Док се обърна към Паркър и макар очите му да преливаха от гняв, той само се усмихна подигравателно.

Паркър обаче продължи:

— През цялото време ли ще си така? Значи няма да си говорим много. Защо не вземеш да изпееш някоя песен, поне да има смисъл от присъствието ти...

Човекът на Долархайд изплю малко тютюн и обърна коня си, за да се присъедини към шефа си и останалите от шайката, които сега неохотно следваха останалите.

Проповедникът Мийчъм се обърна към Док и го погледна с очи, които казваха, че много добре знае колко безсилен и унижен се чувства в момента, макар на Ела да не й се струваше, че проповедникът е човек, който често е изпадал в подобно положение.

— Искаш ли един приятелски съвет? — попита Мийчъм. — Намери пистолет и се научи да стреляш.

Док отвори уста, като че ли за да отхвърли незабавно идеята. Но после я затвори и се загледа в сгъстяващия се мрак. Потъна в мисли и

не продума повече. Ела се изненада, когато се сети, че никога не е виждала Док с оръжие. Смяташе, че поне държи пушка зад бара като повечето съдържатели... но той никога не я бе използвал. Отначало си помисли, че е заради страха от Долархайд, в крайна сметка това беше причината всички в Абсолюшън да се държат точно така, както се държат. Но, не, *тук имаше и нещо друго...*

Ела постави ръка върху собствения си пистолет и почувства тежестта му на бедрото си. Толкова бе свикнала да го носи, че почти бе забравила, че е там.

Един от хората на Долархайд, Грийви, се изравни с нея и й напомни защо започна да носи пистолет, както и шапка — за защита. Грийви ѝ се ухили с вид, който намекваше, че е божи дар за жените.

— Значи... — започна той — какво прави тук хубави...

— Не съм дошла да се плодя — прекъсна го Ела, без дори да се обърне към него.

Ръката ѝ лежеше върху пистолета.

— Ами, добре — измърмори мъжът и забави ход, за да се върне при своите хора. Тя въздъхна. Надяваше се шайката на Долархайд да не прекара останалата част от следобеда в тормоз над жителите на града. Едва-що си помисли това, когато самият Долархайд я доближи. Той вече не яздеше с хората си, нито с когото и да било другого — делеше се от всички и току пришпорваше коня си напред, за да се посъветва с Нат, който следваше дирите на чудовището.

Но сега явно бе решил да заеме мястото на Грийви, сякаш също е наблюдавал разговорите на останалите, макар и вст pari от тях. Той поне беше с обичайната си кисела физиономия — романтичните мисли несъмнено бяха безкрайно далеч от ума му.

— Какво правиш тук? — попита той. — Сама жена в територията на апачите... никой наоколо не знае коя си.

Тя го погледна. Очите ѝ впримчиха неговите.

— Зад гърба ти хората те наричат Полковника, но ги е страх да ти го кажат в лицето. Защо?

Долархайд стана пепеляв. Тя спокойно премина онази граница, която той никога не позволяваше да бъде премината.

Ела знаеше защо го наричат така и защо думата му причинява толкова силна болка, че беше способен да убие мъже заради нея. Долархайд беше ветеран от Гражданската война. Още го измъчваха

спомени — от онези, които крадат цялата любов и смисъл от твърде много животи — включително от нейния собствен. Тук имаха различно име за това. Наричаха го „сърцето на войника“.

— Добре тогава — рече Долархайд, а лицето му приличаше на стиснат юмрук. — Не искаш да ми кажеш? Твоя работа.

Ела продължи да го гледа без да мига. Чакаше той да каже нещо, да каже каквото и да е, което би обяснило защо е избрал да живее по този начин. Долархайд живееше по толкова различен начин от нея, че тя почти не можеше да намери прилика между себе си и него...

В миг Полковника сякаш се стопи пред очите на Ела и тя изведнъж разбра защо Джейк реагира по онзи начин. Той реагираше на загубата и преживения ужас, които самата тя познаваше добре, съвсем различно от нея, съвсем различно от начина, по който тя очакваше да се реагира на подобно преживяване...

Как изобщо съм могла да си мисля подобно нещо...

Някакво движение в далечината привлече погледа ѝ и ѝ даде съвсем основателна причина да не обръща повече внимание на Долархайд.

Ела зяпна.

Джейк Лонерган.

Долархайд видя изумлението в очите ѝ и проследи погледа ѝ.

— Е... — измърмори Полковника, много по-благодарен за разсейването, за *точно това* разсейване, отколкото звучеше. — Я, кой се престраши да дойде с нас!

Долархайд обръна коня и тръгна към Джейк, сякаш нещо у него го привличаше като магнит.

Джейк дори не погледна Ела. От мига, в който откри ловците на демони, той насочи вниманието си към Долархайд. Лицето на Джейк стана каменно, а Долархайд се изсмя жлъчно, когато двамата мъже бяха вече достатъчно близо, за да могат да се погледнат в очите. На Джейк му се стори, че Полковника е почти радостен да се озове в познати води след язденето до Ела. Винаги е по-лесно да погледнеш в нечии очи и да знаеш какво виждаш там... дори *да виждаш нещо за смъртта*.

— Виждам теб — ухили се, или по-скоро се озъби Долархайд, — но не виждам златото си.

За миг нещо проблесна в погледа на Джейк.

— Какво ще кажеш първо да намерим хората — рече той без усмивка. — След това може да си събереш парите.

Долархайд се усмихна самодоволно, но от очите му сякаш още капеше отрова.

— Точно сега наградата за главата ти може да ми се види по-привлекателно предложение. А може и да те гръмна и да изрежа онова нещо от ръката ти.

Демоните отвлякоха сина му, а той мисли преди всичко за златото си. За Джейк вече беше ясно, че Долархайд е убедил териториалното правителство да обяви наградата от хиляда долара за главата му. *Злостно копеле!* Този път Джейк му върна усмивката със също толкова изпепеляващ поглед и кимна към чакащите ездачи.

— Знаеш къде да ме откриеш.

Док въздъхна измъчено.

— Не може ли просто да се зарадваме, че мъжът с голямото оръдие се върна?

За миг Джейк и Долархайд продължиха да се гледат. След това Джейк плесна коня с юздите и подмина Долархайд, за да се присъедини към останалите, сякаш за една нощ бе надраснал всякаакви състезания по мъжество. Джейк тръгна напред, Ела и хората от града го последваха и оставиха Долархайд да гледа подире им. Временният шериф Лайл гледаше намръщено Джейк, като че ли не можеше да се убеди напълно, че се радва да го види отново след преживяното предната нощ. Емет просто се втренчи в Лонерган, докато самият той не се обърна към него, но тогава Емет притеснено отклони очи. Проповедник Мийчъм се усмихна искрено на Джейк.

— Добре дошъл обратно!

Джейк го изгледа изпитателно.

— Неведоми са пътищата господни — отрони накрая той, а устните му оформиха нещо като усмивка. Срещата с Мийчъм беше като среща със стар приятел.

Джейк забави ход и позволи на Мийчъм и останалите да го изпреварят. Само Ела остана до него с лека усмивка на лицето, сякаш

си мислеше, че той е някой друг. Да го посрещне с усмивка бе последното нещо, което той очакваше от нея.

Но тя го прие също толкова искрено, колкото и проповедникът.

— Много съм ви благодарна, господин Лонерган — рече Ела, все едно срещата им малко след изгрев-слънце никога не се беше състоявала. Тя докосна периферията на шапката си. Джейк кимна учтиво, но усмивката му излезе някак кисела.

— Е, още нищо не съм направил.

Усмивката на Ела стана още по-топла.

— Въпреки това, благодаря.

Те продължиха да яздят мълчаливо към приближаващата буря.

9

Смрачи се бързо. Лятната буря надвисна над главите им и скри небето. Сред тъмните облаци се лутаха светкавици и тътнеха гръмотевици — първо далеч, след това все по-близо. Конете станаха неспокойни, когато във въздуха се понесе предчувствието за дъжд, който приближаваше като тъмносиня мъгла.

Дирята на демона се виеше през деретата и се придържаше към сянката на скалите, сякаш създанието я предпочиташе пред слънцето.

Както и самите ловци на демони... Но насечения терен, който предлагаше облекчение от следобедните жеги, вече свършваше. Нататък пустинята продължаваше като плоска тепсия, изпъстрена с кактуси и редки туфи изсъхнала трева — място, което със сигурност не предлагаше подслон от наближаващата бурята.

Джейк ясно виждаше това от хребета, където стоеше самотен, докато останалите следваха Нат Колорадо. Той реши, че теренът все пак не е чак толкова лош. *Тази буря ще удави и жабите...* И щеше да им разкаже играта, където и да са. Но ако не се измъкнат навреме от преплетените каньони, всички без съмнение ще се удавят. Джейк спря коня и се пресегна за палтото, което предишният собственик бе привързал към седлото.

Точно когато го облече и вдигна яката, плетеница от мълнии озари цялото небе. Мълниите се забиваха във върхове и платя наоколо, а пукотът на гръмотевиците следваше почти незабавно.

Небето сякаш се продълни и се изля дъжд като водопад. Само за секунди ловците на демони подгизнаха от вода, толкова студена, колкото им се бе струвал горещ денят. Пустинята никога не правеше нещата наполовина. Или ще убие човек от жажда, или ще го помете с внезапно наводнение, заедно с коня му. Дъждът, който падаше по време на чубаско^[1], се стичаше по скалите и по коравата като кокал земя и за минути наводняваше дерета и тесни каньони. Още няколко минути и триметрова стена от вода, поела с рев по улейите между скалите, можеше ги да хване неподгответни.

Високо горе на хребета, Джейк усети миризмата на озон, а кожата му настръхна от статичното електричество. Докато успокояваше разтревожения кон, реши, че е късметлия, задето се дави само наполовина.

Трябва да внимавам повече... дори високото място крие опасности. Но дългата езда с тази сбирщина, сред която бяха Ела и Долархайд, го бе изнервила доста.

След малко той видя как долу Нат се обърна към Долархайд и отчаяно сви рамене. Водата се плискаше от периферията на шапката му. Той поклати глава и рече:

— Дъждът е твърде силен. Ще отмие следите.

Лицето на Долархайд се изопна гневно — въпреки че знаеше какво ще се случи, той изгледа с ярост небето, сякаш то се подиграва лично с него.

Ездачите се запътиха нагоре по стръмния склон, а водата неудържимо се стичаше надолу. Хората се ориентираха по силуeta на Джейк, за да стигнат до по-високо място.

Джейк ги наблюдаваше и разбра какво се очаква от него, без никой да му казва. Отправи се към другия край на хребета, за да потърси прикритие от бурята и наближаващата нощ.

Закри очи от дъждъ, който се лееше от шапката му и обходи далечината с поглед. Виждаше само широка ивица синьо-сиво и зелено-черно — бурята и омекналата от водата земя. Приближи коня до самия ръб на възвишението и заразглежда терена в подножието, без да очаква да открие нещо по-добро.

Само че откри нещо... *Нешо?* Джейк се изправи на стремената, за да погледне по-добре. *Не може да бъде...* Той вдигна ръка като сигнал и предупреждение към останалите. Когато всички се събраха около него, той им посочи надолу. Чу изненадани ахвания, чу ругатни и невярващ шепот. *Значи не съм полулял напълно.*

Наистина насред пустинята в Ню Мексико имаше параход от река Мисисипи. Преобърнат.

Като паднал от небето...

Джейк не продума, чудейки се защо по дяволите е толкова изненадан след всичко видяно в последните няколко дни. Никой не каза нищо. Всички просто стояха и зяпаха, а дъждът се изливаше непрестанно върху тях.

Накрая Док рече:

— Не разбирам много, но този парадад май е с главата надолу.

— И е на около осемстотин километра от най-близката река, по която може да плава — отбеляза Долархайд, все едно си говореха за времето.

А може би той за това говори...

— Хайде, да се скрием от дъждъа.

— Не се доближавам до него! — отсече Док.

— Както щеш! — сви рамене Долархайд и хвърли подигравателен поглед първо към Док, а после към небето. — Спи под звездите тогава!

Чарли Лайл кимна и Долархайд ги поведе надолу по коварния склон, макар че и собствените му хора си размениха странни погледи преди да тръгнат след него. Накрая всички го последваха. Последен Док се спусна надолу, но все пак го стори.

Вътрешността на парадада бе общо взето суха. Но това бе най-доброто, което можеше да се каже за нея. Само Ела носеше клечки, от които можеше да се пали огън. Останалите затършуваха слепешката в осветявания от време на време от светковици мрак, докато намериха някакви изпочупени мебели и превърнаха краката на столове във факли. Всички се движеха заедно и внимателно, покрай и през препятствията — парчета дърво, преобърнати мебели и изпочупени стъклца. Накрая се озоваха в помещение, което по всичко изглежда е било бална зала.

В средата блещукаше пирамида от кристални висулки — полилеят. Върху него се бе навила голяма гърмяща змия — явно открила убежище тук преди тях.

Един от хората на Долархайд извади пистолета и набързо приключи със змията, а после се ухили. *Прясно месо за вечеря.*

Джейк погледна мъртвото влечugo. Внезапно усети глад и зачака вечерята с нетърпение. В дисагите на коня му нямаше храна. Но по-скоро щеше да умре от глад, отколкото да поиска храна от Долархайд или от някой от тези, които работеха за него. Наблюдаваше шайката на Полковника и отбеляза смесените им реакции.

Може би проповедникът би разделил храната си с един престъпник.

Жителите на града се опитваха да не мислят за възможността да ядат змия. Заеха се да търсят оцелели свещи от полилея. Ела раздаде запалени свещи и се усмихна на Емет. После се наведе и потупа мокрото куче до него.

Онова куче...

Светлината на свещите освети още изпочупени мебели, включително преобърнати маси за хазарт и останките от дълга маса, която най-вероятно е била отрупана с елегантно пригответи ястия. Корабът изглежда не лежеше в пустинята от дълго време, но все пак достатъчно дълго, за да се развали храната в тези непосилни жеги.

Джейк установи с изненада, че наоколо не се разнася неприятна миризма. Пред краката на хората, които тръгнаха да огледат и другите части на помещението се разбягаха плъхове, осветени от треперливата светлина на импровизираните факли и свещите.

Джейк хвърли бърз поглед из помещението. В същия миг една раздвоена светкавица изличи всяка сянка. Далечната стена беше цялата в прозорци — всички до един счупени. Това обясняваше свежия въздух вътре. Джейк се досети какво друго значи това — на кораба няма хора, нито живи, нито мъртви. Всички са били отвлечени... от демоните. Той сви устни. Реши да не споменава очевидното на останалите. Или ще се сетят сами, или не — но очевидно никой няма намерение да го обсъжда на глас.

Останалите започнаха да се разделят на групички и да си търсят по-уединени места, където да се изсушат и да спят.

Джейк закръстосва коридорите на парахода сам, като котка, неспособен да седне на едно място, въпреки че тялото му се чувстваше така, сякаш е преминало през повече натоварване в последните два дни, отколкото през целия му останал забравен живот... Макар че при тези обстоятелства Джейк нямаше представа дали това е вярно.

Умът му определено бе преминал през още толкова... през поне още толкова. Толкова много, че не можеше да спи — страхуваше се, че ще започне да мисли твърде много, ако спре да се движи, че ако заспи, ще застанува. За покварата няма почивка... Поне не и докато будуването му и без друго му даваше достатъчно причини да се съмнява в разсъдъка си.

Знаеше, че Ела го следва със свещ в ръка на почтително разстояние. Тя не даваше вид, че иска да говори с него. Едва ли се

страхуваше, че той може да избяга отново — все пак се беше върнал доброволно.

Ако иска мъж, с когото да си легне, има голям избор — но очевидно и това не е. *Какво е тогава, мътните го взели?*

Беше самотна, уплашена, нуждаеще се от закрила... или може би смята, че той има нужда от закрила, подобно на осиротялото дете или на онова глупаво куче? Може би се опитва да го разбере. Пожела й успех. Каквато и да е причината, щом тя не говори, той няма да пита. Нека го следва, щом иска — така през цялото време ще е сигурен какво прави поне един от всички тези хора...

Като се осланяше на светлината от светкавиците, Джейк вървеше през тъмни като пещери салони и през празни стаи, пълни с изпотрошени и разпилени предмети. Спря в края на главната зала. Оттатък нея се откриваше по-голямо помещение, където Док, запасал истински колан за оръжия, се упражняваше да вади бързо револвера си. Както обикновено, той започваше отзад напред.

Първо се научаваш да уцелваш целта, винаги, когато трябва. След това работиш по бързото вадене на оръжието или по някое друго движение.

Док за пореден път не успя да извади револвера. Опита отново, но пак със същия резултат. Док хвана пистолета и се опита да го завърти на пръстта си. Револверът падна на крака му. Джейк трепна, но не от съчувствие, надяваше се проклетото нещо да не е заредено.

Зачуди се защо Док се опитва да борави с револвер, когато очевидно се ужасява от оръжия.

След това обаче видя как Мийчъм наблюдава безплодните упражнения на Док, а до него седеше Чарли Лайл. Временният шериф едва успяваше да прикрие объркването си. Мийчъм се усмихна на Док по своя добронамерен начин и рече:

— Сетих се нещо. Дали няма да ти е по-лесно с две ръце?

И проповедникът му подаде пушката си. Гневът и разочарованието по лицето на Док се поскриха. Той прибра пистолета в кобура и с благодарност пое пушката.

Джейк се скри обратно в сенките, преди другите да видят усмивката му. Мийчъм беше добър човек и досетлив, когато трябваше да разбере нуждите на хората около себе си. Но очевидно невинаги бе живял като човек на Бога. Не и през по-голямата част на живота си.

Добър или зъл... от теб зависи, отсега нататък.

Може би именно тази истина се е разкрила пред проповедника, когато е получил прозрението си. На Джейк щеше да му хареса двамата да си обменят истории, ако можеше да си спомни поне една от своите.

Ела бе спряла заедно с Джейк и отново тръгна след него, когато той пое по един тъмен коридор. По стените се виждаха сенки от игра на пламъци — някой бе наклал малък огън от счупените мебели. Джейк спря на ръба на осветеното пространство. Долархайд и Нат седяха от двете страни на огъня, тихи, сякаш всеки от тях бе сам. Хората на Долархайд не бяха с тях. Полковника седеше, залутан в мислите си, и белеше ябълка с индианския си нож. Отделяше кората с едно-единствено перфектно спираловидно движение — ръцете му бяха толкова сръчни, че сигурно можеше с превързани очи да извади нещие сърце. Джейк го наблюдаваше притихнал и запленен.

После се обрна бавно и се върна по коридора. Кимна на Ела, когато я подмина, сякаш и двамата бяха неспокойни духове, бродещи по коридорите на прокълната къща. Ела не каза нищо, само се обрна, за да тръгне отново след него, все така на разстояние.

Долархайд вдигна глава, когато усети, че нещо пречи на концентрацията му. Нат хвърли още едно парче дърво в огъня, изучавайки изражението на шефа си.

— Искаш нещо да ми кажеш ли? — попита Долархайд.

Нат се поколеба и отклони поглед към сенките. Постоя така и след това пак срещна очите на възрастния мъж.

— Не знам, шефе. Какво мислиш — достатъчно хора ли сме се събрали?

Долархайд на свой ред се поколеба, защото знаеше истината — знаеше, че и Нат я знае, иначе не би го питал. Накрая отвърна тихо:

— Какво друго мога да направя?

Нат пое дълбоко въздух.

— Може би трябва... да кажем на армията. Да извикаме кавалерията...

Долархайд доби вид все едно Нат го е заплюл.

— Няма да оставим това в ръцете на някакви типове от Уест поинт! — рече той с глас, горчив като напечената от слънцето пустиня.

— Няма да ги чакаме да питат Вашингтон по телеграфа с коя ръка да си обършат задниците. Чаках ги да ми кажат какво да правя при Антиетам...

Той зарея поглед в тъмнината сред пламъците и видя неумиращото си минало... за разлика от всички загинали мъже. Умираха и умираха в безсмислена саможертва в най-кървавия щурм на най-кървавия ден, на най-най-кървата битка в историята на САЩ. В паметта му те не спираха да умират...

— Четиристотин двайсет и осем человека... За някакъв царевичак...

Долархайд продължи да гледа огъня. Почти преди тринадесет години... но изминалите години не можеха да изтрият спомена от този ужасяващ ден, не можеха да приглушат писъците на обречените, да облекчат агонията на ранените, на собствената му душа... скръбта и самоомразата го караха да преживява всичко отново и отново.

Законът, заповедите, йерархиите, го държаха с вързани ръце... а той беше неспособен да ги наруши. Те го бяха подтикнали към грях, към греха на страхливостта, на моралната страхливост — най-лошият грех, който можеше да си представи. Остави повече от четиристотин добри мъже, които му вярваха, дори да ги поведеше отвъд портите на Ада, да загинат. И той ги заведе точно там.

— Може да звуци глупаво... — промърмори Нат, толкова тихо, че Долархайд едва чу думите му. Самият той се залута из спомените си и се усмихна. — Винаги ми харесваше като те слушах да разказваш тези истории.

Долархайд примигна, за да прогони мрака от очите си и погледна Нат. На лицето му имаше изражение, което Полковника не бе виждал досега. Долархайд се понамръщи.

— Не помня да съм ти разказал тези неща.

Нат почти се изчерви.

— Слушах те, докато ги разказваше на Пърси.

Долархайд се загледа в Нат и видя пред себе си човек, по-различен от този, когото досега си бе позволявал да вижда. За миг болката от миналото се разсея и смисълът на младежа се

разкри пред него. Нещо се размърда у Долархайд, нещо, което смяташе за отдавна мъртво.

След това обаче отново се съсредоточи върху мрака, който ги обгръща.

— Нищо достойно за харесване не съм правил.

— Въпреки това... — рече Нат и усмивката му се поскри. — Харесваха ми историите.

Долархайд се приближи към огъня, като че ли за да изпепели всички следи от чувства, които не заслужаваше, които не искаше да изпитва, и рече раздразнено:

— Те не бяха за теб, а за сина ми!

В мига, в който изрече тези думи, наведе глава, за да не види изражението на Нат.

— Да ме беше послушал... — промърмори Полковника. Щеше му се синът, заради когото сигурно ще умре, да бе станал поне наполовина толкова мъж, колкото Нат Колорадо. — Сега отиди да нагледаш конете.

Нат се изправи мълчаливо и се отдалечи от огъня. Изглеждаше също толкова облекчен, колкото и Долархайд, че разговорът е приключи.

Долархайд взе ножа, отряза парче ябълка и го задъвка без да усеща никакъв вкус и отново се унесе пред пламъците.

Внезапно мерна помръдане извън кръга светлина. С лека изненада видя Емет, внука на Джон Тагарт. Беше забравил, че момчето е тръгнало с тях.

Полковникът се вгледа в лицето на Емет и забеляза възхищението от огромния нож, както и откровения глад при вида на ябълката.

Долархайд отряза още едно парче, без да сваля очи от момчето, и му го подаде:

— Вземи.

Емет направи крачка напред и ненадейно се усмихна. После взе ябълката, седна с кръстосани крака пред огъня и започна да яде. Долархайд си отряза още едно парче. Той не бе сигурен кога покани това хлапе на вечеря, но сега вече нямаше какво да се направи.

Подаде на Емет още едно парче. Момчето всеки път го гледаше в ръцете в захлас, почти със страхопочитание.

Долархайд се сети, че момчето може би единствено от всички няма никакво оръжие. За секунда се запита какво изобщо прави с тях едно дете — след това си спомни, че и Тагарт, също като Пърси, бе отвлечен.

Тагарт беше умен и честен мъж и добър шериф. Единственият му недостатък беше, че ненавижда всичко, което Долархайд прави — а именно незачитането на закона, който Тагарт се бе заклел да бранит. А това, че не се боеше да му го покаже, говореше за почтеността му. Тагарт беше достатъчно корав, за да върши мръсна работа, когато се налага, но и достатъчно човечен, за да му липсва единственото му дете и да пази внука си от грозотата на света, доколкото може... независимо дали това бе умно решение, или не.

Долархайд отново погледна Емет. Беше сам, но решен, също като пораснал мъж, да спаси останалото от семейството си. Дори да се бие с демони с голи ръце... Момчето му напомняше на някого, но не се сещаше на кого.

Когато изядоха ябълката, Долархайд вдигна ножа.

— Ножа ли гледаш? — попита той. — Харесва ли ти?

Емет кимна с толкова сериозност, колкото и изненада в кафявите си очи.

Долархайд преметна ножа, хвана го за острието и го подаде на момчето. Емет пое оръжието, останал без думи.

— Грижи се за него — рече Долархайд строго.

Емет успя само да кимне, а очите му се разшириха още повече. Долархайд му подхвърли и кальфа на оръжието. Емет зяпаше ножа изумен. Взе кальфа, много внимателно приплъзна острието в него и завърза ножа за колана си. След това мълком се изправи и се скри в сенките зад кръга светлина.

Долархайд пое дълбоко въздух, доволен, че отново е сам. Този път поне не се срамуваше от стореното. Вместо това чувствува облекчение. Спомни си как блестяха очите на момчето, когато пое ножа. Долархайд се сети за кого му напомня Емет. За едно друго момче — осиротяло, нежелано и само, което Долархайд взе в дома си — Нат Колорадо.

В тишината проехтя изстрел от пушка. Долархайд се стресна и вдигна глава. Но нямаше други шумове, викове или писъци. Той

въздъхна и хвърли още един крак от стол в огъня. *Този идиот Соренсън, помисли си той, само една излишна тежест.*

Док свали пушката с лице, изопнато от недоволство, когато видя, че бутилката, която целеше, си стои цяла на масата. Той прокара пръсти през мръсната си коса, досконо добре гледана и фризирана, и я разроши още повече.

— Представи си, че е жена — рече Мийчъм и оправи захватата му.
— Говори ѝ като на жена: „Изглеждаш прекрасно, скъпа, ти си най-красивото оръжие, което съм виждал“.

Док отново вдигна пушката като не бе сигурен кое е по-притеснително, че някой току-що е сравnil оръжие с красива жена или че този някой е свещеник.

Мразеше да убива, мразеше мъжете, които се наслаждаваха на това. Ръцете и очите му знаеха да използват скалпел, за да лекува рани, причинени от такива мъже, знаеше медицински термини, а не калибри на куршуми и кой прави най-добрите пушки в света. Но ако това е цената за спасението на жена му, ще стане убиец — дори и накрая самият той да свърши мъртъв.

— Вземи целта на мушка — повтори Мийчъм, минавайки отново през рутината с търпението на светец. — Не дърпай спусъка, натисни го... леко.

Док отново стреля — звукът го оглуши, а пушката удари силно рамото му. Бутилката още бе цяла.

— По дяволите!

— Дръж ръката стабилна — рече Мийчъм като лектор от медицинската академия. — Сега вече можеш.

Док отвори пушката и я презареди, а куршумите се хълзгаха между нервните му пръсти.

— Мария беше права... не мога да стрелям и туйто... и бар не мога да държа...

Аз съм лекар. Само че бе отраснал по тези земи и знаеше, че истинските лекари са нещо също толкова чудато, колкото бе той самият за семейството си: дребно, болnavo момче с баща и братя, вярващи безпрекословно в старозаветния Бог и в това, че мъж е онзи, който може да пребие или застреля всеки, който не вярва в същото. Наричаха

го „мамино синче“, защото майка му се опитваше да го пази, да пази и себе си, докато нещастието ѝ я тласна към алкохола. Пиянството и депресията му я отнеха.

Когато тя започна да прекарва все повече време в бара, който семейството на Мария въртеше, той се цани на работа там, за да плаща за текилата ѝ — струваше му се, че само това може да стори за нея в отплата на майчината ѝ любов. Семейството на Мария се превърна в неговото истинско семейство, а Мария... *Мария...*

— От всички на света само тази жена вярваше в мен — рече той на Мийчъм.

След смъртта на майка си разбра, че тя има богати роднини на Изток. Те изпълниха последното ѝ желание и го записаха в медицинската академия, щом научиха какво се е случило с нея.

Мария го дочака да се върне... Но той бързо разбра, че няма как да преживява като лекар на това място. Не можеше да отведе Мария на Изток, далеч от семейството ѝ и всичко познато — на самия него му беше доста трудно там. Речта и поведението му го превръщаха в бяла врана. Не искаше да излага нежното ѝ сърце на всички погледи, на всички емоции след войната — след твърде многото войни — които една жена от Мексико би предизвикала. Може би трябваше да отидат в Санта Фе... но парите им не стигаха, за да започнат нов живот там. Спомените му от бара бяха хубави. Това беше място, където не само пияни кравари, но и истински семейства, се забавляваха. Искаше да притежава такова място — но единственото такова място бе бар „Златния лист“ в Абсолюшън.

— Исках само да я пременя в коприна, разбиращ ли? Да я храня добре. Да ѝ покажа, че мога да ѝ дам по-добър живот.

Но и в това се провали, както във всичко друго.

— Заради мен я взеха. Ако не я бях довлякъл в този проклет град...

Док усети как гласът му се разтреперва. Опита да се овладее, да запази вярата си в някакво бъдеще — страхуваше се, че след минута ще започне да...

— Ще си я върнеш — рече сериозно Мийчъм. — Чуваш ли? Ще оправиш нещата!

Док вдигна глава — имаше нужда да види нещо у другия мъж, което да го накара да повярва.

— Значи мислиш, че още е... жива?
Лицето на Мийчъм се озари от вяра.
— Нямаше да съм тук, ако не бях сигурен!

[1] Чубаско — гръмотевична буря с проливен дъжд и ураганни ветрове. — Б.ред. ↑

10

Неспокойното бродене на Джейк най-сетне го отведе до каютата на капитана. В момента в средата на стаята се изливаше водопад, може би най-големият, който бе виждал някога. През дупка в пода, който сега беше таван, се лееше дъждовна вода и блестеше като разтопено сребро на постоянната светлина на светковиците, и изтичаше като река през отвор в отсрещната стена.

Джейк се опря на стената, далеч от пръските и загледа сребърната завеса. Заслуша се. Тялото му се чувстваше по-зле, отколкото когато пристигнаха тук. Беше уморено до смърт от постоянно движение, причинено от страх...

Но поне най-сетне бе сам. Ела спря да го следи преди известно време, отегчена или уморена. Джейк свали шапката си, извади снимката на Алис и погледна лицето ѝ. Без да се усети се усмихна, както тя му се усмихваше. *Алис... Боже! Жена, която само с усмивката си може да му върне вярата в живота, дори когато се чувства като пребит, трябва да бъде намерена или спасена, ако е по силите му... дори само за да разбере какво са означавали един за друг.*

Ако е още жива...

Болката в ребрата внезапно го прониза като горещ метал — лицето му се обтегна и той върна снимката обратно на мястото ѝ като много внимаваше в движенията си. Изправи един стол и остави на него шапката си.

Нещо топло и мокро изби по ризата му. Тромаво разкопча жилетката и разпаса ризата. По нея имаше прясна кръв. *Мамицата му!* Проклетата рана пак се беше отворила. Разкопча колана и го овеси на стола.

Свали си палтото и жилетката, след това и ризата като през цялото време ругаеше тихо. Още кръв — това беше лош знак. Трябва повече да се грижи за раната...

Понеже нямаше бутилка уиски, с което да я полее, той се наведе под водата на сред стаята. *По дяволите, студена е...*

Почисти раната, колкото можа, и с облекчение забеляза, че повечето шевове на Мийчъм си бяха по местата. Излезе изпод водопада и зъзнейки изтръска водата от косата си. Примигна, за да паднат капките от миглите му, и вдигна глава. Ела стоеше на прага и го гледаше.

Почти засрамен от неочекваното посещение, той се обърна с гръб и поsegна към ризата си.

— Отдавна ли стоиш тук? — попита той през рамо.

— Да — отвърна Ела.

Джейк се запита дали не е грешал в предположенията си защо го следи.

— Трябва ли ти нещо?

— Боли ли? — попита тя.

Само раната ли е разглеждала?

— Нищо ми няма — той сви устни.

— Те са ти го сторили...

Джейк погледна изумен раната си, а след това жената.

Те... Демоните ли? Раната... странното оръжие... Целият му липсващ живот: Демоните? Как? Освен ако... взели са и мен заедно с Алис. Но това значи...

Ела се приближи. Имаше нещо укрито и уязвимо в начина, по който го гледаше, сякаш бе виждала подобни рани и преди... може би дори бе чувствала болката от тях.

Взеха и моите хора, му каза тя преди и сега Джейк разбра, че не го е лъгала, за да се възползва от него.

Ела бавно и леко протегна ръка и той ѝ позволи да докосне раната с пръсти — по тях полепна кръв.

Джейк не каза нищо и пак облече ризата си. Ела отстъпи назад — клекна, сякаш търсеше нещо изпуснато. Изправи се с бутилка алкохол в ръка, както и неизползвана салфетка. Тя бе също толкова подгизнala, колкото и той, но като че ли не забелязваше.

— Коя е жената на снимката? — попита Ела и сипа алкохол на салфетката.

Джейк разбра, че наистина го е наблюдавала отдавна, а той въобще не бе усетил. Леко тръсна глава.

— Знам само, че... са я взели заедно с мен.

Заедно с мен. Взели са и мен. Тогава как?

Дясната му ръка несъзнателно поsegна към твърдата гривна на другата му китка — демоничното оръжие.

Избягал съм. Но ако е така... значи Алис...

— Значи ще я спасиш — каза тихо Ела, предполагайки, че жената му е любима.

— Само тя знае кой съм — рече той като не позволи на ума и на гласа си да продължат да треперят, особено в присъствието на друга жена... *особено тази*.

Той пак вдигна ризата си и Ела почисти раната с увереността на човек, който и преди го е правил. Джейк не мърдаше и гледаше право в стената.

— Знаеш кой си... — рече Ела. — Просто трябва да си спомниш.

Тя се обърна, сложи крак на стола и откъсна дълго парче от фустата си.

Искам ли да си спомня Джейк Лонерган — престъпника и убиеца? Човек, който би...

Той преглътна задушаващата буза срам, която му пречеше да говори:

— Не мога...

— Можеш! — Лицето й изльчваше насищчение и вяра.

Тя вдигна отново ризата му и я задържа така, докато увираще плата върху раната около кръста му.

Ела обаче не може да си представи какво безсърдечно копеле е бил.

Не се чувстваше като Джейк Лонерган. Не искаше да е дявол в човешка кожа или още по-зле — страхлив кретен, който е оставил жена като Алис на демоните...

Искаше да си остане този, който е сега. Просто човек, свободен да започне отначало... *просто човек, мъж...* Лицето на Ела беше толкова близо до неговото, докосваше с топли длани кожата му... Забеляза, че тя е свалила жакета над роклята си и го е оставила да се суши — беше само по долна риза, голите ѝ ръце обгръщаха кръста му, а по рамената ѝ се бе разпияла дългата ѝ черна коса. Не би бил мъж, ако тя не го караше да мисли за... за Алис.

Джейк затвори очи.

Ела направи възел на превръзката и понечи да се обърне, без да го погледне. Той стисна ръката ѝ, леко, но твърдо.

— Сега ти трябва да ми кажеш нещо — рече той и този път успя да я накара тя да го погледне, а не той нея.

— Кого загуби ти?

Очите ѝ се напълниха с болка, толкова ужасяваща, че с мъка овладя сълзите си. Лицето ѝ изглеждаше по същия начин и малко след изгрев-слънце, когато я хвана да го следи.

— Всички, които имаха значение за мен... — прошепна тя.

Очите им потънаха един в друг. Преди да се усети, Джейк виждаше двойно — двама различни човека, всеки в капана на собствената си загуба и нужда, събрани от съдбата, докато най-сетне успеят да станат едно, за да постигнат заедно невъзможната цел...

Демоничното оръжие на китката на Джейк се включи и засвистя, разрушавайки крехката им връзка.

— Тук е — потресена каза Ела.

Джейк грабна колана си и излезе от стаята преди нея.

Емет бродеше по тъмните коридори на парохода и стискаше здраво ножа, подарък от господин Долархайд. Чувстваше се по-силен и уверен, отколкото по времето преди мама да умре, а тате... да го изостави, преди повече от година.

Тази сутрин сякаш целият свят свършваше... но тогава той чу последните думи от проповедта на пастор Мийчъм и усети нова надежда и вдъхновение. Тогава даде клетва, че ще преследва демоните и ще върне дядо си. Дядо му бе най-смелия мъж, когото Емет познаваше, но въпреки това онези неща го хванаха. Ако можеше да го спаси, щеше да докаже на него, на всички — най-вече на себе си — че е също толкова пораснал, също толкова силен и способен да оцелее колкото и всички други... дори господин Долархайд.

Днес язи през жегата, праха и след това мина през пороя, без да се оплаква. Точно като всички останали. А тази вечер им помогна да се погрижат за конете, както беше обещал, макар краката му да не го държаха. Уважението в очите и усмивките на всички, го караха да вярва, че ще може и утре да направи същото, и после пак, и пак, докогато трябва, за да...

Чарли Лайл и проповедник Мийчъм вече спяха, Док Соренсън също, кучето отдавна се бе скрило някъде. Доколкото знаеше, Емет бе единственият буден на парахода. Беше твърде възбуден, твърде нетърпелив да дойде утрото, за да може да легне и да спи. Затова реши, че ще е на пост, докато другите спят, като войник от войнишките дни на господин Долархайд...

Емет си проправяше път през зловещия преобрънат свят на котелното отделение. Приличаше на пещера — странни машини висяха от тавана, а от пода се издигаха още по-непознати силуети, всичко очертано от непрестанните светковици, които удължаваха сенките в краката му и ги превръщаха в ръце на чудовища.

Тихо простиране го накара да потрепери, от вълнение или може би от страх. *Това е плъх*, каза си Емет и продължи да върви, ала леко ускори крачка. Това място щеше наистина да го плаши, ако нямаше нож. Но при вида на блъскавото острие се чувствува неуязвим... макар че сигурно щеше да му трябват малко упражнения, за да стане добър колкото господин Долархайд. Чудеше се защо дядо му и господин Долархайд не се разбираха.

Ако бе погледнал назад при онзи звук, той би видял, че нещо, сторило му се като парче машина, се отделя от мрака и бавно се разтваря, докато накрая не надвисва високо над главата му, на почти два метра и половина над пода.

Нищо, което Емет бе виждал, никакви книги с картички на странни създания от далечни земи, никакви истории за сражения между герои и чудовища — нищо в най-мрачните кътчета на въображението му — не би могло да го подготви за нещото, което го следваше.

Само че в последния момент, нещото се спря. Обърна се и тръгна в друга посока — нечовешките му сетива улавяха сигнали, които никой човек не би могъл даолови.

Хората на Долархайд се бяха събрали около огъня, който напалиха от счупени мебели в един от салоните, колкото е възможно по-далеч от Полковника и с достатъчно място на пода за шестима уморени, недоволни каубои.

Откриха също така няколко бутилки първокачествен бърбън, който добавяше чар на мястото. Алкохолът ги остави будни по-дълго, отколкото имаха намерение да стоят, но не помогна за подобряване на настроението им. Още седяха край топлината на огъня, а недоволството им растеше с всяка глътка.

— Какво правим тук? — попита с неприязън Грийви и подаде бутилката на Джед Паркър, който отпи. — Трябва да яздим *по-далеч* от тези неща...

— Ако го направим, старецът сигурно ще ни разстреля — измърмори Паркър. — Можем да се измъкнем, само ако...

Мисълта му остана недовършена, защото в стаята нахлуха орда паникьосани плъхове. Те защапукаха покрай и върху мъжете, които скочиха на крака с псуви и ритници. Плъховете продължиха нататък, без изобщо да се интересуват от човешкото присъствие — бягаха от нещо безкрайно по-страшно. Мъжете се обърнаха към вратата, откъдето дойдоха животинките.

Блясъкът на светковица освети стаята. Пред тях стоеше нещото, ужасило плъховете... Чудовище, пред което всичките им най-лоши кошмари накуп бледнееха. То се извисяваше високо над главите им.

Демон...

Мъжете останаха вцепенени един твърде дълъг миг. Бяха твърде пияни, за да послушат животинските си инстинкти и да избягат. Тогава бутилката уиски се разби на пода и мъжете посегнаха към оръжията си.

Преди дори един от тях да успее да стреля, демонът замахна с крайник, голям колкото малко дърво — кожата му беше дебела като броня, а дланта завършваше с остри като бръснач нокти. Ръката замахна надолу, разкъсвайки плът и чупейки кости, лесно като птичи крака. Един-единствен крясък на ужас и болка отекна и рязко прекъсна, превръщайки се в гъргорене и фонтан от кръв. Просветнаха още светковици и останалите мъже най-сетне се сетиха да избягат. Не спряха, докато не излязоха навън, влачейки със себе си конете и принадлежностите си. Тук, под открито небе, се надяваха, че ще видят, ако някой демон ги преследва.

Мъжете оседлаха животните с невероятна скорост и поеха право към бурята, оставяйки зад себе си прокълнатия параход, който им

предложи ужасяващ подслон... Полковника може да се бие с колкото демони пожелае, в онзи параход-капан, кланица, морга...

Емет чу отнякъде лая на кучето — непрекъснат лай, все едно бе приклещило някого... или нещо бе приклещило него. Разтревожено, момчето се върна по стъпките си, до мястото, където спяха Чарли Лайл и проповедникът. Постара се да побърза и да минава точно оттам, откъдето бе минавал досега — разбра, че кучето е някъде наблизо.

Последва звука надолу по един коридор, след това по друг и накрая откри къде е животното. Черното куче стоеше на върха на една купчина мебели, космите по врата и гърба му бяха настръхнали, а то не спираше да лае яростно към едно тъмно кътче на помещението.

Емет влезе, хванал ножа и се опита да разбере по какво лае животното.

— Спокойно, спокойно... — промълви той и застана до него. — Какво има, момче?

Емет погали кучето по гърба и то се обърна към него с тихо раздразнено скимтене. След това обаче отново застана срещу нещото, което предизвикваше яростта му.

— Exo? — неуверено подвикна Емет, взирайки се в сенките зад купчината мебели. Чу шумолене и проскърцване, но никой не отговори. Изведнъж кучето изръмжа и скочи в мрака. Емет чу тупване и изскимтяване от болка.

— Не! — Емет тръгна напред... и спря незабавно, когато огромният, неописуем силует на нещо с невиждани размери започна да се оформя от тъмнината, и той осъзна...

Емет се хвърли зад мебелите и се скри с мъка под тях. Затаи дъх. Демонът бавно подмина скривалището му и спря, помръдна с нещо, може би с глава, първо в едната и после в другата посока, все едно търсеше нещо... него...

Но после продължи, провря туловището си през вратата и излезе. Емет издиша — дълго, тихо издишване на облекчение. Остана в скривалището си, докато тежките стъпки на демона не заглъхнаха надолу по коридора.

Момчето изпълзя изпод мебелите и се изправи. Стараеше се да се движи колкото може по-тихо, а сърцето му биеше толкова силно, че се страхуваше да не го чуе демонът.

— Куче? — извика тихичко. — Хей, приятел... къде си, момче?

Но отговор не последва. Или кучето бе избягало през другия изход, или... или... Емет не посмя да претърси тъмните ъгли на стаята, за да разбере.

Измъкна се навън с надеждата, че и кучето е минало оттам, но знаеше, че сега най-важно е да намери Чарли и Мийчъм и да предупреди останалите.

Тръгна по нов коридор, защото се страхуваше да се върне оттам, откъдето дойде. Само че, още преди срещата с демона той почти се бе изгубил. Сега нямаше никаква представа накъде върви през този тъмен лабиринт. Оставаше му само да върви, докато открие някого или поне нещо познато. След още няколко завоя Емет разбра, че е влязъл в балната зала — помещението, в което влязоха първо, когато дойдоха на парахода. Увереността на Емет се завърна. Оттук със сигурност щеше да намери местата, където всички се настаниха за пренощуване. Той спря. От коридора зад себе си чу звук — непознат звук. Емет се завъртя бавно и против волята си погледна назад. Сподави вика си, когато видя демона.

Нещото влезе в стаята и спря. Макар постоянните светковици да очертаваха Емет ясно като през деня, създанието като че ли не го виждаше. Момчето заетствпва бавно, бавно, докато накрая опря гръб в стената. Кракът му закачи рамката на една опряна на стената, картина. Тя падна на пода и стъклото й се счупи с трясък.

Преди Емет дори да успее да хълъцне, демонът се извиси над него, а огромните му ноктести лапи се забиха в стената от двете му страни. Момчето отвори уста, за да извика, но от нея не излезе и звук. Това, което може би беше глава на демона, се наведе към момчето. В муцуунестото лице, подобно на това на влечухо, се отвориха два процепа и разкриха червени очи без зеници като полирани ахати. Те се взираха в лицето на момчето в кошмарен захлас.

Дебелата, груба и здрава кожа на гръденния му кош се разцепи и разкри малък чифт лъскави вътрешни крайници, защитени под външната кожа. Те се протегнаха към Емет и започнаха да опипват бузите му, носа му, устата му... тършуваха по лицето му като сляпо земноводно. Докосването им беше като на топка червеи или пръстите на мокри жаби, хълъзгаво и лепкаво — те задействаха нервните окончания в лицето на момчето, докато всичките му мускули затрептяха.

Емет заплака безпомощно. Ножът се изпълзна от пръстите му и падна на пода. Момчето продължаваше да плаче, докато устата на демона бавно се отвори. През сълзите, Емет видя как огромната челюст се откача подобно на змийска. Вътре имаше редици зъби, остри като ножове. Демонът наведе глава към момчето...

Проехтя изстрел. Проповедник Мийчъм беше стрелял. Рамото на демона се отвори и пръсна зелена кръв.

Демонът изпиця. Звукът се заби в ушите на Емет.

— Махни се от него! — извика Мийчъм. Проповедникът презареди и стреля отново. Още един куршум улучи целта. Извънземният изпиця отново, оставил Емет и скочи към Мийчъм, точно докато той презареждаше отново. Създанието прелетя през цялото помещение и заби една от тежките си лапи право в гърдите на проповедника.

Джейк последва звуците от изстрели в балната зала с отворено оръжие на китката, готово за стрелба — точно навреме, за да види как демонът пробожда Мийчъм.

Джейк стреля с нечленоразделен рев на ярост, но демоничното оръжие пропусна. Джейк се затича напред и стреля пак, а в ума му нямаше нищо друго освен неистовото желание да убие звяра. Демонът избегна и втория изстрел като отскочи по-бързо, отколкото Джейк успя да проследи с поглед. Той се отгласна от стената и като чудовищна хлебарка тръгна по тавана и изчезна през една дупка.

Джейк клекна до Мийчъм, който лежеше в растища локва кръв. Ела тръгна към Емет.

Проповедникът отвори очи и погледна Джейк с онази нетърпимо добронамерена усмивка, сякаш просто си почиваше и се радваше да го види.

— Леко, леко... — рече Джейк, който се страхуваше дори да повдигне главата на човек с подобна рана. — Не мърдай...

Първият му импулс бе да извика Док, но знаеше, че няма смисъл. Емет, вече в прегръдките на Ела, извика:

— Мийчъм! — и заплака още по-неудържимо.

— Няма нищо, моето момче — промълви Мийчъм. — Отивам у дома...

Джейк направи знак с глава на Ела да изведе Емет. Тя кимна и поведе момчето към вратата. И тя като Джейк не искаше момчето да става свидетел на последните мигове на Мийчъм.

Проповедникът погледна демоничното оръжие на китката на Джейк — очите му започнаха да блуждаят по лицето на мъжа.

— Върни... хората ни.

Джейк кимна.

— Стига си говорил — каза той с буза в гърлото, почти неспособен да извади думите без гласът му да пресипне.

Защо не може това на ръката ми и да лекува, вместо само да убива?

Мийчъм хвана Джейк за ризата и го придърпа към себе си. Ръката на Джейк стисна ръката на проповедника в безмълвно съглашение, а от тъгъла на устата на умиращия се процеди вадичка кръв. Той се задави, но въпреки това успя да прошепне:

— Бог не го е грижа кой си бил, синко... а само какъв *си*.

Джейк стисна устни и запримигва бързо, когато го опариха неочеквани, непривични сълзи. Последният дъх на Мийчъм избълбука през устните му. Проповедникът затвори очи и пусна ризата на Джейк.

Джейк остана да клечи до Мийчъм, без сили. Видя кръста, който проповедникът винаги носеше, сега покрит с кръв. Очите му се изпълниха с нечестива ярост — не срещу символа, или вратата, или мъртвия — а срещу демона, отнел живота на този човек и всичко, което той представляваше... от него, от всички на този параход, от всички в Абсолюшън.

Джейк сложи ръка на демоничното оръжие. Отново се бе прибрало, веднага щом демонът избяга. Част от безсилния му гняв се обърна срещу него самия и срещу това оръжие. Не успя навреме да стигне до Мийчъм. А и оръжието не го предупреди навреме.

Най-добрият начин да накараши някого да стои мирен, е да го приковеш за врага му.

Думите на Тагарт прозвучаха в ушите му.

Джейк най-сетне се изправи, проклинойки цялото сътворение, и се отдалечи сам в мрака.

До следващата сутрин бурята отмина. От дъжда земята беше мека и Джейк лесно изкопа гроб. Започна преди съмване, още преди да се развидели достатъчно, за да отличи върха на лопатата от земята, в

която го забиваше. Гневът му проиждаше дупка в него, също толкова лоша колкото и тази в паметта му. Почти благодари на Бог за възможността да изкопае гроба, защото тежката работа надви част от чувството за безизходица и му пречеше да мисли за каквото и да било.

Почти.

Когато останалите се размърдаха, той вече бе положил Мийчъм в гроба и забиваше импровизиран кръст над него.

Ела излезе от парахода и му донесе чаша кафе и тенекиена чиния, пълна с истинска храна — той прие с благодарност. Тя гледаше него и гроба с огромна болка в очите. Докосна рамото му, като че ли и тя му благодареше за нещо, и се върна вътре. Джейк яде сам на земята до пресния гроб.

Останалите наизлизаха, понесли дисаги и одеяла. Заеха се да товарят запасите на мулето и да оседлават конете. Док бе нарамил пушката на Мийчъм. Джейк забеляза, че липсваха още хора и се намръщи, като си спомни крясъците от снощи. Емет скиташе наоколо, търсейки нещо. А Нат Колорадо търсеше дири от демона. Джейк чу Емет да подвиква:

— Куче? Хей, момче!

Долархайд, вече нетърпелив да потеглят, извика на Нат.

— Следите завиват на север... — отговори Нат.

— Къде са останалите момчета? — попита Долархайд.

Нат се върна по хълма, забил поглед в земята. Стигна до ниското и все така смутено рече:

— Избягали са.

Джейк се зачуди дали Нат не може да погледне Долархайд в очите, защото се страхува от гнева му, или защото никак не му се нрави да казва това пред всички.

В очите на Долархайд се разпалиха познатите адски огньове, но този път под тях личеше болката от унижението. Бяха го изоставили. Долархайд се качи на коня си, мърморейки:

— Проклети страховивци...

Емет се върна и вдигна пълен с очакване поглед към Долархайд.

— Не мога да намеря кучето... — рече момчето, а тонът му умоляваше за още малко време, сякаш бе сигурен, че Долархайд ще го разбере.

Възрастният мъж се начумери.

— Сигурно е мъртво. — Вдигна ръка. — Да тръгваме.

— Не е мъртъв! — изкрешя яростно Емет, но Долархайд се отдалечи, без да го слуша.

Ела и Чарли Лайл се приближиха до момчето. Ела обгърна раменете му с ръка.

— Няма нищо, той ще ни намери — рече тя и го погледна по онзи начин, който можеше да убеди всекиго, че всичко ѝ е ясно. — Ще се оправи.

Само че Емет не искаше да се примери и ги последва, прегърбен от скръб.

Док погледна Джейк, пръстта по дрехите му и пресния гроб.

— Чакай — извика той към Долархайд, — няма ли да кажем нещо?

Долархайд се обърна към него отвратен.

— Само онзи под земята знаеше какво да каже сега. Не стига ли, че загубихме време да го погребваме? — С тези думи Долархайд погледна Джейк, сякаш той бе виновен за забавянето им. Джейк сви юмруци, но не каза нищо.

Скулите на Док заиграха, а лицето му се изпълни със скръб и гняв.

— Не те е срам! — рече той, опитвайки се да ругае. — Покажи поне малко уважение.

Долархайд само обърна коня си и тръгна напред. Нат го последва мълчешком. Ела, Чарли Лайл и Емет тръгнаха след тях, оставяйки зад себе си само по един поглед на съжаление и извинение. Док се обърна към гроба. Джейк застана до него и си свали шапката. Док му се усмихна мимолетно. Постоя малко, наведе глава и затвори очи.

— Ммм... Боже, ако има такова нещо като душа, той имаше добра душа. Моля те, пази го! — Отвори очи и погледна Джейк. — Как беше?

Джейк кимна — благодарността му бе по-голяма отколкото знаеше как да изрази. Думите на Док бяха добри и поне още един, освен него, бе почел паметта на човек, живял и загинал с кураж, който заслужава уважението на всекиго. А и словата на Док бяха по-добри от всичко, което Джейк можеше да измисли, дори животът му да зависеше от това.

— Хайде — рече той и закрачи към конете.

Ловците на демони, вече само седем на брой, навлизаха все по-дълбоко в сърцето на пустинята. И седмината бяха решени да не се връщат и да не се предават пред нищо, освен пред Смъртта.

Едва час след изгрева на слънцето, напуканата земя вече беше толкова суха, че на никой и през ум не би му минало, че снощи по нея са текли реки. Червената прах, вдигана от копитата на конете, висеше във въздуха като саван, обагрен в цвета на кръвта. Немощните придвижвания на вятъра не успяваха да го разсият.

Оттатък безрадостната долина с парахода ги очакваха още насечени скали и преплетени каньони. Навлязоха в скален лабиринт, следвайки случайния път на чудовищните стъпки през разхвърляните от времето останки на древно морско дъно.

Пластовете пясъчник се бяха наслагвали епоха след епоха, като нагънати ивици бекон, оцветени в залезно-червено с лилаво-кафяви отсенки от желязо и манган. Тук-таме се разкриваха бели като креда пластове от варовик, накъсани от втвърдени разливи на лава.

Още с тръгването си ловците на демони напуснаха географската карта, но сега вече като че ли яздеха и отвъд границите на света, сякаш бяха на някоя друга планета.

Никой от ездачите обаче не се замисляше много-много за природните сили, създали причудливите форми на стърчащи като зъби скали или дълбоките дерета и тъмните тесни каньони. Всеки бе потънал в нещо свое. Някои мислеха за преживяното през нощта, други внимателно следяха дирите на демона, а трети просто гледаха конят да не се препъне или да не му падне някоя подкова на коварната земя.

Джейк яздеше сам и наблюдаваше околността от ръба на каньона, а останалите следваха Нат по протежението на едната му стена. Демонът се придържаше към всяка възможна сянка, а пък ловците се радваха да се скрият от слънцето, когато могат.

Джейк предпочиташе да е сам, въпреки че така се излагаше на жегата. След преживяното снощи не бе сигурен дали върви по високото, защото не иска да е с останалите, или защото му позволява да вижда повече от тях. Но това беше нещо познато и привично за

него, което бе никакво утешение, а и достатъчно добра причина да го прави, като се има предвид настроението му днес.

Няколко часа по-късно Джейк усети, че не е единственият, който предпочита високите места. Огледа се и на далечния ръб на каньона, видя трима мъже... трима апачи... на коне. Те наблюдаваха групичката долу... и несъмнено и него.

Цялата тази земя някога бе принадлежала на апачите.

Те предпочитаха планините, но познаваха и пустинята и знаеха как да оцеляват в нея. По тези неприветливи места първо се появиха преселници от Мексико, а после и от северните щати и отнеха земята от апачите, най-вече защото в тази забравена от Бога земя имаше достатъчно злато.

Накрая се намесиха и големците от Вашингтон. И, разбира се, получиха своето. В крайна сметка те имаха пари, оръжие, амуниции и предостатъчно време и търпение, стига други да се бият и да умират заради тях. След войната с Мексико, Съединените щати превзеха тези земи и завършиха сделката с тежък подкуп, наречен покупката Гадсден. След това се съсредоточиха върху мръсната работа — да довършат апачите.

Сега повечето апачи бяха или мъртви, или живееха в резервати. Освен неколцина непокорни като тези, твърде гневни, за да се предадат и твърде хитри, за да бъдат заловени... все още търсени живи или мъртви.

Правителството на САЩ твърдеше, че победите му са „знак от съдбата“, че Бог обича Щатите толкова много, че иска хората да продължат да убиват мексиканци и индианци, докато не забогатеят повече от всички.

Джейк се запита кой пръв ги бе захранил с подобни глупости. Не че повечето хора имаха нужда от убеждаване... само от оправдания, защото чуха еднствено думата „богат“.

Никой не притежава земята, помисли си Джейк, така както никой не притежава правата върху нечия душа... Ала това бе просто неговото мнение. И срещу всеки, съгласен с него, можеха да излязат поне стотина, готови да го обесят заради мнението му. Целите проклети Щати почти се бяха самозатрили заради правото да притежават нечий друг живот.

А сега демоните се опитваха да превземат това парченце ад. Всъщност, това не бе по-безсмислено от всичко останало. Може би дори никак.

В живота няма разнообразие — проклетите неща не следват едно след друго... една и съща проклетия се повтаря до безкрай.

Джейк изтри с ръкав капчиците пот от челото си и отново погледна апачите.

Точно сега като че ли се чувстваше по-близък с тях, отколкото със собствените си хора. Но това не значеше, че апачите няма да го убият — както и всички останали — ако им се удаде възможност да го направят. А и сигурно щеше да боли много повече и да е много по-дълго отколкото да умре от куршум или на бесило.

Най-накрая Джейк видя пред себе си края на каньона. Отпи от манерката, завъртя рамене, за да се поотърси от напрежението и огледа земите след каньона. После обърна коня, все едно е забелязал къде може да слезе, и отиде да каже новините на останалите.

Долу Нат се обърна към Долархайд:

— Намерих ги.

Земята в каньона бе толкова твърда и скалиста, че донякъде вървяха на сляпо, следвайки общата посока на движение на демона.

Долархайд слезе от коня и клекна до Нат да види отпечатъка върху пясъка.

— Следите се сближават. Забавило се е и е тръгнало към онзи канъон.

Нат посочи оттатък осияната с камъни равнина пред тях, към пролука в стената на платото, което се виждаше в далечината. Тази равнина беше всъщност дъното на по-голям канъон... един от десетките, по-вероятно стотиците, изсечени в този висок терен във формата на оплетен и безсмислен лабиринт. Малкият канъон, който ги очакваше, както и стотиците други, се сливаха с по-големи като фуни и чакаха в тях да навлязат невнимателни пътешественици, които никога нямаше да излязат живи оттам.

— Добра работа! — По лицето на Долархайд се изписа облекчение. — Мислех, че сме го загубили.

Нат се изправи. По навик огледа височините наоколо. Забеляза Джейк, който слизаше от ръба на каньона... и тримата воини, спрели конете си от другата страна. Нат промълви само една дума.

— Апачи.

Долархайд кимна.

— Знам. Отдавна са там. Няма да ни последват в онзи каньон.

Преди време един от любимите трикове на апачите бе с двама-трима от своите бързи ездачи да примамят кавалерия или пеши войници в някой каньон. Приклемчваха горките глупаци в кръстосан огън и избиваха всички. Съгледвачите и офицерите в армията, от която някога бе част и Долархайд, бързо схванаха трика на индианците и започнаха да се възползват от него. Индианците пък на свой ред много бързо разбраха какво се случва.

— Най-добре да не го споменаваме пред другите — рече Долархайд.

Нат кимна мълчаливо и отново се качи на коня. Ела се приближи към тях.

— Мисля, че ни следят — гласът ѝ бе тих и спокоен.

Долархайд се намръщи и за кой ли път се запита, каква е тази странна жена и откъде се е взела... как така сякаш знае всичко и защо се навира в личното му пространство така, както никой нормален човек не би посмял. И най-вече, защо не му стиска да я пита за всяко от тези неща...

Обърна се към нея и кисело ѝ отвърна:

— Знаем.

Джейк стигна до тримата, докато останалите още не бяха дошли.

— Апачи — каза той. — Имаме най-добри шансове в онзи каньон.

Посочи същото място, където смяташе да отиде и Долархайд.

— Бре, мама му стара, вярно ли там? — Долархайд пришпори коня и тръгна напред, все едно Джейк нарочно го е обидил.

Какво по дяволите му става на дъртия?! Джейк изгледа раздрязнено отдалечаващия се гръб на Долархайд.

Ела му се усмихна леко, показвайки, че разбира какво чувства в момента. Тогава на Джейк му се стори, че схваща каква е работата.

Погледна към останалите от групата, които вече бяха дошли. Не продума — само погледна отново към ръба на каньона, където тримата

апачи продължаваха да стоят.

11

Каньонът в далечния край на равнината приличаше на кутия, както му се стори на Джейк, като го погледна отвисоко. От входа се виждаше чак до дъното му. Джейк не забеляза никакви видими свърталища на демони, а тук щяха да са относително защитени и от апачите.

Каза си, че няма от какво да се тревожи — поне докато не открият демоните.

След като прекара по-голямата част от предната нощ в мисли за Мийчъм и как случилото се на проповедника, можеше да се случи и с детето, той реши, че отвлечените вероятно вече са мъртви. Реално погледнато, демоните сигурно щяха да убият и него, както и всички останали.

Но ако това не притесняваше останалите, не би трявало да притеснява и него. Според всичко, което чу, отдавна трябваше да е мъртъв... или поне много преди да оставя демоните да отвлекат Алис. Ако останалите са дошли да търсят справедливост, но са готови да се примирят и с отмъщение, сигурно са стигнали до същото решение като него, независимо по какъв път. Единственото, което иска, бе лично да прати няколко демона в ада преди да умре — колкото да покаже на дявола, че идва.

Само че подобният на кутия каньон просто си беше такъв — великолепен естествен капан. Джейк усети онази странна тръпка по гърба, шестото чувство, което постоянно му нашепва неща, които не иска да чуе. Долархайд обхождаше каньона с поглед също толкова внимателно, колкото и той, и това засили лошото предчувствие на Джейк.

Нат слезе от коня и приклекна до една следа.

— Натам... — в мига, в който той вдигна ръка, от ръба на каньона отекнаха изстрели от пушки. Куршумите надупчиха земята до краката им. Конете се стреснаха и ездачите с мъка ги овладяха.

Джейк погледна към мъжете с пушките, появили се сякаш от нищото и устроили им съвършената засада. *Не бяха апачи.* Оставаше само една друга възможност.

Един от мъжете извика:

— Ръцете във въздуха!

Мамка му, помисли Джейк и бавно вдигна ръце, заедно с останалите.

Двама ездачи влязоха в каньона, насочили пушки към групата. *Идеалната засада.* Единият беше мексиканец, другият имаше северняшки вид — и двамата приличаха на земята, по която ходеха.

Лицето на Джейк изразяваше нещо средно между разочарование и отвращение... Отвращение от самия себе си, задето не повярва на инстинктите си, и разочарование, защото бяха толкова близо до това да намерят демоните...

Двамата бандити дръпнаха юздите и огледаха улова си.

Мексиканецът рече:

— Викам да ги гръмнем, и да им вземем... — Той мълкна изведнъж и срещна погледа на Джейк. — Шефе!? — изуми се мъжът.

Джейк видя, че и двамата гледат право в него. Мъжете свалиха оръжиета си, а враждебността им премина в пълна изненада. Мексиканецът, който го нарече „шефе“, слезе от коня, силно притеснен.

— Какво правиш тук, Лонерган? — попита другият. Той остана на седлото и тръгна към Джейк с поглед, пълен с подозителност.

— Исусе! Шефе, Долан ще се насере като те види! — рече мексиканецът. Той погледна зад Джейк и добави: — А кои по дяволите са тези?

Сега всички гледаха Джейк. Уф, *по дяволите...* Може да се закълне, че никога преди не е виждал нито един от тези мъже, камо ли да им е бил водач. Няма представа как се казват. Но те пък го познаваха: *Джейк Лонерган — бичът на териториите.*

Мъжът на коня се приближи до Джейк, все още несигурен и подозрителен. Джейк продължаваше да мълчи.

— Какво има, Лонерган? Гълтна си...

Джейк свали ръце и с всичка сила удари шамар през устата на мъжа и върна думите обратно в гърлото му.

— Млъквай! — изръмжа му той, защото така му се струваше редно да направи. Ако търсят Джейк Лонерган, жив или мъртъв, никой от бандата му — никой — не може да си позволи да му говори по този начин.

Сега вече загуби всякакви ориентирни. Можеше да се осланя само на инстинктите си. Долархайд погледна невярващо Джейк. Останалите от групата също. Очите на Полковника питаха и искаха отговор сега. Отговор, който Джейк не можеше да му даде на глас. Джейк му върна погледа с негласна молба: „Просто се преструвай“ и насочи вниманието си към бандитите. И двамата вече го гледаха като добрия стар Джейк Лонерган. Мъжът на коня измърмори:

— Мамка му, Джейк... счупи ми зъба — и скри кървящата си уста с ръка.

— Тогава ще мълчиш! — процеди Джейк. — Колко момчета ни остават?

— Колкото преди — сви рамене мъжът.

Джейк вдигна глава.

— Още около...

— Тридесет.

— Точно така. Тридесет. Добре. — Джейк се разтършува из празния си мозък за още въпроси, с които да спечели време и информация. — Къде са ми нещата?

Двамата мъже си размениха объркани погледи.

— Взе ги със себе си — каза онзи с кървящата уста.

— Точно така, взех ги със себе си — Джейк се намръщи първо на единия, после на другия. — Заведете ме до лагера. Време е да оправим нещата.

Двамата кимнаха и мексиканецът пак се качи на коня.

— Лонерган се върна! — извика той към мъжете по скалите. — Към лагера!

Мъжете изчезнаха, също толкова бързо колкото се бяха появили. Двамата бандити в каньона се упътиха към изхода, без да се обръщат.

— Това твоята банда ли е? — попита Долархайд, сякаш някой трябваше да му каже, за да повярва.

— Така изглежда — отвърна Джейк.

Док се наведе от седлото с вид, който накара Джейк да си представи опосум, мъчещ се да мине за койот. Джейк сподави смях

си, а Док промърмори:

— Слушай, на мен тия момчета ми се струват самотни. Мисля, че е време да приключваме с тази работа и да се омитаме.

Джейк погледна първо Ела, после Док и разбра, че кръчмарят мисли повече за страх от смъртта, отколкото за срама от позора.

Но това е неговата банда.

— Нужен ни е всеки пистолет! — отсече Джейк. Пришпори коня и останалите трябваше да го последват, независимо дали искаха, или не.

В лагера, мъжете от бандата на Джейк се готвеха за тръгване, влизаха и излизаха от палатки, тършуваха в купчини кутии за провизии, оседлаваха коне, избираха оръжия, проверяваха ги, зареждаха ги. Мъжете пълнеха патрондашите си с патрони и манерките с вода от езерцето в подножието на каньона.

Пат Долан метна пушката на рамо и нетърпеливо се обърна да провери докъде са стигнали приготовленията.

— Диличансът пътува и по-добре да сме трезви — каза той и закрачи през лагера, за да се увери, че всички са готови и че никой не мирише твърде много на алкохол.

Спря до мъж на име Ред, макар цветът на рошавите му коса и брада да бе почти изтаял. Ред, миньор преди да се изчерпят мините по тези земи, сега седеше на сандък с динамит и ровичкаше във варел със скални парчета, по които блещукаха жилки злато.

— Как е добивът, Ред?

— Златото от Лешоядовите мини изглежда добре.

Ред вдигна едно парче, за да го покаже на Пат.

Долан кимна доволен, макар това да не бе първоначалната им цел. Бяха яздили дълго, само за да стигнат до две изоставени мини. Търсеха динамит, но и златото не беше излишно, а и на ничий дух не би навредило.

— Колко динамит имаме?

— Петдесетина пръчки — кимна Ред към сандъците.

Долан пресметна, че това е повече от достатъчно, за да пуснат една добра лавина пред диличанса и да отворят обкования с желязо сейф на Уелс Фарго, ако им се наложи... достатъчно за два-три

подобни обира, всъщност. С толкова динамит можеха да нападнат влак, ако на момчетата им се язди до железопътната линия.

Времената бяха трудни — може би все пак тежкият път си струваше. В Абсолюшън вече нямаше банка, която има смисъл да се обира. Единственият местен с достатъчно пари за банка беше Удроу Долархайд, собственикът на единственото истинско ранчо в радиус от двестатина километра. Той беше сложил всичките си пари в онзи дилижанс, който обраха преди около месец... точно преди Джейк да си тръгне с по-голямата част от златото, този никаквец.

Долан отново погледна към върха на хълма, единственото място, откъдето можеше да се влезе в добре скрития им лагер. Хората, които изпрати да проверят някакви непознати, минаващи наблизо, още не се бяха върнали. Защо ли се бав...

— Долан!

Познат глас го повика по име и Долан тръгна към хребета, където Бронк и Хънт тъкмо минаваха през процепа в една оголена пясъчна скала, толкова обрулена от времето, че приличаше на развален зъб.

— Крайно време беше! — извика гневно Долан. Видя кръв и синина на лицето на Хънт. — Какво ти се е случило?

— Той — Хънт кимна през рамо.

Останалата част от бандата се раздели, за да мине Джейк Лонерган. Долан зяпна. Никога не бе очаквал отново да види Лонерган, ако ще да живее и до Страшния съд. А след Джейк яздеха най-долнопробните... *Какво по дяволите е това — цялото му семейство ли?*

Долан сложи ръце на кръста, близо до кобурите си.

— Мамицата му! — изпсува той.

* * *

Целият бивак се смълча. Всички погледи бяха устремени в Джейк. Той отбеляза негласното обвинение в погледите на мъжете и разбра, че не се радват много на завръщането му. Поне хората с него си мълчаха — дори Долархайд бе достатъчно умен, за да се държи прилично.

Джейк знаеше, че е чувал името Долан и преди — или вчера, или онзи ден. Той се вгледа в чернокосия ирландец с високи ботуши, видели много километри. Долан не му изглеждаше по-познат от останалите. До него стоеше брадат мъж, висок над два метра. Внезапно Джейк си спомни имената, които Тагарт прочете в обявленietо... Още две, освен неговото — *Пат Долан, Бул Маккейд*. На обявленietо пишеше, че са обрали дилижанс със злато преди месец.

Още не можеше да си спомни нищичко за този обир. Но вече лице в лице с банданата си, косвените доказателства така се натрупаха, че трябаше да признае истината — *аз съм Джейк Лонерган...* и сега трябва да потвърди репутацията си.

Долан сигурно е поел юздите след... изчезването му — и сякаш се наслаждава на позицията си. С него трябва да се справи Джейк... със сила, ако се наложи. Изглежда начумерено копеле, но Джейк реши, че това си идва със задълженията.

Мъжът до Долан сигурно е Бул Маккейд — голям като бик, а по стойката му личи, че е биячът на Долан. Маккейд носеше цилиндър и наметка от най-различни животински кожи над ризата и кожените си панталони. Джейк се радваше, че вятърът духа откъм гърба му и не му се налага да поема миризмите, идващи от огромния мъж.

Значи на Пат Долан му трябва бияч, за да пази реда...

Джейк скочи от коня, без да сваля поглед от Долан и готов за всичко.

— Не изглеждаш доволен да ме видиш, Долан — каза той, придържайки се към очевидното.

— Имаш нахалството да се върнеш, все едно нищо не е станало! — Лицето на Долан смени изражението си от предпазливо в озлобено, докато довърши изречението. — *Не, Лонерган!* — от думите на Долан капеше отрова. — *Не съм доволен да те видя!*

Джейк спря и се втренчи в Долан, докато се опитваше да преодолее тази омраза, чието начало дори не помнеше.

— Ще ти мине — каза накрая бичът на териториите.

Джейк се обърна, сякаш Долан не съществува, и погледна останалите мъже.

Ако съм им водач, най-добре да се държа като такъв.

— Момчета, грабвайте пищовите! Тръгваме!

Мъжете от бандата стояха и разменяха объркани погледи, както го правеха Бронк и Хънт в каньона — сякаш не знаеха какво се е случило или какво се случва в момента.

— Ама, Джейк... — престраши се накрая Бронк. — Ти... ти каза, че не искаш вече да си шеф.

Джейк едва се сдържа да не се ококори от изненада. Погледна Ела. *Може би Док е прав...* Чувстваше се като че бе сложил по едно въже на шиите на всички, а собствената му банда иска да им дръпне буретата изпод краката.

— Промених си решението! — Джейк вирна глава и каза високо:
— На седлата, дяволите ви взели!

— *Никъде няма да ходят с теб!* — Долан го гледаше кръвнишки. — Готовим се да ограбваме дилижанс и точно това ще направим!

Джейк се обърна към него — нещо в думата „дилижанс“ включи предупредителни звънчета в главата му. Бяха обрали един дилижанс миналия месец — онзи със златото на Долархайд. Бандата още се издирваше. Долан ще погуби всички. *Никога не позволявай на действията ти да станат предвидими, ако искаш да останеш жив...*

Джейк се намръщи. Момчетата би трябвало да имат още много злато. Чудеше се защо са тук, а не го харчат в Мексико.

Напрежението във въздуха бе толкова плътно, че можеше направо с нож да се реже. Ловците на демони зад Джейк бяха слезли от конете заедно с него и сега стояха обградени от бандитите. Лицата им бяха също толкова изненадани, колкото и тези на бандата, но много по-неспокойни.

Долан приближи до Ела и спря. Огледа я със смесица от любопитство и презрение.

— Ти ли си оная? — попита накрая той.

— Дали съм коя? — Ела не се даваше лесно. Лицето ѝ бе свръхестествено спокойно.

— Курвата, заради която Джейк си тръгна от бандата.

Джейк стисна юмруци — още едно парченце от пъзела се намести. Очите му срещнаха тези на Ела — и двамата разбраха, че Долан я мисли за жената от снимката... за Алис.

Долан се обърна към Джейк, за да провери реакцията му.

— Внимавай какво говориш! — рече Джейк с леден глас.

Долан се подсмихна.

— Или какво? Аз ръководя тази банда. — И за да го докаже, той се провикна: — Насочете оръжиета си към курвата! Ако този тук мръдне, извадете ѝ мозъка през ушите!

Към главата на Ела незабавно се насочиха тридесет пистолета и не оставиха съмнение у никого на кого са верни тези хора. Хънт пристъпи към Джейк и му взе пистолета.

— Извинявай! — рече му с усмивка.

Джейк огледа набързо хората, които доведе тук с Ела... Бандитите ги превъзходиха пет към едно, а за сравнение между въоръжението и дума не можеше да става.

По дяволите!

Джейк се обърна спокойно към Долан, сякаш дулото на пистолета не сочеше главата му.

— Наречи я пак курва и това ще са последните думи в живота ти!

Долан се изсмя.

— Не си в позиция да ме заплашваш, момче! Нямаш оръжие! — Той направи знак с глава на мъжа до Джейк. — Свали го, Бул!

Джейк едва имаше време да мигне преди един юмрук с размера на бут да се стовари в лицето му.

Ударът го помете, той залитна и падна по гръб. Земята беше корава като юмрука на Бул. Джейк се опита да надигне глава и да избистри погледа си. Все пак успя да се поизправи на лакти и да седне. Долархайд и Нат Колорадо май бяха единствените, които знаеха как се чувства той в момента.

По устните на Долархайд играеше лека усмивка.

— Лоша работа — обърна се той към останалите.

Док спря да се мъчи да гледа лошо едрия мъж до себе си и хвърли на Долархайд най-досадния поглед, който Джейк някога бе виждал.

— Не искаш ли да се намесиш?

Долархайд поклати глава и усмивката му стана по-ширака.

— Добре се справя и сам.

Долан се приближи до Джейк.

— Къде по дяволите е златото ми?

Злато... Онова злато? Джейк си спомни как изглеждаше Алис, когато видя златото да се разсипва от дисагите... но забеляза и стреснатия вид на Долархайд, когато чу за парите си.

Джейк успя да се изправи. Изплю кръвта, която пълнеше устата му, погледна Долан и му се ухили.

— Не помня.

Долан кимна на Бул. Дори подготвен, Джейк не успя да се отмести достатъчно бързо, за да избегне следващия удар. Бул го удари в корема и отново го прати на земята.

На Джейк му се догади и той плю дълго време преди да успее да вдигне глава.

Цялото му същество се превърна в една нетърпима болка. Едва успя да овладее тялото си и да седне, макар да не бе сигурен има ли смисъл да го прави.

Но този път вдигна глава и погледна останалите, които вкара в тази беда, всички без Долархайд — Ела, Док, Чарли, Емет.

Видя страх, безпомощност, гняв — но не насочени към него. Не омраза за това, което представляваше, нито отвращение от това, което им причини... само симпатия, която правеше още по-мъчително дори това да ги гледа, камо ли да ги разбере.

Ако имаха избор, биха ми помогнали — щяха да се бият за мен, ако можеха... не заради оръжието ми, а защото са добри хора... а аз... аз... Джейк отново се изправи. Болката се поразсея. Долан отново тръгна към него... още не бе приключил.

Изгледа го като парче суворо месо.

— Е — рече той, — помня, че ни каза как ще ни оставиш на сухо, заради някаква жена...

Бул го удари в гърдите, толкова силно, че краката на Джейк се отлепиха от земята. Просна се и се плъзна по земята. Не му стигаше въздух. Помъчи се да диша и не успя — сякаш гръденят му кош беше прикован за земята с железопътен шип. Дробовете му просто не работеха...

Започна да му причернява, съзнанието му запропада през реалността... *в скришиното му място...*

... дъжд като сълзи по стъклото на прозореца... ръцете на Алис около него, гласът ѝ нашеява в ухото му...

„Ще е по-добър живот... изчисти съвестта си. Вече дори не можеш да спиш нощем...“

... усеща топлината ѝ по кожата си, нейния копнеж по него... по ново начало за тях двамата... като избуялия в зелено пролетен свят, в който пада сладък дъжд и смекчава немилостивата земя...

... сладък дъжд... затвори очи...

Сънуващ. Събуди се...

... отвори очи в изпечена от слънцето равнина, където животът умираше, задушен от прах, надеждата също... Бездушен хищник, плячка без надежда: приспособи се или умри... както винаги е било и винаги ще бъде...

„Не е толкова просто.“

„Просто е.“ Тялото на Алис се уви около неговото и двамата се сплетоха в любовен възел до опръсканото с дъжд стъкло.

„Можем да загърбим всичко това, да се помирим с делата си...“

... и докато я държеше в ръцете си почти беше готов да повярва...

Не, всичко е сън. Събуди се!

Винаги е било твърде късно за него...

„Винаги ме е бивало само да съм лош“, поклати глава.

„Грешиш“, прошепна тя. „Знам, че си добър човек.“

... и го целуна...

... Джейк се събуди по гръб в праха. Отвори очи, примижа срещу празното, ощавено от слънцето небе. Изгубен...

... добър човек... Алис, любимата ми, единствената, вярала някога в мен. И я изоставих... на тях...

— Алис... — прошепна той.

Вдигна глава и видя Ела. Гледаше го с толкова болка, че сърцето му се сви. По очите ѝ личеше, че знае точно коя част от него страда сега от съня, онази част, където физическата болка не може да достигне. Като че ли някак виждаше сънищата му...

Обутият в ботуш крак на Пат Долан скри очите на Ела и главатарят на някогашната му банда се надвеси над него.

— Май не си споменал, че взе и нашето проклето злато от диликанса.

О, Боже... Сега му се стори, че вижда лицето на Долархайд — със сигурност го чу да промърморва:

— *Моето злато...*

Всички сме еднакви, помисли Джейк. Копелета... демони.

— Така, ще те питам за последно... — рече бавно Долан. — Къде ми е златото?

Бул хвана Джейк за ръката, издърпа го и го постави на колене. Джейк не каза нищо, но ръката му се сви.

Долан го удари в лицето. Бул хвана Джейк за косата и пак го изправи. Долан отново го удари и процеди през зъби:

— За последен път... къде ми е златото?

Джейк вдигна поглед, но видя само движещи се петна — устата и гърлото му бяха пълни с кръв. Изкашля се мъчително и вдиша със звук, напомнящ на предсмъртна агония. Спомни си смъртта на Мийчъм...

Всеки, който ме доближи, ще умре... или вече е мъртъв. И само аз съм виновен. Като пустинята съм — бива ме само да убивам...

— ... демони... — изломоти Джейк.

— Какво казваш? — Долан го разтресе, за да не изпадне отново в безсъзнание.

— Демоните взеха златото ти... — изхъхри Джейк, опитвайки се да произнася думите отчетливо. — В ада си го поискай обратно...

Долан цъкна с език, като на твърдоглаво дете.

Бул го пусна и Джейк отново се строполи в пръстта.

— Щом така искаш... — Долан погледна през рамо и рече: — Убийте курвата!

Джейк чу прищраквания на пушки и се опита да овладее тялото си — опита се да стане, да удари някого, да направи *нещо*...

Само че тялото му не го слушаше.

Вместо това убиецът на демони ненадейно се събуди.

Джейк примигна, избистри погледа си, доколкото можа, и видя синята светлина на ръката си. Оръжието започна да се отваря и да се усуква около китката и нагоре по ръката му, като че ли се стремеше да го измъкне от бездната.

По ръката му плъзна неописуемо усещане и го прогори като невидим огън. Шоковата вълна достигна до мозъка му и му върна сетивата. После продължи да се разпространява по цялото му тяло... по-скоро той беше част от оръжието, а не то от него.

Джейк седна без да осъзнава, че го е сторил, и видя ясно Долан — той не можеше да повярва на случващото се и инстинктивно посегна към пистолета си. Джейк вдигна ръка, също инстинктивно — още щом мерникът попадна върху Долан, оръжието стреля.

Синият лъч уцели Долан преди ръката му да стигне до кобура и го запрати назад. Тялото на Долан прелетя почти четири метра преди да се приземи. Мъртъв.

Не за пръв път всички зяпаха Джейк. Той се изправи с олюляване и остана на крака — нови сили се вливаха в него с всеки изминал миг. Вече не кървеше — знаеше, че го боли, но някак не усещаше болката.

Погледна към останките на Долан.

— Казах ти да не ѝ викаш така — пресипнало каза той.

След това обходи с поглед едно по едно изумените лица на хората от някогашната му банда — хората, които гледаха, докато Долан и Бул го пребиваха почти до смърт, които след секунда щяха да убият и Ела без капчица милост... Стигна до Бул Маккейд. Срита го в топките и онзи се сви на земята.

— Всички да хвърлят оръжията...

Хънт свали собствения му пистолет и го подаде на Джейк без колебание. Един по един и другите оставиха оръжията си.

Джейк вдигна шапката си, без да сваля ръката с оръжието. Докато оръжието още светеше на китката му, той запристигва назад към групичката хора, която едва не бе загинала заради него и още можеше да загине, ако късметът не остане на тяхна страна...

— На седлата! — каза той.

— Какво? — попита Долархайд.

— На конете — тръгвайте! *Тези неща са наблизо!* — почти извика Джейк, чудейки се какво не схващат в знаците, които оръжието им дава.

Този път всички се раздвишиха, докато той държеше бандата на разстояние.

Джейк се метна на коня. Обърна го и поведе останалите през скалния процеп, като отново изостави бандата си.

12

Джейк и останалите препускаха като луди по-далеч от лагера, без никаква друга цел освен да се скрият от демоните. Оръжието на китката му още стоеше разгърнато и се целеше... в нещо. *Какво иска от мен сега?*

Джейк чу как Долархайд, който яздеше зад него, му извиква, за да го предупреди. Обърна се назад и видя зад тях да препускат мъжете от бандата му, а не демони. Това не го изненада — за тях той беше златен... а златото им принадлежеше. *Предадох бандата си. Заслужих си онзи побой, а и по-лошо.* Но за доброто на останалите, все пак се надяваше демоните да открият бандата му преди тя да стигне до тях. Погледна към китката си — оръжието все още бе готово за стрелба. *Това не е нормално.* Отново погледна напред и разбра какво става.

Исусе Христе, яздим в погрешна посока!

Виждаше го как приближава: разгръщащ се облак от пясък, неестествено бърз, насочен право към тях. На ярката дневна светлина можеше да различи формите на машините-убийци, които лъщяха в небето.

Джейк на свой ред извика, посочи напред и направи знак на останалите да се върнат. Самият той дръпна юздите точно навреме, за да спре коня без животното да се прекатури. Другите сториха същото — видя уплашените им лица, когато осъзнаха, че нямат друг избор освен да изберат по-малката от двете злини.

Когато пришпориха конете срещу бандата, Джейк се зачуди какво ли си мислят момчетата. Някогашните му приятели вдигнаха пушките и започнаха да стрелят. Естествено! Сигурно си мислят, че е полуудял — кой не би си помислил това. Или просто искат да го видят мъртъв.

Куршумите засвириха около него. Вече бяха в обсега на пушките. Казват, че е нужен повече късмет, отколкото умение, да улучиш нещо, по-малко от локомотив от гърба на препускащ кон. Надяваше се да е

вярно... Надяваше се да е негов ред да има късмет. *Погледнете нагоре, тъни копелета!*

Стрелбата спря, когато бандата най-сетне видя какво ги преследва. Джейк вече беше достатъчно близо, за да види лицата им, докато спираха конете и се мъчеха да обърнат преди да е станало твърде късно.

Само че беше твърде късно. Ласата се показваха от бурята и започнаха да улавят произволни жертви и да ги прибират в небето. Преди бандата да разбере какво се е стоварило върху им, все повече мъже увисваха с крясъци във въздуха. Малцината бандити с работещи умове започнаха да стрелят по летящите чудовища. Джейк вече знаеше, че това е безполезно.

Чарли Лайл, който яздеше близо до Емет, ненадейно изчезна, когато едно от въжетата, което иначе би хванало момчето, улови него.

— Връщат се! — извика Долархайд без да сваля очи от небето, докато летящите твари, които ги бяха подминали, направиха невъзможно рязък завой във въздуха. — Връщат се!

Джейк извика на останалите да се разпръснат и хората от неговата група го послушаха и се пръснаха във всички посоки.

Джейк тръгна с Ела — не искаше отново да я изгуби.

Ако ги последват, може би ще успее да се прицели по-добре. Демоничното оръжие бе готово да убива чудовища, иначе не би се включило... но като че ли той е единственият човек, за когото го е грижа. Вече не знаеше кой кого притежава, но няма значение, стига оръжието да си върши мръсната работа.

Една от машините се отдели от главната група, а демонът вътре явно си бе набелязал Ела. Или него. *Това оръжие е на демоните... може би си го искат обратно. А може би то не иска да се върне при тях...* Можеше да го разбере. Погледна назад и вдигна оръжието, за да се прицели в наближаващата машина. *Хайде, помисли си. Направи го!*

Оръжието като никога досега му се подчини и синият лъч удари нещо върху адската машина и то експлодира. В същия миг обаче нещото изстреля едно ласо. То се отправи към Ела — тя извика, когато ласото я вдигна от седлото. Джейк спря насред прицелването, опасявайки се, че светковицата ще уцели Ела.

Този път един изстрел не стигаше, за да свали машината. Не можеше да рискува, но ако това нещо му се измъкнеше, Ела все едно е

мъртва...

Докато гледаше как нещото се вдига, той видя, че не е прибрало Ела в себе си — тя висеше заклещена под едното крило. Демоните знаеха, че оръжието е у него — знаеха и че може да го използва. Не знаеше дали нещото я използва за щит или просто я отнася, но не можеше да стреля.

Летящото нещо още бе в обхвата му — явно ударът го бе забавил. Джейк няма да им остави Ела както им остави Алис...

Той пришпори коня, без да губи машината от поглед. Тя се насочи към ерозиралите скали, откъдето избягаха преди малко. Не ускоряваше ход, а по-скоро плавно губеше височина.

Може би оръжието е свършило по-добра работа отколкото мислех.

Но не можеше да последва машината в каньона — всичките й оръжия бяха в корема й. Въжетата щяха да го впримчат отново или мълниите щяха да го изпържат, както изпържиха мнозина в Абсолюшън.

Ако има начин да застане над машината...

Джейк забеляза една пътека, която водеше нагоре по склона и тръгна към нея, надявайки се конят му да е също толкова стабилен, колкото и бърз.

Така беше. Щом стигна върха, видя, че машината още не е твърде далеч — малко под ръба на каньона. Тръгна с коня в див галоп и започна да я настига. Знаеше, че и най-добрият кон не може да издържи дълго. А ако се спъне... *Няма значение.* Само Ела има значение и само онази машина. Всичко или нищо!

Приближаваше машината, която продължаваше да губи височина. Почти я достигна, когато тя се олюля и слезе още по-ниско. Проклетото нещо не го водеше откъдето бе дошло — сигурен беше, макар да не знаеше защо. Може би демоничният му мозък е решил да му устрои засада или просто да го отведе надалеч. Но Джейк мислеше, че звярът прави фатална грешка.

Сети се обаче, че не може да използва оръжието си и оттук — нямаше представа как летят тези машини. Ако падне като първата, тогава Ела...

Мамка му, ами ако така и така катастрофира?

Той яздеши почти успоредно с машината, все едно беше движещ се влак. Машината слезе още по-ниско. Ще я изгуби при всички положения, освен ако...

Беше обирал влакове. В крайна сметка, бе вършил какво ли не. Това е същото като да скочиш в движещ се влак. Не мислиш, просто го правиш. Скачаши и се доверяваш на съдбата. Знаеш, че няма да се провалиши, защото да се провалиши значи да загинеш. Той още не е мъртъв.

Джейк извади единия крак от стремето и остави рефлексите му да го водят. Прехвърли свободния си крак от другата страна на седлото и се приготви. Машината беше голяма почти колкото локомотив. Следващите каньона като железопътни релси, защото тук каньонът беше тесен. Бе на малко повече от метър под него и летеше... *E, това не е точно като влак.*

Освободи и другия си крак, а сърцето му заседна в гърлото. Сигурно е полудял. Не знаеше дали това се случва наистина. *Но ако не е сън, ще съжалявам тялото си на сутринта.*

И ето че се отгласна, летеше през празното пространство, падаше... приземи се на сегментираното тяло на машината и се приплъзна неволно към крилете — едва успя да се залови за нещо и увисна на него, точно преди да падне. Вече повредената машина потрепери и слезе още по-ниско от допълнителната тежест.

Крилото, за което висеше, рязко се наклони надолу. Беше хълзгаво като топящ се лед. Ръцете на Джейк започнаха да се изплъзват. Тялото му се плъзна и краката му увиснаха във въздуха, но ръцете му все пак откриха нещо по-стабилно и той впи пръсти в него.

Ботушите му се удариха в камък и се отриха в чакъл. Кипнатата машина вече го влечеше със скоростта на бягащ кон. Той знаеше, че този идиотски избор си е негов, но това не променяше факта, че няма да издържи още дълго, а и не може да се върне обратно върху крилото. Силите му свършваха и този път наистина ще умре.

Вдигна глава, търсейки отчаяно някакъв изход, нещо, за което да се хване... и видя ред метални ленти по предния ръб на крилото.

Бе хванал едва две от тях, когато се хвърли към машината. Видя препускащата под него земя и почти му прилоша. Извърна поглед, пред очите му попадна долната част на машината... *Ела...* Отвори уста, но не успя да издаde и звук. Но Ела го видя. Беше в съзнание,

жива... гледаше право в него с ококорени очи, сякаш той е последният, когото е очаквала да види. Погледът ѝ се промени и се изпълни с изумление. След това се промени отново — сякаш през цялото време е искала да види само него.

Ела... Алис... *Никога вече!* Той стисна зъби, напрегна цялото си тяло и се придърпа напред, поsegна към една от лентите по-близо до тялото на кораба. Хвана я и се пресегна и с другата ръка. Краката му вече не се влачеха — всичко беше по-лесно. Успя да се намести върху крилото. Поизпъна тяло и поsegна към металните ленти най-близо до центъра на машината. Крилете ѝ внезапно се върнаха в хоризонтално положение и тя се отклони, за да не се сблъска със стената на каньона.

Ръцете на Джейк отново започнаха да се изпълзват. Плъзна се по крилото и едва успя да се залови преди да падне. Крилете пак се обърнаха отвесно и той увисна, отново на косъм от смъртта. *Какво, по дяволите, става?* Да не би демонът да се опитва да го свали от себе си?

Не.

Разбра какво става. Беше като люлка за двама. Той сменяше позицията на машината с теглото си.

От мястото, докъдето се плъзна, виждаше лицето на Ела и страхът, изписан по него... Виждаше ясно завързаните ѝ с ласото ръце, прикрепени към крилото и тялото на машината. *Трябва да стигна до предното крило — тогава може да успея да я освободя.*

С нови сили, той се хвърли напред, обратно към крилото преди собствената му тежест да го предаде и да го свали на земята. Започна внимателно да се придвижва към центъра на машината, този път с конкретна цел наум.

Крилете и тялото на машината нямаха нищо общо с обикновения метал. Цялото нещо имаше вид на снадено от различни парчета, но който го бе сглобил, бе работил с прецизността на шлифовчик на диаманти. Машината можеше да е изкована единствено в пламъците на преизподнята, така перфектно направена... Нямаше представа какво значи всичко това, освен че му напомня много на оръжието на китката му.

Разгледа мястото, където крилото се закачаше за тялото на машината. *Като панта...* пантите поне му бяха познати. И сега видя

ясно, че повърхността на крилото има много места за захващане, стига да не се паникьосва.

Има дори пролуки, през които се вижда долната част... *и земята се вижда...*

Отново вдигна глава и се концентрира върху оковите, които държаха Ела: не беше само ласото, имаше и дълъг метален колан, усукан около няя от коленете до раменете ѝ. Единият му край влизаше в долната част на предното крило, другият — в долната част на това зад него.

Проклятие — как да я измъкна от това? На тази машина от ада можеше да се противопостави само с демоничното оръжие — а дори да му се подчинеше, щеше просто да убие и двамата. *Но ако аз умра, този паразит на ръката ми също ще умре... и го знае.*

Може би не е невъзможно. Отпред вече се виждаше краят на каньона. Още не знаеше какво има оттатък. Единственото, на което можеше да се надява, беше, че ще е по-подходящо за приземяване от скалистото дъно на каньона.

Джейк се придърпа внимателно напред, докато не се озова наполовина върху предното крило. В него имаше дълга пролука, достатъчна за една ръка... Достатъчно широка, за да види Ела, която го гледаше отдолу.

Той ѝ върна погледа и му се прииска тя да прочете в очите му, това, което толкова много искаше да ѝ каже: *Вярвай ми!*

Ела кимна и Джейк се прицели с оръжието.

Излязоха от каньона. Пред тях се разкри истинското сърце на пустинята — дюни, чийто разнасян от вятъра пясък се трупаше край стените на платото.

Машината продължи да пада над един нанос, вероятно образуван от дюните по време на ненадейно наводнение.

Само че долу нямаше вода — само...

Джейк не повярва на очите си. В далечния край на дюните, небето се оглеждаше в синьо като тюркоаз езеро-фантом — кухина, пълна с оттекла се вода, скрита зад група скали и още непопила след вчерашния порой.

За пръв път в живота си Джейк благодари на Бог — и за езерото и за неочеквано дошлата му идея.

Той се дръпна назад и запълзя така, че да насочи оръжието към мястото, където металния колан на Ела бе прикрепен към второто крило. На снадката имаше нещо като жица.

Има повече от един начин да се използва оръжие...

Той се подготви за вибрациите на кораба и се концентрира върху това, което трябва да стори. Повече усети, отколкото видя как оръжието се отвори и стреля. Снадката се счупи и коланът се размота. Ела извика от изненада, когато се освободи от хватката му. Сега я държеше само ласото, закрепено на две места за машината. Още един изстрел и щеше да е свободна... или да падне и да се убие.

Той се придвижи малко напред, за да види лицето й.

— Можеш ли да плуваш? — извика той.

Тя го изгледа сякаш ѝ бе изломотил нещо без смисъл, но кимна.

Джейк стъпи на ръба на едно от крилата зад себе си и посегна към пантата на върха на крилото, до главата на Ела. Вкара ръката си колкото можа по-навътре в пространството между крилото и тялото на машината, хвана с ръка една издатина и дръпна с всичка сила — позволи на теглото му да се измести към краищата на крилата.

Машината се отклони към езерцето, губейки още височина.

— Какво правиш? — извика Ела, по-скоро удивена, отколкото уплашена, докато машината с чудовищно свистене се спусна, а повърхността на езерото, като че ли се надигна срещу тях.

— Дръж се! — извика в отговор Джейк. Отново се огледа, опитваше се да прецени височината на машината над водата. Когато му се стори, че са на около седем метра над водата, той вкара ръката си през отвора в предното крило, докато оръжието и ласото не застанаха на една линия.

— Обърни глава! — извика той. Прицели се и съсредоточи всяка част от волята си в малката цел. Оръжието отново стреля и скъса ласото...

Двамата едновременно паднаха от машината и се гмурнаха в езерото. Машината се удари в повърхността на водата и потъна като камък след фонтан от пръски.

Джейк и Ела подадоха глави над водата, като плюеха и кашляха. Бяха замаяни, ожулени, но живи.

Доплуваха до брега и се запрепъваха нагоре като се държаха един друг. Джейк беше изпълнен с благодарност, затова че е жив.

Двамата с Ела се погледнаха и се усмихнаха едновременно.

Усмивката ѝ бе най-красивото нещо, което е виждал... Беше истинска. Никога не беше виждал истинската ѝ усмивка — сякаш я бе пазила заключена някъде в себе си, докато намери причина да я използва.

Пазила я е за мен.

Спомни си как Алис се усмихваше на снимката или в спомените му от колибата. Но Алис я нямаше... *заради нещо, което направих.*

Сведе глава и отново я вдигна. Ела е тук, точно пред него, в безопасност, жива и усмихната... *заради нещо, което направих.*

Дори повярва на това, което видя в очите ѝ едва миналата нощ, в изоставения параход — че заедно могат да постигнат невъзможното. Той погледна езерцето — там където потънаха машината и демонът. Повърхността бе огледална.

Сложи лявата си длан върху десния си лакът, там където се одра, когато се наведе, за да изкриви пантата на крилото. Сега, когато вече бяха на земята, можеше да даде воля на усещанията си... на световъртежа, когато се сети за най-невъзможното от всички неща:

— Летяхме... — стомахът му се сви.

— Да — промълви Ела, толкова нехайно сякаш и преди го е правила.

— Не искам никога повече да го правя — с пълна убеденост рече той и вдигна глава към небето.

После погледна Ела. Тя още се усмихваше така, че цялата сияеше. Мокрите ѝ дрехи обгръщаха тялото ѝ по начин, който го караше да се чувства особено. *Нямаше* значение, че носи пистолет, че живее за отмъщение и говори като най-големия юначага, когото е срещал, Ела си оставаше невероятна жена.

Лицето ѝ беше толкова близо до неговото, устните ѝ толкова примамливи... Очите ѝ добиха странна дълбочина, чувства, които той не успяваше да разбере... но разпозна копнежа ѝ — усети тялото ѝ да го подканя...

Той се наведе, изпълnen с желание...

Писукането на оръжието го спря. Джейк се обърна към езерото, откъдето излизаше нещо... Нещо огромно.

Демонът се вдигна от водата и закри слънцето, по-невероятен и много по-страховит от силуета, който видяха предната нощ.

Ако дяволът вземе всички създания, от които се страхуват най-много хората, и ги превърне в нещо, което може да върви, това би бил демонът. Невероятна смесица от хлебарки, червеи, пустинни змии, акули, бронирана кожа на алигатор, покрита със слуз от блато...

Исусе, всичко е...

Създанието се спусна към Джейк с невероятна скорост, а през ума му премина мигът на смъртта на Мийчъм...

Кошмар...

Единият от крайниците на демона се изстреля към Джейк като копие с ноктести пръсти, които можеха да разчленят човек като...

Оръжието му се отвори и стреля от упор. Лъчът синя светлина хвърли демона обратно във водата, само че на парчета. Части от бронирани крайници и тяло, вътрешности и зелена кръв, взривиха повърхността на езерото и превърнаха синята му ведрина във врящ казан от ужасяващи останки.

Джейк остана загледан във водата. Сърцето му сякаш искаше да разкъса гърдите му, а оръжието на ръката му тихо си върна вида на гривна.

До слуха му достигна звук — съвсем различен, човешки, ужасяващо познат — хриптенето на човек, получил фатална рана.

Джейк се обърна и на пясъка видя Ела с резка на челото... и гърди, покрити с кръв, точно на мястото, където я бе пронизал демонът.

— Неее! — Джейк падна на колене до нея. *Това не може да е истина.* Обгърна я с ръце и вдигна внимателно главата ѝ, за да може Ела да диша по-лесно.

Тя го погледна с объркано лицето, изпълнено с болка, сякаш някаква съществена част от ума ѝ не можеше да проумее какво се е случило с нея.

Той я залюля нежно в ръцете си и приглади кичур тъмна коса... наум проклинаше капризния Бог, който позволи Мийчъм да умре... същия, на когото преди малко благодареше за пръв път в живота си. *Единственият Бог на тези земи е богът на апачите — Койота, Изменника...*

— Ела — рече той с глас, пресипнал от болка, каквато не бе изпитвал досега. — Ела... Хайде, кажи нещо...

Клепачите ѝ изпърхаха, докато се мъчеше да избистри погледа си и да го погледне.

— Не се тревожи... — прошепна тя. — Ще се оправя...

Джейк си спомни раната на Мийчъм, същата рана... Прогони мисълта от главата си. Хвана края на полата ѝ, откъсна широка ивица плат и превърза раната.

— Ще намерим Док...

— Ще се... ще се оправя... — промълви Ела и поклати глава. — Върви...

Ела, не разбираш...

Джейк я взе на ръце и се изправи с олюляване. Успя да го направи, без енергията от демоничното оръжие и без адреналина, притъпяващ болката.

Останала му бе само неумолимата воля за живот. Досега тя не бе успявала да спаси ничий друг живот освен неговия. Вероятно, защото досега не го е било грижа за никого другого...

Беше точно като оръжието на китката му. *Нищо чудно, че това кръвопиещо парче тенекия ме е избрало.* Собственият му живот не значеше вече нищо... но само чрез него можеше да спаси Ела.

Джейк се обърна и затърси с поглед сред заслепяващите го дюни какъвто и да било знак от пресъхнала вада, оставена от наводнението — път, който би го извел обратно до каньона, откъдето дойдоха. Най-сетне различи един далечен хребет, който трептеше на жегата. Сигурно това е мястото.

Колко е далеч? Колко бързо летеше онова нещо? Никой не може да оцелее задълго на тази жега. Адът сигурно е покрит с горещ пясък от пустинята. Вървенето през него беше истинско мъчение.

Няма значение. Не може да си позволи да мисли за нищо друго освен за Ела... Трябва да спаси Ела, само това има значение. Той я понесе по брега, докато откри снижение между дюните, където се бореха да оцелеят няколко разкривени храста и тревички. Приличаше на пролука, направена от вода, а не от вятър. Тръгна по нея.

Джейк вървя дълго, макар че времето нямаше много значение във вечния мираж на собственото му съществуване. Приближаваха хребета — не можеше да не го приближават, каза си той, въпреки че не можеше да каже колко, или дали дори е прав. От дюните се вдигаха топлинни воали и въздухът танцува пред очите му.

Погледна Ела, която не помръдваше в ръцете му. Лицето ѝ бе като от тебешир, въпреки жарещото слънце.

— Хей... — рече той и я поразтърси леко. — Не си отивай!

Очите ѝ се отвориха и отново се затвориха уморено... Но преди това той видя нещо да блещука в тях, отражение от спомен, неестествената дарба, с която тя виждаше в него, сякаш очите му са стъкла на прозорци.

— Сега помниш... — промълви, — нали...

Джейк се сепна.

— Какво?

— Жената.

Джейк вдигна очи и заря поглед в далечината, а умът му нареди всички парчета от пъзела.

Снимката на Алис, колибата, бандата, златото...

Алис, прегръдките ѝ, думите ѝ: „Ти си добър човек...“

Само че това бяха части от по-голяма картина и той още не можеше дори да предположи каква е тя.

— Обичаше ли я? — прошепна Ела.

Той не сваляше очи от хоризонта. Бездната в него му пречеше да разбере дори това.

— Можеш да ми кажеш...

Не мога... не знам кое е истината... Предадох бандата си за злато, казах си, че е защото я обичам. Не беше ли лъжса? Как погледна онова злато. И изоставил ли съм я на демоните въобще?

От празнотата вътре в него го болеше.

— Сигурно съм я обичал... — каза накрая. *Тя ме е обичала, знам. Аз съм се нуждаел от нея... но това любов ли е?* Отново се загледа в далечината. — Просто... трудно ми е да видя... — Пот опари очите му и той тръсна глава. — Знам само, че... ѝ дължа това, да я намеря. — *По някакъв начин. Дължаси ѝ го...*

Препъна се — ботушът му се бе оплел в някакъв храсталак. Изрила го и продължи да върви.

Наистина имаше растения — треви и храсти — които растяха около него в червеникавата пръст. Пясъкът отстъпваше.

Почти сме там, почти сме при каньона...

Не толкова видя, колкото усети как Ела отново отваря очи... И несъмнено вижда всичко — как той вехне... как пребитото му тяло се

мъчи да го надвие, как жегата, жаждата и изтощението го повличат към още по-страни сънища. Може би дори виждаше истината, която ще я накара да го презира...

— Не е далеч... — настоя той, а гласът му издра гърлото му като пясък. — Да се държиш, чуваш ли... дръж се... ще се оправим...

Долархайд, Нат, Док, Емет — последните четирима от седмината, тръгнали на път тази сутрин — яздеха по каменистото дъно на каньона, между скали с цвят на избелели кости.

Яздеха бавно и пазеха силите на животните, въпреки че този път Док нямаше представа защо. Оцеляха от погналите ги бандити и демоните, но напредваха мълчаливо, все едно към погребение. Всеки от тях знаеше колко много са изгубили.

Чарли Лайл, Ела, Джейк... и оръжието му, единствената им надежда за победа над демоните по собствените им адски правила. Всички тях ги нямаше, а с тях изчезна и надеждата да спасят близките си и всички останали.

Долархайд твърдеше, че е видял как една от летящите машини отвлича Ела и как Джейк тръгнал след нея в този каньон. Само че яздеха вече часове и гледаха как сянката на скалната стена се удължава, докато слънцето се спуска на запад.

Сянката не носеше много облекчение, защото каменните стени и дъното на каньона още изльчваха пладнешка жега. Каньонът сякаш нямаше край, а още не виждаха нищо — нито летящата машина, нито следи от Джейк и Ела. Док се чудеше колко дълго ще се преструват, че има шанс да ги открият.

Док вдигна поглед от прашната грива на коня си, от каменистата земя — опитваше се да си представи лицето на Мария... и след това пропъждаше образа, защото всеки път, когато го видеше, това само му напомняше, че никога повече няма да види самата нея.

До него яздеше Нат Колорадо. Той по навик оглеждаше високите места край тях, както и небето — само че Док не беше сигурен дали и той вече вижда каквото и да било.

— Не премислихме много добре този план, нали? — рече накрая Док.

Нат свали поглед, но гледаше право пред себе си, където Долархайд яздеше сам, а Емет го следваше отблизо.

— Загубихме ли се? — попита Док, защото му се струваше, че наникъде не вървят.

— Ще се оправим — отвърна Нат, а раменете му помръднаха леко.

— Как може да си толкова спокоен след всичко това? Почти зацепах гащите.

Нат най-сетне го погледна, но без изражението, което Док очакваше да види.

— Добре се справи. С бандата. И сега яздиш добре. — На устните му се оформи лека усмивка, но очите му бяха напълно сериозно. — Заедно оцеляхме в битка. Вече си воин. Жена ти няма да те познае, когато се видите.

Изненадата на Док се стопи, заменена от спомени.

— Ако я видя...

Нат за пръв път го погледна право в очите и каза:

— В езика на апачите няма дума за „сбогом“.

Док позволи на думите да се процедят през пропуканата му вяра и да му дадат мъничко надежда. Кимна на Нат, обзет от странно облекчение.

Отпред Долархайд съвсем леко забави ход, тъй че да се изравни с Емет. Забеляза зачервените очи и протеклия нос на момчето. От известно време той плачеше — чуваше се, нищо, че Емет се стараеше да го скрие.

— Какво ти има? — попита Долархайд.

Изненадан и смутен, Емет избръска нос с ръкава си.

— Липсва ми дядо... — рече с тъничък гласец момчето.

И Чарли, и Мийчъм, и кучето... Всички и всичко, което му даваше утеша. Долархайд си спомни какво беше казал на момчето за проклетото куче, докато напускаха парахода рано сутринта.

Сега съжаляваше малко, докато разглеждаше лицето на момчето. За миг очите му погледнаха през него, все едно търсеше решение на въпрос от военната тактика.

— Не бях много по-голям от теб, когато това място тук беше Мексико — каза накрая той. — Пристигна вест, че апачите са тръгнали към едно селище край Аривака. Баща ми искаше да съм мъж, затова ме накара да тръгна с гарнизона и да бия някакъв барабан. В онези дни границите нямаха значение, когато нещата опираха до сражения с апачи — мексиканците ги мразеха също толкова, колкото и американската армия.

Изражението му стана кисело, когато си спомни. По онова време не беше нищо повече от едно хлапе.

— Познай, дали не бях уплашен... — Долархайд се усмихна пошироко, за да го види и Емет.

Емет се изненада и изведнъж се поуспокои, лицето му се поразведри, а раменете му се отпуснаха. Долархайд не можеше да си спомни да е признавал пред когото и да било, дори пред сина си — особено пред сина си — че някога е бил уплашено дете.

Не си позволи да се зачуди, а просто позволи на спомена да се извърти докрай.

— И когато пристигнахме в Аривака, заварихме всичко опожарено. Видях един заселник да излазва от запалена колиба... беше зле обгорен, знаеше, че умира. Успя да каже само две думи. — Долархайд сведе глава, загледан в миналото: — „Убий ме“.

Емет го гледаше.

— Какво направи? — попита тихо момчето.

Долархайд извади от колана на Емет ножа, който му даде.

— Взех ей този същия нож и му прерязах гърлото.

Завъртя го, хвана го за върха и го подаде обратно на Емет.

Емет го взе. Дълго го гледа, след това погледна Долархайд, разтърсен от миналото на идеално острото оръжие, което изглеждаше така все едно току-що си го е купил, неопетнено от кърваво насилие или дори кървава милост... Прибра го в калъфа с уважението, което историята му изискваше.

Все още в плен на някакъв дълбок подтик, без да се пита какво прави, Долархайд сложи ръка на рамото на момчето и каза тихо:

— Сега бъди мъж!

В очите на момчето Долархайд видя каквото имаше нужда да види. Не че страхът е изчезнал, а че Емет осъзнава собствената си сила

и е уверен, че може сам да избира какво да прави с живота си, така че страхът да няма власт над него.

— Шефе, виж!

Гласът на Нат развали магията, която го бе пленила, и Долархайд отново погледна напред. Сви очи и успя да различи силует в маранята.

Очите му се разшириха, когато видя същото, което беше видял и Нат. Блуждаеше като призрак, но нямаше съмнение — Джейк Лонерган вървеше към тях и носеше Ела... Той с препъване излизаше от трескавия блян на страховитата земя и се връщаше в собствената им реалност.

13

Джейк отново се препъна в камъните по дъното на каньона, ала успя да се задържа на крака. Устните му бяха сухи и окървавени, а устата — твърде пресъхнала, за да говори. Трябаше насила да вдишва всяка гълтка парещ въздух, да слуша как собственото му издихане се превръща в стон... мислеше само за следващия дъх, за следващата стъпка. Не можеше да позволи на сърцето, на дробовете си, на краката си да го предадат, не можеше да си позволи нищо такова, трябаше да върви, заради Ела. *Стига да не съм мъртъв, мога да вървя...*

Ненадейно едва работещите му сетива го накараха да се закове на място — до ушите му достигна човешки глас.

Не... не може да бъде...

Очите му бяха почти слепи от отоци, но се помъчи да ги отвори, за да намери пътя към гласа. В почти втечнената, люлееща се пред погледа му далечина, му се стори, че вижда четирима конници...

Мираж... няма как да е...

Ала четиримата се движеха и когато излязоха от ивицата свръхнажежен въздух, успя да ги види ясно — Долархайд, Док, Нат и Емет.

Той прехапа долната си устна и устата му се напълни с кръв. Прегълтна.

— Е-е-ето... успяхме... — каза той на Ела и падна на колене, ала без да я изпуска на каменистата земя.

Успяхме.

Четиримата се събраха около него. Видя изумление и силна тревога по лицата им.

— Дай ми я — каза Док и посегна към Ела. Джейк му позволи да я вземе. Ръцете му се отпуснаха безпомощно покрай тялото. Отпусна се на земята, без да усеща болка или жега, само облекчение.

Долархайд вдигна поглед към скалите, след което коленичи до него и му предложи манерката си.

— Първо н-н-на нея... — изломоти Джейк и се опита да отблъсне ръката му. Но Док вече се грижеше за Ела, а Долархайд го стисна за челюстта, вдигна главата му и започна да излива струйка вода в устата му. Джейк конвултивно преглътна и усети още вода на езика си. Този път преглътна сам. Ръката му започна да блуждае пред него, за да хване манерката. Долархайд я избута, защото знаеше това, което Джейк не можеше да съобрази — твърде много вода бе същото като никаква за човек в неговото състояние. Долархайд продължи да му дава, по малко.

— Ела? — успя най-сетне да попита Джейк, а ръцете му трепереха, когато се опита да ги повдигне.

* * *

Очите на Джейк бяха твърде заслепени от слънцето, за да уловят погледа на Док към Долархайд, изпълнен със скръб и загуба.

Ела си е отишла.

Долархайд извърна очи от Джейк, когато разбра смисъла на този поглед, раздвижиł пепелта на емоции, за които дори не подозираше преди онзи ужасен ден при Антиетам и които позна само още веднъж, след смъртта на жена си. Погреба ги заедно с нея и се врече никога повече да не им се поддава.

Но тези двамата, Джейк Лонерган — това непокорно, изменчиво копеле, първият човек, когото Долархайд намрази от много години насам, и Ела — жена, която те кара да настръхнеш само с поглед... *Защо като ги гледам, всичко се връща?*

Джейк беше свалил демонична машина за втори път — нямаше как да е другояче, иначе не би бил тук. Но дали го е сторил, само за да спаси Ела?

Долархайд се обрна към Джейк и видя през замаяността му терзанието, копнежа му за отговора, който искаше да чуе, който щеше да му даде сили да продължи да живее.

Никакъв бич на териториите не е вече...

Сега Джейк Лонерган бе просто мъж в нужда, като твърде много, които полковник Удроу Долархайд от армията на САЩ, бе виждал през годините. Той беше един ранен войник, разпилял последните си сили,

за да измъкне от бойното поле свой другар, само за да научи, че приятелят му вече е мъртъв... Войник във война, която Долархайд дори не бе признал, че водят заедно.

Полковника протегна ръце, за да даде опора на Джейк, да се опита да го изправи, да го вдигне от горещата земя. Твърде дълго бяха в този каньон — твърде дълго бе позволил да се проточи това. Ако апачите...

— Как е тя? — прошепна Джейк и с подути очи търсеше, мъчеше се да открие лицето ѝ сред другите, които го гледаха с неразбираеми изражения.

— Отиде си — рече тихо Долархайд.

Тялото на Джейк се скова в ръцете на Полковника.

— *Не си е отишла!* — Джейк тръсна глава. — Искам да я видя...

Долархайд се втренчи суроно в очите на Джейк, за да го накара насила да види и да чуе, да приеме истината.

— *Джейк...* — каза той, този път твърдо, — няма я!

— Шефе... — внезапно каза Нат с напрежение в гласа.

Долархайд отново вдигна поглед и видя въплътен най-лошия си страх, откак бяха навлезли в каньона: апачите-съгледвачи от сутринта ги наблюдаваха... вече с подкрепления. Воини-апачи се редяха от двете страни на каньона, насочили пушки и лъкове към тях.

Апачите сигурно са ги следили през целия ден. Дори да не са видели всичко, са видели достатъчно, за да знаят, че групичката жители на града не са плячка за капан, а просто лесни мишени.

Джейк отново се отпусна на земята, когато Долархайд го пусна и вдигна ръце заедно с останалите.

* * *

Докато стигнат до лагера на апачите, слънцето от най-дългия ден в живота на повечето оцелели вече бе залязло. Док знаеше, че и дотук нямаше да стигнат, ако Нат не владееше толкова добре родния си език, та да убеди воините да не ги убиват на място.

Неочакваното им пристигане като затворници превърна лагера от около петдесетина мъже, жени и деца във внезапен хаос от лаещи кучета и изненадан шепот.

Док нямаше представа какво казват хората около тях, но по тона съдеше, че не са доволни от гостите — не и от такива гости. Той коленичи на земята до Долархайд и Нат, наред събището индианци, пред голяма клада, където всички можеха да ги видят.

На земята до него захвърлиха Джейк, почти в безсъзнание и бълнуващ. Док стисна завързаните си ръце — искаше да му позволят да се погрижи за него. Знаеше, че шокът от смъртта на Ела е последният удар за човека, жертввал живота си, за да спаси нейния. Каза си, че така и така са мъртви — може би Джейк има късмет.

Щом пристигнаха, отведоха нанякъде ритащият и ругаещ Емет. Жените и по-големите момчета го хванаха, макар той да се опитваше да се отскубне, повече с отчаяние, отколкото с непокорство.

Нат му каза, че племето ще осинови момчето. Док се надяваше да е така. Знаеше, че осиновяването на деца-пленници е стара традиция на апачите. Докато растеше, беше чул много истории за апачи, но за разлика от повечето хора ги слушаше целите, не само разказите за кланета и диващини.

Апачите много отдавна се бяха приспособили към живот в тази земя на изобилие от нищо. Приемаха каквото им даваше тя и даваха каквото искаше, безпрекословно. Осиновяването сигурно бе още важно за тях сега, когато броят им бе намалял драстично след сблъсъците с мексиканската и с американската армии, както и след многобройните враждебни срещи с миньори и заселници.

САЩ и Мексико достатъчно често си налихаха едни на други за все същата територия и едновременно с това се биеха с апачите. Стори му се, че неговите хора и тези на Мария нямаха работа да предявяват претенции към тази земя — все едно апачите да искат правата върху САЩ.

Но това беше вечният проблем с хората... Няма такова нещо като „достатъчно“. Някога беше признал пред Мийчъм, че вече не може да влиза с чиста съвест в църквата, защото обетът на Бог към народа му звучи така, сякаш Бог е разрешил на юдеите да нахлутят в ханаанските земи, само защото Той е казал, че може. Още от зората на времето, хората са използвали Бог като оправдание за греховете си толкова нехайно и толкова често, просто като извинение да си причиняват небогоугодни неща едни на други.

Историята се повтаряше отново и отново още от старозаветни времена...

Мийчъм го разбра, както разбираше толкова неща, които Док не очакваше от един проповедник да разбира... Мария може би нямаше много ясна представа за позицията му, но разбираше него, което му стигаше. Ако Бог все още не можеше да разбере, вече беше твърде късно. Демоните щяха да наследят Земята.

Мийчъм му липсваше... и Мария, повече отколкото би му липсвал собственият му живот. Запита се защо апачите нямат дума за „сбогом“. Може би защото нямат достатъчно възможности да си яказват...

Док въздъхна, уморен от коленичене, от това да свежда глава било пред Бог, било пред апачи.

Воините предаваха събраниите оръжия на Черен нож, мъжът, когото Нат нарече *нантан* — вожд.

А Черен нож, добави Нат, е и *сакем*, дума която Док помнеше от живота си на изток — сакем е един от най-високопоставените вождове от всички разпокъсани кланове „диви“ апачи.

Черен нож изглеждаше на четиридесет и няколко. Имаше остьр и интелигентен взор, а осанката му бе на роден предводител. Нищо друго, освен червената туника, не го отличаваше от останалите апачи. Всичките воини носеха странни съчетания от износени традиционни одежди и облекло, взето — по един или друг начин — от враговете им.

Безизразното лице на Черен нож не издаваше мислите му, докато оглеждаше групичката пленници. Вождът седна на един пън с пушка напреки на коленете и кимна на свой воин, който завика гневно, обърнат към тях. Док се запита дали един нантан не е твърде високопоставен, за да говори с враговете си.

Нат започна да спори на техния език, понеже никой друг от тях нямаше как да каже каквото и да било. Долархайд май че изобщо не го беше грижа какво става.

Док знаеше, че Полковника мрази апачите повече дори от хората в Абсолюшън, но не знаеше защо. Чувал беше, че Долархайд се е бил с тях в армията още преди Гражданската война. Може би това беше достатъчно, за да ги мрази. Но пък внезапно му се стори странно, че от всички хора, Долархайд имаше пълно доверие само на Нат Колорадо.

Когато воинът приключи с обвиненията — вероятно бяха това — Нат започна да ги превежда, докато индианецът се съветваше с вожда си.

— Казва, че само това е останало от тези племена — западни апачи, Кирикахуа и Мескалеро...

Док се изненада. Това бяха различни племена и макар да имаха общи корени, тези думи само доказваха колко са отчаяни — бяха готови охотно да живеят с непознати.

Хората в този лагер стояха заедно за подкрепа, за да оцелеят. Не че и така бяха станали много... което означаваше, че са под много по-голямо напрежение — по-гневни... по-зли.

— Копелета недни... — измърмори Долархайд, загледан към Емет.

— ... всички те са дошли тук, загубили са другари... — Нат продължи без да обръща внимание на шефа си, както Полковника не обръщаше внимание на никого около себе си.

— На кого му пушка, бе! Не ги слушайте, няма смисъл, всички сме мъртви... — Долархайд сега гледаше към Черен нож с омраза, която преливаше и в гласа му.

— Казва, че *пинда-ликое*, „врагът с белите очи“, носел лошо лекарство на хората му през последните петдесет години, зарази, болести. — Нат не спомена „кланета на армията“, но може би проявява такт. — И сега сме били довели „Ходещите по вятъра“, които изгарят хората им.

В символичен ответен удар група воини взе тялото на Ела и го хвърли в огъня в средата на лагера.

— Нееееее! — изпищя Емет.

— Какво?! — Док не вярваше на ушите си. — Мисли, че ние го правим? Крадат и нашите хора! *Кажи им!*

— Забрави! — изръмжа Долархайд. — Нямат вразумяване.

Нат гледаше безсилен как хвърлят тялото на Ела в огъня и дори Черен нож не възрази.

Док си спомни, че апачите изпитват страх и отвращение от телата на мъртвите. Боят се, че ако ги докоснат, ще се разболеят от „призрачна болест“ и душите на мъртвите ще ги преследват. Дори след погребение на свои, понякога имат нужда от лекител, който да ги излекува и да ги изчисти от досега със смъртта.

Щом се осмеляват да докоснат тялото на Ела, значи гневът и жаждата им за мъст са по-силни от страховете им. Същият ефект имаше и атаката на демоните върху неколцината жители на Абсолюшън.

Нат преведе думите на Док, без изобщо да поглежда Долархайд.

Но нямаше как да убедят апачите. Те хванаха пленниците си за косите и ги изправиха на крака, дори и Джейк. Клепачите му се поотвориха, когато грубото отношение го освести за миг... достатъчно, за да види, че тялото на Ела гори в огъня.

— Не... — изпъшка той и понечи да тръгне към кладата, но никой не го пусна.

Черен нож гледаше пленниците си. Док усещаше как индианецът вече ги е осъдил.

— Убийте ни веднага! — извика Долархайд, а очите му горяха от омраза. — Приключвате!

На Док му се стори, че Долархайд се опитва да ги принуди да ги убият... бързо. Долархайд сигурно е видял какво ли не през годините в армията — хилядите начини, по които апачите убиваха бавно. Колцина ли войници и заселници е видял, превърнати в зловещи предупреждения, които помрачаваха ума на останалите живи? Дали знаеше, че зверствата са били извършвани като отмъщение за изгубени близки, или че е убийствата на още и още апачи мъченията върху белите ставаха все по-тежки?

Док се изненада от това си заключение, но му се струваше, че от всички тях, май Долархайд е най-уплашен.

Един воин удари Долархайд по главата си тояга. Не достатъчно силно, за да го убие, но достатъчно, за да спре буйствата му. Черен нож се намръщи и кимна, а раменете на Нат се отпуснаха и той промълви:

— Смърт.

Исусе, помисли си Док, Божичко, това е...

Някой опря нож в гърлото му. Сториха това и с другите. Трябаше да се радва, че ще е бързо, знаеше — но точно сега не се чувстваше особено благодарен.

Защо не искат да разберат? Ако сме заедно... Мария...

Чу как Емет крещи обезумял:

— *Не-не-не-не-не!* — видя го да се бори с всички сили и да се опитва да се отскубне от ръцете, които го държаха.

Док усети как остието влиза в кожата му, за последно погледна останалите преди...

Кладата в център на лагера ненадейно изригна като фойерверк. Пламъците ревнаха и се извисиха, смениха цветя си от оранжеви в зелени в бели...

Натискът върху гърлото на Док изчезна и всички апачи, дори воините, се втренчиха в пожарището.

От кладата излезе Ела, обвита в пелена от пламъци. Тя се насочи към пленниците и към Джейк. Огънят се съмъкна от нея, но тя продължи да сияе — ослепително, ангелско сияние...

Ангел!? Док се стъписа.

Не, наистина беше Ела... но *Ела не е човек*.

Умът на Док почти изключи.

Апачите наоколо коленичиха и пуснаха оръжията си. За тях това бе поредното доказателство в истинността на вярата на дедите им. Светът на духовете не беше нещо отделно от този свят, а го проникваше изцяло.

С всяка стъпка сиянието отслабваше, кожата ѝ връщаща човешкия си вид, а дългата ѝ черна коса, се разпиля по гърба ѝ. Когато най-сетне ангелът спря и застана точно пред Джейк, приличаше напълно на Ела, която познаваха.

Само че беше жива.

Докато целият лагер и шепата хора, с които Ела бе пътувала и които мислеха, че я познават, зяпаха в страхопочитание, Джейк успя да се изправи на колене и вдигна глава. Най-сетне бе напълно освестен, а умът му бе по-бодър, отколкото никога изобщо е бил... Сякаш Ела се върна към живота, за да възстанови и собствената му воля за живот. Джейк не си задаваше въпроси. Отдавна спря да го прави. Но празнотата в него, където би трябвало да е човешкото му сърце, внезапно се изпълни.

Ела стоеше без да мърда, а на лицето ѝ имаше изражение, което Джейк не бе виждал досега и което не можеше да разбере. Той се изправи с мъка. Не отеляше очите си от нейните. Вдигна едно одеяло

от земята, пристъпи към нея и внимателно я загърна. После отстъпи назад.

— Съжалявам — рече тихо тя. Очите ѝ бяха пълни с благодарност и молба за прошка. — Не можех да ти кажа...

Джек преглътна и прочисти гърлото си.

— От тях ли си? — попита пресипнал. Само тази мисъл прие форма в главата му, въпросът, на който най-малко искаше да получи отговор.

— Не — Ела поклати глава. — От друго място съм... — Тя спря, докато намери начин да му го обясни. — Приех тази форма... за да мога да се движа сред вас.

— Трябаше да ми кажеш — почти обвинително отвърна Джейк.

Накара ме да повярвам... да си мисля, че си мъртва.

Тя сведе поглед.

— Не знаех дали мога да излекувам това тяло. Дали ще се събудя.

Той се втренчи в нея, напълно объркан — тези думи закръжиха без смисъл и цел в главата му. Черен нож проговори и посочи вигвама зад себе си.

— Кани ви на съвещание с него и най-уважаваните му хора — преведе Нат, с тон и изражение, които намекваха, че им е оказана висока чест. Гласът му бе изумително спокоен като за човек, комуто току-що опряха нож в гърлото, а след това стана свидетел на истинско чудо.

* * *

Във вигвама, зад завеса от кожи, Ела се преоблече в риза и панталони, нави ръкави и сложи резервния чифт ботуши на Емет. Джейк ѝ донесе тези дрехи, след разрешение от апачите.

Останалите от групичката също получиха разрешение да присъстват на съвещанието. Сега седяха край малък огън в средата на вигвама, заедно с Черен нож и шепа мъже от лагера. Жителите на Абсолюшън още бяха стъписани. Само Нат май имаше вид на човек, който като че ли разбира напълно случващото се.

И Ела, разбира се, помисли Джейк, когато тя отметна завесата и с нечовешко самообладание зае мястото си в кръга. Нечовек! Джейк повтори думата наум, но нещо в него продължаваше да отказва да повярва.

Черен нож и воините му гледаха Ела с благоговение и страхопочитание — изражения, с които нямаха навик да удостояват чужденците.

Когато Ела се настани, Черен нож заговори.

— Иска да знае откъде си — преведе Нат.

Ела погледна с уважение Черен нож, но и с нещо в очите, с което Джейк вече беше свикнал до болка. Отвърна му на собствения му език и посочи звездите над тях. Дори на друг език се долавяше тъгата в гласа ѝ.

— Какво по дяволите приказва? — промърмори Долархайд на Нат.

— Че идва от място отвъд звездите, от друг свят... — отговори той, сякаш това беше най-нормалното нещо на света.

Джейк си спомни: „*Взеха и моите хора.*“ Нейните хора... Говорила е за цял свят?

Всички в кръга помълчаха за миг, за да осмислят думите ѝ, кой както може.

— Друг свят? Какво? — попита Долархайд с глас, пълен с подигравка.

Джейк се намръщи раздразнен.

— И ако си помогаме, можем да си върнем хората.

— Да си помогаме? — повтори Долархайд, още по-силно и по-гневно.

Черен нож хвърли изпепеляващ поглед на Долархайд и каза нещо, без да отделя очи от Полковника. И неговият глас звучеше гневно.

Нат погледна шефа си, а изражението му най-сетне доказа на Джейк, че и той има нерви.

— Хората тук вярват, че Ела е изпратена от Бялата жена...

— Бялата...?

— Бялата жена — повтори Нат. — Никой не знае как изглежда.

Много, много отдавна отишла оттатък небето с Юсн Животодаряща, но била майка на всички хора — и апачи, и бели.

Нарекоха Ела „Сониарей“ — „Зорница“. Мислят, че е пратеник, защото това, което се случва с хората им сега никога преди не се е случвало. Все едно... все едно Дева Мария да изпрати ангел...

Лицето на Нат се изопна от безсилие, когато погледът на Долархайд остана празен. Нат пое дълбоко въздух:

— Не! Не трябва да говориш...

— Защо по дяволите да не говоря? И аз имам въпроси... — настоя Долархайд.

— Обида е — рече Нат с растяющо напрежение в гласа, докато се мъчеше да обясни. — Гост на вожда трябва да получи покана да говори...

— А! Вече *гост* ли съм? — сопна се Долархайд. — Или още съм *пленник*? Какво съм, по дяволите?

Черен нож посочи с пръст Долархайд и между двамата се разрази непреводимо надвикиване.

— Хей! Я стига! — провикна се ненадейно Док. — И двамата сте големи мъже, нали така? Страшни воини! Може ли да изслушаме жената сега? Или... каквато е там — гласът му утихна, когато погледна Ела, а по лицето му плъзна червенина.

Черен нож и Долархайд мълкнаха и извърнаха лица.

— Какво искат? — попита Джейк. Започващо да разбира, че демоните не са демони, нито пък Ела е ангел. Бяха от съвсем друго място... други планети — като тази, но различни. Идея, толкова чужда, че Адът му се струваше като нещо съвсем близко и познато:

*Демоните са извънземни създания... като Ела, но не като нея.
Такива, каквито не мога да си представя...*

— Искат злато — рече тя. — За тях е толкова рядко, колкото и за вас.

Долархайд издаде звук като рязко сподавено прихване.

— Е, това вече е идиотско! — Дори не се опитваше да крие присмеха си. — Какво ще правят с него, ще го *харчат ли*?

Джейк се сети, че сигурно е имал наум точно това, когато е ограбил дилижанса със златото на Долархайд. Защо мексиканците бяха дошли тук, а американците? Най-вече, за да станат богати. *Да имат злато*. Погледна към гривната-оръжие.

Начинът, по който новодошлите оправдаваха убиването на заварените тук хора, бе първо да ги нарекат „диваци“, а не „хора“.

Чудеше се как извънземните наричат хората. Въпросът изобщо не го ободри.

— Жива ли е Мария? — попита Док. — А другите?

Всички добиха изражението на Док, когато Нат преведе въпроса. Ела сведе глава.

— Ако са, няма да са живи още дълго.

Този път всичките лица се вцепениха и като че ли ужасяващ хлад нахлу в пространството между тях. Дори Долархайд не добави нищо.

— Изучават слабостите ви — продължи най-сетне Ела. — Така сториха и с моя народ. Опълчихме се... но те бяха по- силни. Оцеляхме само малцина — болката, винаги скрита в очите й, изплува над повърхността, но неотложността на настоящето отново я потопи.

— Дойдох тук, за да се опитам да ги спра, но трябва да действаме бързо... преди да си тръгнат и да се върнат с други.

Черен нож заговори на Ела. Тя погледна Джейк и останалите.

— Казва, че хората му ще ме последват.

— Чакай малко, поспри се... — Долархайд гледаше ту нея, ту Черен нож. — Какво искаш да каже, че „ще я следват“? Накъде? За какво?

Ела кимна към Джейк.

— Само той знае къде са. — После се обърна и срещна очите му.

— Бил си там...

Джейк поклати глава. Опита се да изпълни с нещо бездната в паметта си, но си спомни само защо тя е там... и защо не е сигурен, че дори иска да си спомня истината.

— Не можех дори *името* да си спомня — посочи слепоочието си, — ако е тук, не мога да го измъкна.

Гневът му обаче се разрасна, когато разбра колко много вече са му отнели извънземните... дори възможността да ги открие и да им го върне.

Черен нож и хората му се посъветваха тихо — след това вождът заговори направо на Джейк.

— Казват, че имат лекарство, което ще изцери спомените ти — преведе Нат. — Имат един *ди-ин...* лекител... който го приготвя.

Джейк погледна Черния нож, но не без смущение. Сериозно ли му говореше? Като че ли да.

Лекарствата на апачите... това не беше същото като лечението на Док. Чувал беше истории... макар че не помнеше къде и кога. Изглежда нямаше друг избор. А и бе прекосил толкова граници на невъзможното и непознатото, че връщане назад нямаше.

Стреляй, Джейк, или пусни пистолета...

Той погледна към Ела и кимна.

14

Черен нож се оказа добър домакин, щом пленниците придобиха статут на гости. Апачите им дадоха храна и вода, докато чакаха ди-ин да приготви каквото Джейк трябва да погълне. В началото Долархайд се мусеше на храната, но накрая и той яде.

Джейк е радост би изпил и изял и дела на Долархайд или чийто и да било друг. Насили се да яде бавно и да се наслаждава на всяка хапка — от глада всичко му се струваше по-вкусно. Радваше се, че въобще го хранят. От историите за лековете на индианците помнеше само многото повръщане, независимо дали с лечебна цел, или не.

Дадоха ми да ям, може би това не е толкова лошо.

След като се нахрани, силите на Джейк се върнаха, както и желанието му да изпълни обета си — да открие Алис, ако е още жива или да отмъсти, ако не е.

Появиха се няколко воини и ги поведоха към вигвам в края на лагера. Един от мъжете направи знак на Джейк и Ела да го последват вътре. Другите воини вдигнаха ръце и спряха останалите от групата. Джейк се поколеба на прага на вигвама и погледна притеснено спътниците си. Но като разбра, че това е нещо като свято място, влезе без повече колебания.

Вътре неколцина мъже и жени седяха в кръг. Сред тях бяха Черен нож и сериозен на вид сивокос мъж. Ела му прошепна, че това е ди-ин.

Апачите в кръга напяваха. Заприличаха му на пеещи миряни в църква. Ела седна в кръга и му направи знак да седне до нея. Джейк кръстоса крака и мускулите им се обтегнаха болезнено... оставаше със същото странно чувство, все едно се е оказал на неделна служба.

Никога не му бе хрумвало, че апачите имат религия или че я взимат на сериозно. Но пък и не мислеше за апачите повече, отколкото бе нужно, нито пък за религията.

Джейк се замисли за проповедник Мийчъм. Щеше му се той да е тук сега, докато се готови за това, което всъщност не знае какво е. Предсмъртната молба на проповедника беше: „*Върни хората ни.*“

Дори Бог не може да отрече, че Джейк прави всичко възможно, за да я изпълни.

Ди-ин взе малък съд с някаква течност и го подаде на Черен нож, който го подаде на мъжа до себе си. Хората в кръга не спираха да напяват.

Съдът най-сетне стигна до ръцете на Джейк. Той го пое. По повърхността на гъста кафеникова течност плаваха парченца непознати растения. Той доближи съда до носа си и помириса течността. Миризмата му бе непозната, както и вида на този лек. Джейк инстинктивно се смръщи и погледна Ела.

Очите ѝ грееха, пълни с надежда и увереност, че той трябва да направи това заради тях и заради още мнозина.

— Моля те! — рече тихо тя.

Край нея всички го гледаха по същия начин... уповаваха се на него.

Джейк пак сведе глава и я поклати — не в отказ, а изумен от собственото си безразсъдство. Пое дълбоко въздух, задържа го и изпи течността.

По гърлото му се плъзна странна топлина и се разля в корема, успокояваша като течния огън на уиски, макар в устата си да усещаше някаква странен вкус, подобен на смесица от сдъвкан тютюн и конска тор.

Можеше и да е по-зле.

Неколцина апачи от кръга се изправиха и излязоха от вигвама. Джейк остана до Ела, чудейки се какво следва оттук нататък. Тялото му вече се чувстваше като тяло на старец. Започна да му се вие свят, може би от нерви.

Земята бе покрита с одеяла. Джейк се опита да се отпусне, но с всеки дъх тялото му напомняше, че днес вече е понесло повече удари, отколкото заслужава което и да е човешко същество. Джейк усети, че започна да го обгръща странно спокойствие и постепенно напрежението се отцеди от него.

Светлината от малкия огън в средата се разискри, разчути се на дъги и Джейк се втренчи хипнотизиран в нея. Като че ли сетивата му се разтвориха — дочу воя на койотите нейде из хълмовете, докато пееха любовни песни на луната,олови аромата на дима от мескитово дърво, смесен с други билки, цъфтящи през нощта... всичко понесено

от хладния ветрец... усещаше твърдата земя под петите си през тъканта на вълненото одеяло...

Ела го наблюдаваше внимателно, бдеше, подобно на неколцината апачи, които останаха във вигвама.

Клепачите на Джейк натежаха. Странни образи заблуждаха пред него след всяко затваряне на очите...

Мъчеше се да стои буден.

Ела внимателно го прегърна и му помогна да се отпусне назад. Джейк бе твърде сънлив, за да може да седи. Главата му легна на коленете й. Тя го гледаше, осветена от огъня, от ефирна светлина, в която като че ли преливаха всички цветове на вселената. Джейк ѝ се усмихна, изпълнен със странно блаженство, а тя му отвърна с уверената усмивка на човек, който знае, че всичко ще бъде наред.

Тихо пърхане изпълни слуха му. Против волята си той отвори очи за последно и видя ярките като на бижу цветове на колибри, което се стрелкаше пред лицето му и блещукаше като късче дъга на светлината на огнището. В ума му се промъкна смътния въпрос какво прави тази птичка тук, след стъмване...

Кръжеше над него в оствър танц и като че ли го приканваше да я последва — някъде, някак, ако може — преди да изчезне отново. Някъде много отдалеч, Джейк чу шепота на апачите.

— Добър знак... — прошепна Ела. — Казват, че е дошла, за да ти бъде животно-водач...

Зрението му се замъгли и той не можеше да види къде отиде птичката, нито пък да види лицето на Ела или каквото и да било...

Изведнъж светът около него се избистри... и той видя Алис.

Алис? Как... откъде? Видя я да се отдалечава през пустинните дюни, а вятърът шибаše роклята ѝ на цветя и я скриваše зад воали от пясък. Облаците пясък се разбушуваха и той почти я загуби от поглед, а тя се обръна за последно и очите ѝ говореха: „Ти си единственият мъж, когото съм обичала, или ще обичам някога...“

„Не си виновен...“ рече на глас Алис.

„Какво?“ Джейк оформи думата с устни, но от устата му не излезе и звук.

Ела галеше косата на Джейк, успокояваше го и му даваше увереност, докато той потрепваше неспокойно, затворените му очи играеха, сякаш следваше нещо, бродещ в някакъв свят-сън...

Съскането на летящия пясък оглушаваше Джейк, така както прашните облаци го ослепяваха. Той се препъваше през дюните и търсеше Алис.

„Exo!“ извика Джейк и чу гласа си сякаш за пръв път. Но отговор не последва.

Джейк пак отвори очи, но виждаше друг свят. Изшептя силно „ехо“ и Ела разбра, че лекарството вече действа с пълна сила. Тя постави ръце на слепоочията му, затвори очи, гмурна се в ума му и го последва в съня му.

Пясъчната буря отне всички сетива на Джейк. Ала гласът на Алис ехтеше отнякъде с все същото „не си виновен...“

Джейк се завъртя на място и се опита да разбере откъде идва гласът... Изведнъж видя отново Алис, този път тя крачеше към него... прекрасните ѝ очи, усмивката ѝ... той я прегърна и я целуна...

Когато устните им се срещнаха, светът като че се завъртя и се прекатури, нещо ги отнесе на съвсем друго място — познато място. Високите треви пред колибата... шептят си с ветреца, докато двамата лежат в слънчев пролетен ден, целуват се, докосват се, любят се... губят се в аромата и допира на затоплена от слънцето кожа и изследват телата си, потъват във взаимното си удоволствие и наслада...

Накрая, след като утоляват страсти си, Алис се унася в прегръдките му. Той наблюдава блажения ѝ сън и не иска, и не се нуждае от нищо друго... освен времето да спре, за да останат завинаги така: изпълнени с обич, в безопасност, в мир, в скрития си свят.

... Джейк затвори очи и потъна в още по-дълбоки сънища... поддълбоки спомени...

... Язди надолу по хълма, през високите треви към колибата... Алис лежи сред дивите цветя пред дома им, все едно е заспала под сянката на дърво.

Само заспала?

Когато слезе и тихо я приближи, за да я събуди, без да я стряска, видя, че има нещо нередно в начина, по който лежи тялото ѝ...

Приближи се. Очите ѝ зееха немигащи... устата — също, като насред беззвучен писък... Не... Небесата отгоре се смрачиха, наляха

се с буреносни облаци, а той стоеше вцепенен. Една светкавица го заслепи...

... и изведенъж стои в колибата, в спомен, който вече бе възстановил, пуска тежките дисаги на масата, златото дрънчи...

Само че този път споменът не спря с това как лицето на Алис посърва, а очите ѝ се натъжават, а след това се изпълват с гняв при вида на блещукащия водопад. Тя се откъсна от него, когато се опита да я прегърне и го попита с упрек:

„Откъде взе това?“

„Откъде мислиш?“ Джейк се подсмихна, изпълnen с извратена гордост и не забеляза знаците на задаващата се бура.

„Върни го!“ — рече Алис с нетърпящ възражение тон и скръсти ръце.

„Да бе, глупости!“ — Джейк се намръщи.

„Това са кървави пари!“ — Гневът на Алис го сряза.

„Ще ни купят каквото ни трябва“ — настояващето той и повишаваше глас. — „Заслужих си ги, по дяволите...“

„С обири и убийства!“ — рече яростно Алис. — „Това не е ново начало! Не разбираш ли?“

Ала той никога не бе разбирал, защото познаваше само това... досега нямаше с какво друго в живота си да го сравни. И сега, точно когато започна да вярва...

Дълбок тътен изпълни въздуха и подът на колибата затрепери под краката им. От дисагите се разпиляха още златни монети, започнаха да се плъзгат, да се търкалят, да се променят...

И сега знаеше защо. Но не можеше да промени нищо...

Във вигвама тялото на Джейк се покри с капчици пот и започна да се тресе. Той отчаяно се опитваше да излезе от съня.

— Не... — посегна нагоре като удавник, но не успя да изплува от кошмара.

Лицето на Ела помръкна, докато споделяше растящия му ужас от това, че разбира какво ще се случи, но не може да го избегне...

Експлозия разтърси колибата и част от покрива се откъсна. Каменният комин се срина. Ослепително синя неестествена светлина скри небето...

Алис крещеше, докато нещо я издърпваше във въздуха от ръцете на Джейк. Подът се отдели от краката му, смили се, след

това и цялата колиба, а нещо го дърпаše нагоре... нагоре... в дълбините на най-черния кошмар...

И всичко се промени завинаги...

... Сега само смътно съзнаваше, че видението се е сменило, че е другаде... на тъмно и влажно... пещера... където пред него пресекливо проблясва ярка бяла светлина. Хипнотичното блещукане парализира съзнанието му, а неподвижната, бездушина прегръдка на метално въже парализира тялото му... спира мислите, спира движението...

Около него има други хора — с ококорени, празни като бяло стъкло очи, които отразяват светлината, която ги държеше в плен. Лицата им — безизразни като на мъртвци... мъртвци... Но Алис не е мъртва... знае, че не е. Гледа с празен поглед нагоре, някъде... Само да може да погледне няя вместо тази светлина, да я види, да ѝ каже, че...

Той не е мъртв... Трябва да си спомни... нещо... да направи нещо... важно е... Ала не сега... не и в този прокълнат прехлас, като на молец пред пламък...

... Още мрак последва светлината... и тогава отвори рязко очи. Чу женски писък на агония — като че ли бе хвърлена в огън... Опита се да обърна глава, да види какво...

Щом се раздвижи, изригна болка, която попари всичките му сетива...

Тялото му се отпусна и спря да се съпротивлява, но пък сетивата му стремително се завърнаха.

Писъкът също секна. Сега той лежеше зашеметен, като човек, болезнено събуден, ала още не излязъл от съня...

Лежеше по гръб на странно легло — нещо средно между операционна маса и устройство за изтезания. Две метални пръчки обездвижваха раменете му. Нещо докосваше главата му — това, което го бе ослепило от болка, когато се опита да се раздвижи и което го остави още по-безпомощен отпреди...

... Лежеше неподвижен, страхуваше се да помръдне и пръст — парализиран от собствения си страх. По лицето му, по дланите и стъпалата премина някакъв повей, смърдящ на сяра, но масата под него бе студена, студена като неестествената синя светлина, която пълнеше огромната... пещера? Толкова голямо пространство, че не

виждаше стените, защото... сгради? канали? сандъци? телеграфни жици?... форми, които нямат смисъл, му пречеха да вижда и повечето като че ли фосфоресцираха, а не грееха с пламък.

Нещото, на което лежеше, също светеше... в златно. Отблизо светлините приличаха на набръканите мозъци на животни, покрити със стъкло... но когато се опита да докосне една от тях, болката пак го прониза в сърцето.

Викът му се заклеши в гърлото, а ръката му се отпусна... тялото му се предаде напълно на оковите, изнемощяло от рязката болка и също толкова резкия ѝ край. Единственото, което можеше да направи, бе да отвори очи и да се опита да види, докъдето може да ги завърти.

Но може би това стигаше... в края на полезрението си видя невъзможни силуети — не човешки — които се движеха като сенки, изчезваха в странни, менящи формата си облаци и отново се появяваха, очертани от конуси синя светлина. Стори му се, че в далечината вижда пушещи вироре и потоци, които светеха в оранжево-червено от горещината на това, което течеше... линии от златни сълзи, които се издигаха в... вътрешните...

Тогава умът му най-сетне също се предаде. Единственото бегло подобие на това, което виждаше в момента, бе една картина на адъ...

До неговата маса имаше друга, по-малка. На нея имаше неща, които не разпознаваше... и такива, които май че разпознаваше. Изпълниха го отвращение и чудовищен страх, когато осъзна за какво са тези инструменти и какво могат да сторят с безпомощното човешко тяло. С неговото тяло.

С мъка отклони поглед от инструментите, завъртайки очи колкото е възможно по-далеч. Разбра, че до неговата маса има друга, предназначена за човек. И Алис... Алис? Алис беше, гледаше в тавана, не в него...

„Алис...“ — изпъшка той. Усещаше устата и гърлото си като след дни жаждада. Червена ивица — лента цъфтящи рози — описваше кръг около кръста ѝ, а тя лежеше както я помнеше в онази трева, до дома им... не мърдаше... не...

Не може да се движи, както и той не може да се движи — това е... Очите ѝ гледаха нагоре...

„Алис!“

Тя не помръдна, не погледна, не опита дори да отвърне... Не примири, а само продължи да гледа в нищото с големи потъмнели очи на уплашена сърна...

Джейк пак я повика, докато част от ума му се бунтува срещу това неоспоримо доказателство за споделените им адови мъки...

Очите му не можаха дори да възприемат чудовищната фигура, която се надвеси над нея. И все пак някак знаеше, че е... демон. Това беше демон!

Създанието освободи металните окови около тялото на Алис и лицето ѝ се обърна към Джейк... но тя не помръдна сама. Гледаше през него, в нищото, немигаща, неподвижна... не дишаше.

Червената ивица около роклята ѝ — знаеше какво е. Кръв. Алис беше мъртва...

Мъртва... завинаги изгубена... убита, ей там до него, от чудовища, изпълзели от самия ад, за да ги повлекат в преизподнята...

Във вигвама Джейк изрева от ярост и болка, а тялото му се напрегна да скъса невидимата верига на кошмара. Сълзи пълнеха очите на Ела и се търкаляха по страните ѝ, а споменът се разгръщаше, неумолим като демоните тъмничари в съня... и твърде много като демоните, стаени в собствената ѝ душа.

Ела не можеше с нищо да му помогне, дори не можеше да го утеши... Способна бе само да плаче за него и с него, да сподели мъката му от собствения си затвор от спомени. Защото той трябваше да извърви този път сам, в името на всички тях...

Златните мозъци под стъклата около смъртния одър на Алис запулсираха и засияха — тялото ѝ затрептя като мираж и пред очите му се разпадна на купчина прах. Горещият дъх на вятъра го помете, сякаш изтри съществуването ѝ... Алис...

Върху забуления му от сълзи взор падна дълга сянка — той погледна нагоре, вече подготвен за страховитата гледка на демона, откраднал Алис от живота и от него. Чудовището тръгна към неговата маса. Страх и погнуса, непознати му досега, го изпълниха и удавиха дори скръбта му, когато покритата с люспи гротеска на лице се подаде от насекомоподобната коруба, скрила черепа му. Чудовището застана над него и го заоглежда с нечовешките си

червени очи, все едно е муха в паяжината му и то обмисля кое крило първо да откъсне.

И тогава бронираният гръден кош се отвори като шкаф и откри сред гънките си допълнителен чифт ръце. Полупрозрачните пръсти с вендузи заопипваха набора операционни инструменти... неща за изтезания и убийства, не за лечение...

Демонът вдигна дълъг, леко извит прът сребрист метал. На върха му се появи синя светлина като от запалена свещ. Демонът я доближи до ребрата му. Следейки с поглед движението на чудовището, Джейк видя, че ризата му е вдигната — видя маркировката по ребрата и стомаха си.

Такива маркировки бяха за изрязване... Той стисна челюсти и опита да задържи неподвижно цялото си тяло, но не успя и затрепери.

Светлинният нож докосна ребрата му и прогори плътта му, поемайки по предначертания му път — да премахне вътрешностите му парче по парче. Джейк изкрещя в агония, тялото му се затресе неконтролирано и едната болка удвои другата, докато не остана нищо от съзнанието му, освен стремежа да се освободи някак и да запази живота си.

Нешо поддаде и дясната му ръка се освободи. Той я размаха към масата с инструменти в отчаян опит да напипа нещо, каквото и да е, за да го използва като оръжие. Хвана гладък метален прът като този на демона, придвижда го и върхът му светна.

Демона понечи да го сграбчи за ръката, ала закъсня. Джейк беше бърз, а режещият лъч бе като мълния — син лъч премина през лицето на звяра и прогори червена бразда. Демонът изпъска и залитна извън полезрението на Джейк. Той отново легна на масата и ръката му се удари в някаква повърхност в далечния ѝ край.

Китката му падна върху парче метал — Джейк изтърва режещия инструмент, когато твърдият къс ненадейно се размърда като жив и се сключи около ръката му. Обзет от паника, Джейк опита да се отскубне — металната окова остана на място, без да се опитва да го задържи.

Джейк се освободи от стоманените прегръдки на масата — полуизхлуди се и падна на пода.

С препъване се добра до другата маса, примигна, докато зрението му се проясни — прокара ръка по мястото, където Алис лежеше, сякаш още можеше да е там, просто невидима... Нищо. Нито дори следа от пепел...

Алис си бе отишла, толкова необратимо, че все едно никога не е съществувала. Можеше да вярва поне, че е била освободена от този жив пъкъл...

Той се обърна и си каза, че трябва да тръгва, докато онзи демон пищи, а през мъглата вече се подаваха други чудовищни силуети. За спасяване му оставаше единствено собственият му живот. Трябва да бяга... далеч оттук, от видяното... да бяга, докато стигне някъде, където нищо не може да го докосне, дори спомени...

Синя експлозия разцъфна на стената пред него и той се отправи към най-близката кухина с вид на истински отвор. Пред него се откри плетеница от тунели. Избра си единствения, който му изглеждаше странен — не заздравен с дървени подпори, а с обръчи като ребрата на змия. Те отразяваха синята светлина зад него. Джейк тръгна по оребреното черво, напред и напред, защото не му оставаше нищо, освен да бяга...

... Най-накрая видя пред себе си друга светлина — позната, истинска дневна светлина, не студената и синя светлина на подземния свят, пълен с демони.

И тогава внезапно се озова навън. Мигаше срещу безмилостното око на пустинното слънце. Със залитане измина едно дере, бележещо входа към подземния свят, спъваше се, падаше и се изправяше без да чувства болката в ребрата си, нито пък ожулванията и порязванията, с които земята наказваше босите му крака... Всичко у него се свеждаше до един-единствен импулс — навън и далеч оттук...

Стигна до края на дерето, излезе сред някаква равнина и чак тогава спря да си поеме дъх, за да може да продължи да тича.

Обърна се назад, но вече бе твърде далеч и не виждаше скрития вход. Вместо това забеляза странно подредените скали над него, които се издигаха от платото... незаличим отпечатък на фона на пустинното небе...

Джейк излезе от кошмара, не бос на прашния път към Абсолюшън, а в огрения от пламъци вигвам на апачите, с последните спомени от последните дни на изгубения си живот, цели-целенички в главата си.

Не съм изоставил Алис... вече беше мъртва преди да избягам. Не съм страхливец. Знаеше, че би умрял, но би опитал да я спаси — и че никога не бе разбирал колко я обича до тези последни мигове. Тогава разбра... Но... но...

— Докарах златото... в къщата... — Той разбра истината и последиците от нея. — ... затова е мъртва. *Моя е вината. Все едно съм я застрелял сам.*

Усети, че Ела го държи, а лицето ѝ е мокро от сълзи — споделяше с него силата, която само един оцелял може да даде на друг.

— Не си виновен! — прошепна тя и го прегърна по-силно.

Той разбра, че Ела вижда в очите му същото, което и той видя някога в нейните, когато се спречкаха на онзи хълм...

Спомни си как я остави там със същия този поглед на лицето — обърна ѝ гръб и се отдалечи на коня си, оставил я да скърби сама. Само ѝ рече: „Стой далеч от мен“.

Ала въпреки това тя остана до него, държеше го в ръце, опитваше се да го утеши.

„*Не си виновен.*“ — *Духът на Алис от съня...*

След това си спомни друго. Погледът му се изцъкли, зареян някъде далеч, а очите му можеха да смразят самия ад.

— Знам къде са — каза Джейк.

15

Джейк спа дълбоко и непробудно цялата нощ. На сутринта стана още призори като апачите. Всички други спяха, дори Ела. Снощи апачите им върнаха Емет по молба на Ела и сега всички спяха като мъртви... Джейк се намръщи и се отърси от този образ.

Нуждата да следва пътя от видението бе твърде силна, за да му позволи да си почива повече — той се наведе и излезе от вигвама без да буди останалите.

Тръгна из лагера, за да раздвижи вкочаненото си, насинено тяло, макар всяка стъпка да му се струваше по-болезнена отколкото очакваше. Играещите деца замърквиха, жените го следяха с поглед, а кучетата ръмжаха, щом го надушиха. Джейк се опита да не се оглежда, докато накрая стигна до едно място, където група воини закусваха в прохладната утрин.

Той спря, а те го погледнаха в небесносините очи, любопитни, ала и предпазливи. Джейк пък гледаше в купите им, пълни с нещо, което минаваше за закуска, и което не можеше да си поискай. Накрая един от воините извика нещо и някаква жена му донесе чиния с храна. Джейк кимна и отиде да закусва насаме.

Благодарение на Ела, апачите знаеха, че той може да ги отведе до извънземните — щяха да го хранят и да го понасят, докато не го направи. Но по вида им личеше, че когато спре да им е полезен, няма да е по-добре дошъл, отколкото бе където и да било другаде.

Джейк седна пред вигвама. След малко отвътре се подаде Док. Джейк вдигна изненадан поглед — мислеше си, че след него ще станат Ела или Долархайд. Но след това остатъците от видението му, полепнали по ума му като сутрешна мъгла, му дадоха отговор: *Мария!*

Джейк подаде купата с храна. Док поклати глава с лека усмивка на благодарност. Омачкан и рошав, с навити ръкави и четина по лицето, Док приличаше повече на човек от старата банда на Джейк, отколкото на лекар. Дори беше препасал колана с оръжия на Мийчъм.

Док го огледа също толкова преценявашо.

— По-добре да те прегледам преди да тръгнем днес, Джейк. Приличаш на купа смачкано сено.

Джейк се зачуди що за проклета диагноза е това. Док впери очи в изгряващото слънце. Джейк продължи да се храни, като никога благодарен за компанията.

Преди слънцето да се изкачи много по-високо, Джейк поведе Долархайд и останалите ловци на демони, както и Черен нож, към мястото от съня си. Никой нямаше кой знае какво за казване.

Долархайд наблюдаваше как се ориентира Джейк — по памет, по усет, по отправни точки. Напасваше далечните планини с олющените от ерозия ръбове на платото, докато вървяха през равнината.

Долархайд трябваше да признае, че Джейк Лонерган беше съобразителен като койот и много по-труден за убиване... приличаше на пума. Джейк бе много по-сложен човек, отколкото Долархайд би предположил преди общата им цел да ги тласне в една посока. Полковника дори започна да го уважава, особено след като го откриха вчера, понесъл Ела... макар да не му харесваше да го признае дори пред себе си.

Но Долархайд беше сигурен, че човек като Лонерган би бил мъртъв поне десет пъти, ако не притежаваше всички тези качества... Особено когато има обявена награда от хиляда долара за главата му.

Накрая Джейк спря пред мястото, което видя в кошмара си — не пред самия вход, а на върха на скалисто възвишение наблизо, откъдето можеха да наблюдават скривалището на демоните, без да бъдат забелязани.

Оказа се, че са се движили в правилната посока през цялото време преди ненавременното обединение на Джейк със старата му банда и преди да изгубят дирите на ранения демон. Той все пак се бе опитал да ги заблуди и да ги доведе в страни, както летящата машина стори вчера с Джейк.

Но със следотърсаческите умения на Нат щяха да открият мястото още вчера. Сега имаха апачите на своя страна — макар Долархайд да не бе убеден колко струва помощта им. Но пък загубиха един ден, както и още един член на групата — Чарли Лайл. Джейк се

чудеше колко още хора, колко още техни хора, са намерили смъртта си в това подземно свърталище...

Той погледна през равнината към чудноватото нещо, което им се бе сторило скално образувание, докато не го видя отблизо в съня си.

Сега, след необратимо променената от Ела перспектива за мястото им във вселената, Долархайд виждаше възвищението като нещо съвсем друго — не беше ерозирала вулканична сърцевина и въобще не беше от камък.

Не приличаше на нищо, което бе виждал преди. Беше някакъв шарен метален цилиндър. Приличаше повече на оръжието на Джейк... или на надгробен камък, който бележи лобното място на всички на Земята. Джейк също загледа кораба им, а след това сведе очи към каньона под него.

Ела приклекна до Джейк, с тази нейна вечна плашеща концентрация. Сега поне донякъде разбираще странността й...

Бе дошла на Земята отнякъде невероятно далеч, като светец на лов за демони, отпуснат им назаем от Бог. Имаше една цел, да спре напредъка на дяволската армия, унищожила дома й... целия й свят — неспособна да мисли за друго, освен как да спре нашествениците. Това бе нейната мисия и очите ѝ сияха, защото знаеше, че не е закъсняла.

Долархайд извади малкия си далекоглед и се взря през него към цилиндъра. Дори той не можеше да се подиграе на това нещо пред очите си.

— Исусе, Мария и Йосифе... — промърмори той — как... са построили такова нещо?

— С него са дошли. — Ела посочи цилиндъра. — Това е само върхът... другото е под земята.

— Така копаят злато. — Тя погледна Полковника в очите. Той не посмя да ѝ върне погледа, спомняйки си собствения си присмех и подмятания, дори след като я видя преродена от пламъците. Запита се как е могъл да бъде толкова сляп.

— Могат ли да виждат навън от това нещо?

— Трудно виждат на светло — отвърна Ела. — Стоят под земята, в тъмнина.

Тя още не бе довършила изречението си, когато една от летящите машини премина над тях, толкова ниско, че всички трябваше да залегнат.

Долархайд видя Джейк да поглежда към китката си. Изглежда очакваше оръжието да го предупреди. По лицето му се изписа страх, че в последния момент то може да го предаде... като че ли подозираше собственото си оръжие, че е също толкова изменчиво като създалите го чудовища.

Нищо чудно, помисли си Долархайд, след всичко преживяно в крепостта на извънземните.

Но летящата машина изчезна преди който и да било да може да каже нещо. Наблюдаваха я мълчаливо как спира неподвижно във въздуха над кораба-майка. След това се спусна отвесно над него и изчезна, сякаш някой я гълтна. Дали се връща с още пленници?

— Няма да можем дори да се доближим — рече Док и поклати глава. — Тези машини ще ни избият още като ни видят.

— Има друг път под земята... — Джейк вдигна глава и заоглежда равнината под платото. — Там, откъдето се измъкнах.

Лицето на Долархайд стана мрачно, не заради думите на Джейк, а от негови лични спомени.

— Това е непробиваема крепост. Трябва да изведем тези гадини навън и да ги посрещнем на открито. Трябва да ги разсеем, за да можеш ти да влезеш с това пушкало вътре и да измъкнеш хората ни — докато Полковника говореше, бръчките на недоволство по лицето му станаха по-дълбоки.

— Имаме едно преимущество — намеси се Ела преди съмненията им да ги надвият. Гласът й беше твърд. — Те ви подценяват, за тях сте като бублечки, те не планират да се отбраняват и именно затова са уязвими.

Долархайд се замисли за всички, стигнали с него дотук — петима души, верни и живи... единият от тях момче. Разполагаше единствено с тази армия, както и с шепа апачи, на които вярваше колкото на шепа скорпиони. Полковника погледна отново към кулата на извънземните и най-сетне призна истината пред себе си.

— Нямаме човешката сила, нито ресурсите.

Джейк не отеляше очи от кулата. После отново обходи с поглед равнината. Наоколо нямаше никакво прикритие.

— Това няма да стане — рече той, по-скоро на себе си, отколкото да потвърди думите на Долархайд.

Черен нож се обърна за пръв път направо към Долархайд и Нат преведе:

— Иска далекогледа ти за малко.

Долархайд изгледа скептично вожда — откъде дивакът знае какво е далекоглед, камо ли как да го използва?

Сигурно по същия начин, по който са се научили да ползват пушки.

Ръката му се сви около тръбата. Някаква част от него просто не искаше да позволи на апач дори да го докосне.

Беше на баща ми...

Черен нож го наблюдаваше със също толкова напрегнато изражение, почти го предизвикваше, все едно въпросът беше принципен — какъв човек е, а не толкова дали ще му даде далекогледа.

Нат погледна Долархайд, така както вчера го бе погледнал Джейк, когато се опита да му каже да се преструва пред бандата.

— Щедростта се счита за добродетел... — започна Нат и Долархайд с изумление установи, че възпитаникът му говори за апачите. Знаеше, че истинският залог е доверието между него и предводителя на индианците: като какъв предводител ще се покаже самият Долархайд? Той разбираше подобен залог. Черен нож поне беше човек, а не извънземно чудовище... дори да е човек, на когото никога не бих позволил да ми застане зад гърба.

Полковника не беше толкова сляп, та да не види разликата между враг-човек и враг-нечовек... определението му за „нечовек“ се промени доста напоследък.

Той подаде далекогледа на Черен нож. В очите на вожда проблесна мигновена искра на уважение, когато го взе, а Нат леко се усмихна с облекчение.

Лицето на Долархайд отново посърна, но само защото реши, че Черен нож ще види същото като него.

Вождът оглежда дълго кораба на извънземните и ръба на каньона над скрития вход.

Отново продума, докато връща далекогледа на Долархайд.

— Апачите са планински воини — преведе Нат. — По-добре да се бием от високо.

Долархайд се изпъна.

— Кажи му, че е глупак, ако мисли, че може да стреля по тези неща с лъкове отвисоко и да им направи нещо.

Нат се поколеба как да повтори това на Черен нож, без да го обиди.

В този момент се обади Емет:

— Къде е Джейк?

Всички се огледаха изненадано. Нямаше го. Бяха само те. След това обаче го видяха долу в равнината, да язди като бесен, сякаш искаше да избяга колкото се може по-далеч от тях.

Ела беше поразена. После я обзеха силни съмнения — беше си помислила, че е разбрала Джейк и обърканите му емоции, а ето той я изоставя отново... този път може би завинаги.

— Това копеле... — измърмори под нос Долархайд, изненадан от силата на собственото си разочарование.

Защо въобще започна да вярва на този крадлив боклук?

Док просто изглеждаше уморен и попита:

— Какво му казахте тоя път?

Джейк пришпорваше здраво коня, разчитайки колкото на уменията си, толкова и на късмета си и двамата да не си счупят вратовете. Зад него с всеки изминал миг извисяващия се кораб-крепост се смаляваше и губеше заплашителността си. Трябва да се отдалечи от извънземните и от хората, колкото може повече, преди да разберат, че го няма.

Дори заради коня сега не може да си позволи да намали скоростта — щяха да почиват, когато стигнат до целта си. Е, поне конят щеше да почива. Времето изтичаше — не само за ловците на демони, но и за всички — нещо, което вече разбираше по-добре от всеки друг на света.

Другите сигурно вече са разбрали, че го няма и сигурно го гледат как се отдалечава. Без съмнение си мислят, че е уплашен. Представяше си физиономиите им.

Бяга от невъзможната ситуация...

И може би са прави — но не по причините, за които си мислят. Този път и той бърза за някъде — може би просто друг вид луд гамбит,

но такъв, който може би ще успее да превърне самоубийствено нападение в битка, в която ще имат поне някакъв шанс...

Оцелелите след нападението на чудовищата мъже от бившата банда на Джейк правеха свои планове. Повечето още ближеха рани или просто седяха апатични — полуляпни или твърде зашеметени, за да осъзнайт какво им се случи предния ден.

Само за едно всички бяха съгласни... искаха да се разкарат от това прокълнато място, да напуснат цялата скапана територия и да отидат някъде, където няма летящи чудовища и където го няма и Джейк Лонерган.

Както обикновено с изгаснала пура в уста, Бронк броеше останалото им злато. Хънт просто седеше и сърдито гризеше нокътя на палеца си, неспособен да се сети какво друго да прави, особено след като Бул Маккейд — самопровъзгласил се за техен лидер — също гледаше Бронк.

Бронк спря да брои и бръкна в джоба си, за да извади клечка, с която да запали пурата. Тя често гаснеше, когато той се вгълбеше в нещо. Извади клечка, драсна я с нокът. Нищо не стана, той изруга и стисна пурата между зъби.

Хънт му подхвърли кибрита, с който се сдобиха от Лешоядовите мини заедно с динамита. Бронк погледна кибрита — „*Безопасни клечки «Луцифер»*“. *Произведено в Англия. Драснете в кутията, за да запалите.* Тези миньори внимават твърде много, помисли си Бронк. Все едно очакват да живеят вечно... Драсна клечката в кутията и запали пурата.

— Стига си се мотал — колко злато имаме? — припряно попита Бул.

Изнервен, Бронк реши, че кохонес-ите на Бул още го болят здравата след онъя шут на Джейк от вчера. Дано да е така.

— Окей — *калмате...* *комо чинкуетна песадос...* — Той спря, за да преизчисли наум. — Хиляда долара, може би малко повече.

Хънт скочи на крака. Както винаги твърде неспокоен — не можеше да постигне търпението на Бронк дори при най-благоприятно разположение на духа, а днес определено не беше в такова.

— Искам да знам колко от това е мое и си тръгвам.

— И си тръгваш? — попита Бул с язвителен тон. — Долан е мъртъв, затова сега командвам аз. — Погледна заплашително Хънт. — Златото отива където отивам и аз!

Пистолетът на Хънт сочеше Бул преди той да успее да мигне.

— Може ти да командваш, но част от златото е мое! Спечелил съм го честно! А след онова вчера, искам да се махна оттук колкото може по-бързо!

Бронк чу как още пистолети излизат от кобурите и как още ударници прищракват — мъжете наоколо бяха чули разменените заплахи. Те започнаха да се разделят от двете страни. Бронк видя, че са какви-речи поравно, а той остана сам точно по средата.

— Никъде няма да ходиш! — ревна Бул към Хънт.

След няколко мига това щеше да е вярно, всички щяха да се избили.

Бронк се изправи, също с изваден пистолет, застана до Хънт и наклони везните.

— *Пердонаме.* Извинявай. Честното си е честно.

Може би беше твърде глупав или твърде упорит, но Бул не даде знак, че смята да отстъпи. Останалите мъже се спогледаха, всички напрегнати до краен предел. *В тая банда безопасни клечки няма,* помисли Бронк с леко съжаление.

Чу се тропот от копита. Някой приближаваше лагера. Бронк по навик отклони поглед. Другите направиха същото — насочиха и оръжията си към пролуката в скалите, внезапно обединени срещу заплахата, която идваше отвън.

В процепа слънцето очерта сянката на самотен конник. Ездачът превали спокойно хълма сякаш се връща у дома. Малко преди лагера непознатият дръпна юздите на коня, слезе и тръгна към тях като че ли двадесет пистолета не сочеха към него.

Джейк! За последно Бронк го видя подгонен от едно летящо чудовище. Значи все пак му се е изпълзвнал. Наистина ли е унищожил едно от онези създания със странното оръжие на китката си? Същото, с което проби в Долан дупка, през която можеше да мине човек?

Изражението на Джейк беше непроницаемо, а лицето му още носеше следите от вчерашния побой. Още носеше и оръжието на китката си.

Мамка му! Да ни спаси ли иска, или да ни избие?

Джейк влезе в лагера, докато оцелелите мъже от бандата го държаха на мушка. От лицата им ставаше ясно, че в това няма нищо лично. Сигурно са били на ръба да се изпозастрелят след всичко станало. Лай на куче привлече вниманието му. Беше черньото, когото видя за последно през нощта на парахода. Животното доприпка при него и развъртя радостно опашка.

Това лудо куче чак дотук ли ни е следвало?

Джейк не успя да се сдържи, засмя се и каза:

— Къде се губиш?

Кучето приседна до него и продължи да върти опашка.

— Джейк? Ти ли си наистина?

Лонерган вдигна очи към Хънт и кимна с усмивка. Бандитите прибраха оръжията, набързо забравили препирните си.

Джейк седна на една скала, все едно спираше за чаша уиски. Забеляза безпорядъка наоколо и старательно подредените върху постелка златни монети.

— Ще отскачате някъде ли, момчета?

— *Патрин* — отвърна Бронк, — мислим да тръгнем на юг.

Помниш ли онзи хубав *плайа* в Пуерто Ваярта?

— Мда — Хънт закима и лицето му се поуспокои. — Плаж със ситен пясък, текила, рибата кълве...

Джейк поклати глава.

— Не е достатъчно далеч.

Облекчението на Хънт изчезна и очите му започнаха да блуждаят неспокойно.

— Джейк, какви по дяволите бяха ония неща?

Той сви рамене.

— Няма значение. Ще ни намерят и ще ни изтребят. Хънт го зяпна неразбиращо.

— Какви ги говориш, бе?

Джейк огледа лицата на мъжете в лагера.

— Казвам, че имате избор. Може в последните си часове да пиете на плаж... нелоша идея, между другото... — той се ухили за миг — или може да дойдете с мен за последно.

Мъжете не знаеха какво да мислят. Направо можеше да чуе мислите им:

Да отидем с него след вчера?

— Защо да го правим, мамка му? — попита Бул.

Още стои като човек, когото го болят топките, отбеляза със задоволство Джейк.

— За каквото винаги сте идвали, Бул... — Този път кривата усмивка остана по-дълго на лицето му. — Ще ви направя богати.

Богати! Тази дума я разбираха добре. Мъжете от бандата отново си върнаха онзи странно познат вид, който говореше, че ще го последват навсякъде.

Усмивката на Джейк стана още по-ширака, защото усещането беше страхотно.

Док стоеше пред импровизираното стрелбище и се прицелваше в подредените по скалите празни бутилки. Изстрелите му все по-често успяваха да ги намерят. Вече не му се струваше липса на добър вкус това, че уменията, развити в обучението му за хирург, бяха също толкова полезни в прицелването с пистолет.

Харесва ми или не ми харесва, в този свят — в тази вселена — на човек му трябват и двете, за да оцелее.

По време на това пътуване той научи едно нещо. Нещо, което проповедникът знаеше — изборът никога не е лесен. Понякога пистолет може да спаси живот, по-бързо и по-сигурно от всяка операция.

Док изстреля и последния куршум и чу как се пръсна последната бутилка. Усмихна се, доволен от напредъка си и свали оръжието.

Чувствата правят от човека лечител и спасител на животи, но чувствата нямат място в точните движения, необходими по време на операция... или по време на стрелба. Дори чувствата му относно оръжието да бяха смесени, това не значеше, че не може да узели мишена, когато му се наложи.

— Чуйте ме!

Гласът на Долархайд отново да се извисява и Док забърза към лагера на апачите. Опитите на Полковника да въвлече Черен нож в спор на тема военна стратегия, засега нямаха успех. Долархайд

определенено можеше да мине и с по-малко негативни емоции в подобна ситуация. Дори докато Ела превеждаше и при все уважението на Черен нож към нея, тонът на Долархайд не можеше да се прикрие, независимо колко тактично тя превежда думите му.

Всеки път, когато Док мислеше, че Долархайд показва признания на напредък като човешко същество, нещо го взривяваше отвътре като връзка експлозив. Като че ли твърде отдавна мразеше апачите и вече нямаше начин да се промени.

Бягството на Джейк не подобри ничие настроение. Но омразата на Долархайд към апачите си беше чист фанатизъм, страх, обърнат с хастара навън — нещо, на което Док се бе наситил на Изток... всъщност, цял живот. Това само го убеждаваше да не се превръща в това, което ненавижда, без значение кой какво му казва. *Но ако не бяха Мария и семейството й... щях ли някога да разбера?*

Черен нож спря да говори, а насьbralите се край тях апачи се обърнаха към Долархайд.

— Не можем просто да търчим, да вием и да замерваме проклетите гадини с копия! — почти извика в ухoto на Ела Полковника. — Кажи им, че трябва да ги привлечем на *открито*, след това да ги обградим *по фланговете!*

Отговорът на Черен нож беше гневен и категоричен. *Нантан-ът* стана на крака и сложи ръце на хълбоците си. Стойката му носеше същото послание като думите, които Ела преведе:

— Казва, че не говориш разумно. Няма да позволи ти да водиш хората му.

Док седна при останалите и хвърли поглед към Нат, който стоеше до Долархайд с обичайното си стоическо търпение.

Откакто вчера говори с Нат и успя да установи нормален човешки контакт с него, Док имаше усещането, че по-лесно разчита непроницаемото му иначе лице. Сега той виждаше в очите му облекчение, че Ела го отменя в превода, но иначе цялото му същество излъчваше нещастие, също като нея.

Нат изглеждаше обзет от противоречия, ако и да понасяше мълчаливо, докато присъстваше на този нагледен урок по взаимно неразбиране. Двамата мъже, които уважаваше най-много, си бяха толкова чужди, колкото онези извънземни в металната крепост бяха чужди на човешките същества... Но в случая Нат принадлежеше, или

бе принадлежал някога, и на двета свята. Ако някой тук знаеше, че е възможно тези двамата да се разберат, ако някой искаше това повече от всички останали, то това бе той.

Док се чудеше какво минава през главата на Нат след пристигането им. Познаваше го откак познава Долархайд — знаеше, че е наполовина апач и че говори езика на индианците все едно е израснал с него. Шефът му ги мразеше... но Долархайд би поверил живота си на Нат, а той изглеждаше по-верен от роден син... и много по-почтителен.

Но сега Нат бе обкraчил двета свята, а от седенето на ограда винаги боли.

Док забеляза, че Нат е присвил устни, а мускулите на лицето му са стегнати, като че ли за пръв път с мъка игнорира настроението на шефа си... както и високомерието на вожда на апачите.

Черен нож приключи с приказките. Обърна се и заговори с приближените си, а Док се запита дали пак ще се окажат с ножове, опрени в гърлата.

Докато Док тънеше в догадки, Нат Колорадо скочи на крака, обърна се към Черен нож и извика:

— Достатъчно!

Док се вцепени. Всички се вторачиха в Нат, дори апачите, а на лицата на всички се изписа удивление.

Нат заговори на езика на апачите, но този път със свои думи и хората там трябваше да са глухи, за да не чуят уморения му от разправии тон.

— Какво казва? — прошепна Долархайд на Ела, забравил гнева си, докато мълчаливият му пазител най-сетне реши да говори от свое име.

Ела се приведе към него и занарежда тихо:

— Казва, че трябва да отворят очи, да те видят както той те е видял... че родителите му са били убити във войната с мексиканците, а ти си го прибрали, беззащитно момче...

Собственото й изражение се промени, когато чу думите му. Когато разбра посланието му, че две човешки същества със съвсем различно минало, от съвсем различни светове, биха могли да споделят толкова близка вярност и приятелство, че всичко, което представляват или някога са представлявали да няма значение... връзка, на която

доскоро бе готова да се обзаложи, че мъж като Долархайд е неспособен.

— Дал си смисъл на живота му, научил си го да се грижи за себе си, макар да не сте имали една кръв.

Долархайд слушаше и примигваше, докато осмисляше думите на Нат. Маската на горчивина падна от лицето му и отдолу се показа човекът — мъж, който при все упорития си отказ да покаже човешката си страна, не можеше да остане равнодушен в момента.

— ... и че презираш битките, но никога не бягаш от тях. — Ела спря и загледа Долархайд с изражение, което и той не бе виждал у нея.

— Че си велик воин, достоен за коя да е битка.

Нат погледна Долархайд, а лицето му бе развълнувано от толкова истински чувства, колкото Док никога не бе виждал у него досега. Долархайд посрещна очите на Нат — пространството между тях сякаш се стопи в мълчанието. Между тях се оформи толкова плътна връзка, че сякаш можеше да се докосне с ръка. Нямаше нужда от думи, за да се види колко много значи и за двама им казаното от Нат.

Най-сетне Черен нож наруши мълчанието. Думите му отново звучаха предизвикателно, ако и да бе очевидно, че изреченото от Нат силно го е впечатлило.

— Черен нож питат, ако си толкова велик воин, защо нямаш хора, които да се бият за теб? — Ела сведе глава, а Долархайд и Черен нож се втренчиха един в друг... и този път Долархайд нямаше отговор на въпроса на вожда.

Суматоха в другия край на лагера спаси ситуацията от допълнително влошаване. Съвещаващата се групичка стана на крака и проследи погледите на останалите хора от лагера.

Със смесени чувства хората от лагера видяха в далечината Джейк да се подава на хребета на хълма... Очевидно се връщаше. Сам. Но преди да успеят да си помислят каквото и да било, видяха, че всъщност не е сам. Следваше го група от двадесетина души... Бандата му, или поне това, което бе останало от нея. Този път мъжете вървяха след предводителя си доброволно, а не го преследваха.

Дори да го бе планирал, Долархайд не можеше да си мечтае за по-добре уцелен момент. Израженията на всички край него се изпълниха с облекчение.

Долархайд спечели първата си победа.

Емет се затича да посрещне Джейк и ездачите, а пред погледа му бе само черното куче, което вървеше с тях — приятелят, който си мислеше, че е загубил завинаги, като толкова много други важни неща в живота си.

Кучето също изтича към Емет и почти го събори, когато момчето коленичи, за да го прегърне.

— Здрави, момче! — рече Емет и се засмя за пръв път, откакто го познаваха повечето хора в лагера.

Щом Джейк слезе от коня, Емет пусна кучето и прегърна мъжа.

Момчето бе изключително щастливо, а Джейк — много смутен. Не беше свикнал на нежности, особено от хлапе, особено пред мъжете от бандата си. Но не можеше да свали усмивката от лицето си, дори когато внимателно отмести хлапето и му рече тихо:

— Добре, момче, добре...

После го изпрати при кучето, като си мислеше с лека тъга, че двамата си подхождат много повече, отколкото той подхождаше на когото и да било от тях... Въпреки това в него продължаваше да мъждука светлината от радостта, че успя да ги събере отново.

Джейк се приближи към Долархайд и леката му усмивка стана широка и уверена, без следа от непокорство. Двамата застанаха един срещу друг, за пръв път равни — всеки виждаше в лицето на другия промените... Вече имаха нещо повече от примирие. За пръв път се срещаха като партньори, а не като врагове.

— Имам идея как да се отървем от онези летящи машини и да изкараме на светло гадините — рече Джейк. — Готов ли си да си прибереш сина?

— Да, мамка му! — отговори Долархайд и отвърна на усмивката с усмивка.

Черен нож наблюдаваше мъжете, дошли с Джейк. Вероятно са от онези *пинда-ликойе*, които най-много ненавижда, с изключение на армията. Те бяха истински бандити — безразсъдни, сприхави конници-бродяги и стрелци, корави, безжалостни бойци, твърде добре познаващи номерата на апачите и на собствените си хора...

Те бяха точно хората, от които се нуждаеха за предстоящата битка.

Долархайд погледна въпросително Черен нож и сделката беше скрепена.

16

Звуците от бивака на апачите, напевите и виковете на жените, придружаващи танца на мъжете, се носеха в пустинната нощ и стигаха до другия бивак, където се бяха настанили хората на Джейк и групичката от града.

Хънт седеше край един от малките лагерни огньове и обсъждаше с Ред и Бул предстоящата битка с демоните, обсъждаше дали си искат златото обратно... Ако не беше видял с очите си вчерашното нападение, ако почти една трета от бандата не беше отвлечена от летящите чудовища, щеше да е сигурен, че юмруците на Бул са избили разсъдъка на Джейк през ушите му.

Но видя всичко... както и останалите го видяха. Дори апачите. Демоните искаха не само злато, искаха и хора — за да ги измъчват до смърт. Няма значение какви. Джейк им каза, че Ела, жената, която почти разстреляха вчера, е просто още един оцелял човек, търсещ мъст. А жената, заради която Джейк си тръгна от бандата, била мъртва — *убита от демоните...*

Бул му подаде бутилката уиски, която споделяха с необичайна въздържаност — той отпи малко, за да поуспокои нервите си. Никой не пи много тази вечер. Да се изправиш срещу пъклени изчадия полуния или с дивашки махмурлук не се стори умно дори на Бул.

Хънт погледна към Бронк, който даваше на онзи „Док“, както го наричаше Джейк, урок по прицелване с пушка. Бронк, някога сподвижник на прочутия президент-реформатор на Мексико Бенито Хуарес, беше образован мъж, може би някога е бил дори уважаван. И макар никога да не бе казал на Хънт как се е озовал сред тях, само той от цялата банда имаше достатъчно ум и почтеност, за да преброи плячката от някой обир и да я подели поравно, без да сочат с пистолети в главата му.

На Хънт му се струваше, че точно сега е малко късно Бронк да показва на някакъв очилатко как да борави с оръжие. Само че Бронк

никога не губеше време да учи свине да пеят — сигурно мъжът има потенциал.

Удроу Долархайд ги подмина, също като генерал на проверка преди битка. *Долархайд*. Необичайно име — Хънт го помнеше от войната. Вдигна поглед, когато мъжът мина покрай него.

— Долархайд — повика го той.

Долархайд спря и се обърна с лице към бандита на име Хънт.

— Ти ли си същия Удроу Долархайд, който се би при Антиетам? — попита Хънт.

Долархайд се поколеба и усети у себе си непозната смесица от чувства. При подобни въпроси огорчението и срамът му винаги избухваха яростно... Но той дори не познаваше Хънт. Този човек бе просто още един ветеран, още една жертва на войнишкото сърце, залутал се на запад след войната, подобно на много други, загубили всичко смислено в живота си сред кръвта и дима, в несметните години подчинение на правилото „убий или умри“.

Мъжът не бе призрак, само непознат и на лицето му имаше единствено любопитство.

— Да, аз съм — рече тихо Долархайд, осъзнавайки, че след почти тринаесет години няма човек, който да го мрази повече отколкото той мрази себе си.

Хънт кимна и се обърна отново към огъня, а Долархайд продължи обхода си, вглъбен в собствените си мисли.

Накрая Полковника излезе от кръга светлина на техния лагер и стигна до място, откъдето се виждаше лагерът на апачите.

Дълго наблюдава танца им, опитвайки се да види това, което Нат му описа — свята церемония, в която танцът изпълва воините с живот пред лицето на смъртта, изпраща молитвите им за благодат и закрила към техния бог, разгаря кръвта им за идващата битка и им дава смелост за победа... Сигурно щяха да танцуват цяла нощ, докато дойде време да яхнат конете.

Нат твърдеше, че за апачите всичко е свещено, всичко е пропито с присъствието на Юсн Създателя и Бялата жена. Да влезеш в битка без нужните ритуали би било катастрофа — ще последва клане, без смисъл или чест.

Клане.

Винаги така бе виждал войната и резултатите от всяка битка, особено от битка с апачите — безбожни диваци — както мислеше за тях доскоро. Церемониите им му се струваха примитивни като оръжията им... поне преди да се сдобият с пушки.

Спомни си молитвите на достопочтените армейски свещеници пред редиците войници. Молеха се за благословия и защита, но това не печелеше милостта на Бог, нито пък спестяваше агонията на ранените и умиращите в сраженията хора.

Свещеникът винаги се отдалечаваше след молитвата и така и не виждаше отблизо истинските мъже, които е изпратил да убиват или да загиват... особено в миговете, когато те най-много се нуждаеха от него.

След Антиетам Долархайд спря да слуша свещениците, спря да вярва в който и да е закон, човешки или Божи — във всичко, освен в себе си.

Но ако нещо доказваше, отвъд всякакво съмнение, че не контролира нищо в живота си, то това бе единственото му дете, отвлечено от демони. Чуждопланетните чудовища се спуснаха от небето и нахлуха в доброволното му заточение, ограбиха илюзията му, отвлякоха Пърси, оставиха го изгубен и празен... като онзи пароход в пустинята.

Долархайд се запита дали извънземните в металната крепост имат някаква представа за Бог и дали гледат на човеците или на народа на Ела, или на които и да било — *разумни създания*, както ги наричаше Ела — само като на бублечки за смачковане и изтребване.

Когато видя Ела да излиза от огъня, обгърната от ангелско сияние, имаше чувството, че е най-близо до рая от който и да било момент в живота си, но и нейните хора са били унищожени от тези демони, чудовища... извънземни неща. Не можеше да опише с други думи така наречените „разумни създания“, съществуващи, само за да унищожават животи, и кланящи се единствено на златото.

А беше вчера, когато самият той се присмя на Ела с думите: „*Какво ще правят с него? Ще го харчат?*“.

Спомни си мига, в който видя Джейк Лонерган, окован за Пърси... и как не обърна внимание на сина си, заслепен от омраза към мъжа, откраднал златото му... *неговото злато...*

Тогава беше готов да изтезава Лонерган, докато му каже къде е златото и след това да го убие — просто защото е имал наглостта да оспори несъществуващата му власт над парченце свят, за което вярваше, че е негово.

Замисли се над болезнената ирония — как Джейк не можеше да му каже нищо, дори да иска; как същите извънземни, отвлекли сина му, са взели златото, за което толкова много го бе грижа... и бяха убили жената на Джейк пред очите му.

Джейк се появи до Долархайд, сякаш Полковника го призова с мисълта си. Известно време двамата стояха и наблюдаваха бивака на апачите в далечината, всеки изгубен в спомените си.

Накрая Долархайд рече:

— Знаех, че ще се върнеш.

Джейк наклони глава и го изгледа леко изненадан, защото в думите на възрастния мъж нямаше нито цинизъм, нито обвинение... само облекчение, може би дори малко благодарност.

Долархайд се обърна и се върна в лагера, най-сетне успокоен от заключението, до което го бяха отвели мислите му, и готов да посрещне идващия ден.

Джейк постоя още малко, загледан в гърба на Долархайд. Крайчетата на устните му се надигнаха и той каза на празното пространство:

— Нямаше нужда да благодариш.

И той тръгна, защото искаше да открие Ела.

Емет клечеше зад купчина скали, а до него лежеше кучето. Момчето наблюдаваше тайно и с удивление бойния танц на апачите. Беше се приближил повече отколкото всеки друг се осмеляваше — мислеше за думите на Нат към господин Долархайд, и колко много значи тази церемония за индианците.

Емет не можеше да проумее как така Нат знае толкова много за апачите, даже езика им. Та нали той работи за господин Долархайд. Емет никога не бе разговарял с Нат. Не беше виждал и истински апачи досега, затова не бе забелязал колко много Нат прилича на апач... сякаш принадлежеше на два свята или на нито един. Самият Емет

напоследък се чувстваше така, особено откакто собственият му свят започна да се разпада, започвайки със семейството му...

Но именно Нат го откри, въпреки че момчето си мислеше, че се е скрило добре. Мъжът постави ръка на рамото му и рече с твърд глас:

— Хей, Емет, не бива да си тук.

Танцът е само за апачите... дори Нат не го гледа, разбра Емет.

Той вдигна глава, наполовина разочарован и наполовина смутен. Не можеше да разбере какво мисли Нат по изражението му. Емет стана и затътри крака към собствения им лагер, а кучето го последва.

Нат се накани да направи същото, но се спря за секунда и загледа танца на воините. Сенките им оживяваха нощта, под напева и подвикванията на жените. Той беше външен човек, взрян в свят, на който някога бе принадлежал, но никога повече нямаше да принадлежи.

Остана по-дълго отколкото трябва. Точно когато се обръщаше разбра, че острия поглед на *нантан*-а го е открил. Мигът се проточи. След това, за голяма изненада на Нат, Черен нож му направи знак да отиде при тях и да седне край огъня.

Нат постоя на място, обзет от чувства, заровени твърде отдавна и твърде дълбоко... Накрая направи крачка и премина границата към светлината на индианския свят, където душата му най-сетне бе донякъде приета, отново. Той седна сред своите, до Черен нож.

Черен нож му кимна. Нат видя приветствие и уважение в обсидиановите очи на вожда.

— Ти си добър апач — рече той.

С тези думи вождът стана и се присъедини към танца, оставяйки Нат да сподели част от живота си, която смяташе, че никога не би могъл да си върне.

След като преброди целия лагер, Джейк най-сетне откри Ела. Тя стоеше сама в мрака на върха на един хълм и гледаше звездите, сякаш търсеше дома си — място някъде високо, като Ра... но което вече не съществуваше.

Джейк се сети за разрушената колиба — единственият му истински дом, който вече не съществуваше. Споделял го бе с Алис... която също вече не съществува...

Всичко, което съм искал... а дори не го разбирах.

Джейк опита да се освободи от мислите си и загледа звездите заедно с Ела. Бяха прекрасни и ярки в пустинното небе. Сигурно е лежал буден и ги е гледал години наред, някак беше сигурен, макар спомените му за тези дни като че ли да бяха различни завинаги.

Но преди това никога не си бе казвал, че звездите са прекрасни... нито пък някога си беше представял, че някой като Ела може да падне от небето един ден като ранен ангел, красива като цяло море звезди... Красива отвътре както бе красива отвън, независимо каква е истинската ѝ форма.

Дори след всичко — загубата и премеждията, които я каляваха — животът не я бе огорчил и разгневил, само я изпълваше с още и още състрадание.

Тя беше като воин от друг свят — водеше битка, която може и да не спечели... която може и да не завърши... но не за отмъщение. След загубата на миналото си и на света си, на всичко, с изключение на живота си, тя намери причина да живее, спасявайки други светове и хората им... дори неговите хора, които се нуждаеха от помощта ѝ, за да спасят свят, който споделяха така неблагодарно.

Когато му казаха, че е мъртва, той още не знаеше коя или какво е тя. Но дори когато я познаваше просто като Ела... когато повярва, че я е изгубил, нещо в него умря заедно с нея.

А след това я видя да излиза от пламъците, преродена, сияйна като Зорница след дълга мрачна нощ. *Право към мен...*

Внезапно си спомни защо я търсеше — двамата имаха недовършена работа от онзи път на брега на пустинното езеро.

Тя свали поглед от небето и се обърна към него, усещайки мислите или може би чувствата му.

— Само знай — каза тихо тя и отклони очи, — няма да остана тук задълго.

— Никой от нас няма... — Джейк посрещна погледа ѝ без капчица страх и колебание. Свали си шапката, като джентълмен, и я целуна. После промълви: — Никога повече не ме плаши така!

Тя обхвата нежно с длани насиненото му лице, задържа го и продължи да го гледа. Изглеждаше също толкова изумена, колкото когато разбра, че се е хвърлил върху летящата машина, за да я спаси.

Този път очите ѝ казваха, че това е само една обикновена целувка, леко докосване на устните им. Джейк не разбираше какво става. Тялото му имаше своя представа за нещата. Той прегърна Ела и я притисна до себе си.

Ръцете ѝ, внимателни, но настоятелни, покриха неговите. Тя отмести дланита му и поклати глава. На лицето ѝ бе изписано объркване. Но една от ръцете ѝ все още го докосваше и му даде да разбере, че и нейното тяло има собствено мнение, ако и тя да не бе още готова да го приеме.

Той се поусмихна и отстъпи назад с разбиране.

Когато започна да се обръща, ръката на Ела поsegна към неговата и я хвана. Той спря и тя го пусна. Не каза нищо, не го погледна дори.

Но нямаше нужда. Той стоеше тихо до нея и гледаше Млечния път, реката от светлина, която свързваше разделените им светове, самотните им животи, съдбите им. Тойолови недоизказаната ѝ благодарност и осъзна и своята, когато се замисли за безсънните нощи, за звездите над него, за недостижимия Рай... за нощта, тази нощ, след която зората може да донесе края на света.

17

Утринният ветрец носеше аромата на салвия, а разнородната команда на Долархайд се събираще в две групи, рамо до рамо... заедно, нетърпеливи за битка с общия враг, но все още неспокойни едни с други, още необединени от вяра в силите си.

Долархайд беше яхнал коня си. От едната му страна беше Ела, а от другата — Джейк. Никога не беше виждал по-слабо дисциплинирана, по-необичайна група воини през живота си. Но и не се бе изправял срещу подобен враг... Стори му се подходящо съчетание.

Зад Ела, Полковника съзря Черен нож. Вождът чакаше, застанал начело на своите воини. Предната нощ Нат обясни на Долархайд, че Черен нож е военен *ди-ин* — не просто добър боец, но и нещо като лекител, чийто специален дар от духовете му дава прозрение, нужно за спечелването на битки. Но *битки с хора*.

По бузите и носа на апачите имаше по една широка ивица — шарка, наречена Чирикахуа. Тя беше в бяло, а не в обичайното тъмночервено. Може би, тъй като не всички воини бяха Чирикахуа, апачите са създали тази нова шарка, като знак на оцелелите от различни племена и на тяхното обединено опълчване срещу САЩ... или срещу вселената.

Погледите на Черен нож и Долархайд се срещнаха. Полковника трудно проникваше зад непроницаемото изражение на вожда. За миг му се стори, че и Черен нож е в същото положение спрямо него. Надяваше се днес това да не им попречи и вождът да не забрави кои са истинските им врагове.

Полковника се обърна към Джейк. Джейк кимна. Долархайд вдигна ръка и конниците поеха.

Навлязоха във вражеската територия. У Джейк се събуди някакво познато усещане... сякаш много пъти е правил същото. Сигурно

старият му живот е бил точно такъв — устройване на засади на дилижанси или крадене на нечии коне или добитък — нещо, от което апачите разбираха също толкова добре, колкото и мъжете от бандата му. Това почти го успокои.

Само мисълта за истинска кавалерия, строена в идеални редици, раздвижи някакво неприятно чувство у него. Не беше сигурен дали заради вида на редовните войници — като каменна стена — или по-скоро заради това, че твърде често редовната армия се бе опитвала да прикове кожата му на стената.

Джейк се чувстваше добре сред тази банда непрокопсаници и изгнаници, подгонени от света. Бели или червени, те си приличаха в едно — притежаваха решителност и умение да оцеляват срещу врагове, които биха дали всичко, за да ги видят мъртви.

И ако, докато се бореха за животите си, успееха да спасят и света... ами, нищо лошо, светът си им трябва, дори на такива като тях.

И знанието, че бобобоязливите, лицемерни хорица, които ги бяха плюли цял живот, ще дължат своето съществуване на банда престъпници, на шепа низвергнати апачи и на една жена от друга планета — дори и никой да не разбере за това — щеше да му позволи да се смее последен, ако някой ден добрият народ на Ню Мексико успее да сложи примката около врата му.

Ездачите достигнаха назъбения хребет на хълма и забавиха ход. Пред очите им се издигаше корабът-крепост. Той все още стърчеше като надгробен камък над платото, но вече беше твърде близо.

Двете групи спряха и дълго гледаха стърчащия цилиндър, докато си шепнаха на два различни езика.

Групата на Долархайд и апачите се спогледаха за последно. В очите им се четеше ясно, че тези толкова различни мъже разбират, че имат нужда едни от други, но че страхът от предателство категорично се е настанил под кожите им.

Всички заедно потеглиха надолу по хълма. Слязоха и прекосиха широката равнина, където земята още зеленееше след първата лятна буря. Всяка живинка в пустинята се беше вкопчила в живота с нездраво упорство, като нагледно доказателство за силата и на живота, и на смъртта.

Конниците приближиха проядената от сувория климат стена на платото и спряха в подножието ѝ. Чакълът и скалните отломки правеха доста коварен пътят нагоре. Тук двете групи трябваше да се разделят.

Мъжете оставиха конете в подножието на платото. Черен нож и воините му поеха по една пътека, която щеше да ги изведе на високия ръб на каньона, откъдето се виждаше скрития вход към пещерата на демоните. Оттам те щяха да имат отлична позиция за стрелба, когато демоните започнат да излизат от крепостта си.

Апачите и белите се разделиха с не едно и две несигурни поглеждания назад. После Долархайд поведе хората си покрай стената на платото, към единственото добро прикритие до входа на каньона — олющен гранитен хребет, успореден на долната част на платото. Оттам се виждаше дерето, което Джейк помнеше. Мъжете от бандата му, строени на конете си, имаха за задача да разузнаят мястото, а след това да го наблюдават внимателно за извънземни или за оцелели пленници, които биха се опитали да излязат оттам.

* * *

Беше ред на Джейк да действа. Той слезе от коня и направи знак на няколко мъже от бандата си. Те нарамиха някакви торби и заедно с Джейк се отправиха към едно скално възвишение. Стигнаха в подножието му и след това си запроправяха път нагоре към върха на платото.

Стърчащият цилиндър на кораба хвърляше дълга, обвинителна сянка по пътя им, докато мъжете се провираха през ниските храсти. Накрая стигнаха до основата на кораба.

Джейк поспря и хвърли поглед към върха на каньона. Воините на Черен нож заемаха позиции за стрелба, като почти се бяха слели с пейзажа.

Зарадва се като ги види там. Знаеше, че и те ги виждат, и вече са сигурни, че и хората на Долархайд също изпълняват своята част от плана.

Джейк се обърна към хребета, където Ела, Долархайд и останалите чакаха неговия знак... Нещо проблесна и Джейк реши, че

Долархайд използва проклетия си далекоглед, който толкова ценеше, и следи всичко като ястреб.

Добре, че го използва срещу чудовища, които не виждат на светло, а не срещу апачи... или срещу бандата ми. Джейк докосна периферията на шапката за поздрав, в случай че Долархайд го наблюдава. Усмихна се, но след това бързо насочи вниманието си към това, което му предстои. *Време е да сме сериозни.*

Джейк положи облечените си в ръкавици ръце върху грубата повърхност на кораба. Отблизо той имаше същия странен вид на слоблен от много части, какъвто имаха оръжието на китката му и летящите машини. По повърхността имаше и странини кръгове, които не бе забелязал досега — може би шлюзове или пък отвори за оръжия, толкова големи, че не искаше да си представя какво се крие зад тях. Стига да стояха затворени, не бяха негов проблем...

Джейк откри ред отдушници или нещо подобно, които се издигаха над повърхността на кораба и оформяха удобна стълба почти до върха му. Точно там, където вчера се приземи летящата машина. Надяваше се наистина да може да ги използва като стълба, защото трябваше да започнат от върха...

Бронк и Хънт, двамата специалисти по взрывовете, бяха готови да го последват нагоре към върха на цилиндъра. Тримата останали бандити щяха да наблюдават какво се случва долу. Джейк се надяваше да не видят нищо необично.

Отдушниците улесняваха катеренето нагоре. Надяваше се по тях да стигне колкото се може по-близо до върха на цилиндъра, откъдето може да допълзи до най-високия ред отдушници. Те бяха тяхната цел. Независимо дали бяха за въздух, или за нещо друго, той реши, че стига да са отворени навън, са уязвими... поне така беше в света, който познаваше.

Вчера Джейк видя една от машините да се приземява на върха на цилиндъра и да изчезва вътре. Той прецени, че сигурно ги държат в нещо като обор или склад, вероятно голям, предвид размерите им. Не знаеше какво още може да има там — само се надяваше динамитът да е достатъчен, за да го взриви...

В лагера на Dolan имаше пълни с експлозив сандъци, които бандитите използваха за сядане, докато измислят за какво друго да им

послужат. Е, това беше най-подходящата употреба, за която се сещаше Джейк.

Той направи знак на мъжете на земята. Бронк и Хънт висяха под него. Тримата на земята подадоха първата торба динамит на Хънт, той — на Бронк, а той пък се изкачи по-близо до Джейк и я подаде на него.

Бронк и Хънт също взеха по една торба. Джейк извади пръчките динамит и започна да ги поставя в дупките. Бронк и Хънт сториха същото.

Освен Ред, бившият миньор, само те двамата признаха, че могат да боравят с динамит или други експлодиращи неща. Ред беше поостарял за подобни каскади, но цялата предна нощ подготвя пръчките динамит и ряза фитили.

Сега Джейк и останалите тъпчеха динамита, колкото можеха по-надълбоко в отдушниците и заплитаха фитилите в дълги плитки, които щяха да запалят наведнъж. Надяваха се, да имат достатъчно време, за да се отдалечат преди динамита да се взриви. Тримата мъже на земята подадоха последните торби.

Джейк извади кутия кибрит, на която пишеше: „*Безопасни клечки «Луцифер»*“.

И това, ако не е противоречие. Той погледна небето, за да се увери, че никакви машини не са се насочили към площадката за приземяване. Небето беше кристалночисто и безоблачно.

Сети се за Мийчъм, сякаш отпреди цял живот време, който му разказваше друга история като неговата. »... *Някой паднал от небето... приятел на име Луцифер...*«

Джейк винаги се бе чудил защо викат на кибритените клечки „луцифери“ — все му се струваше, че защото смърдят на сяра...

В ума му изскочи някакво парче информация — от онези, за които обичаше да говори пасторът — някои хора наричат Зорницаата Луцифер, защото името означава „Носещ светлина“. Джейк се усмихна леко — какво ли би си помислил Мийчъм, ако види какво прави в момента неговият паднал ангел... Стори му се, че ако Мийчъм гледа от някоя дупка в рая, изобщо не би възразил. Джейк отвори кибрита и зяпна. В него имаше само една клечка. Той направи знак на Бронк и изруга шепнешком:

— Какво по дяволите...

Бронк сложи пръст на устните си и потупа издутия си джоб. Джейк драсна клечката и запали първо една връзка сплетени фитили, след това още една и още една, докато клечката изгоря.

После погледна надолу, като очакваше Бронк да е приготвил новия кибрит. Бронк се мъчеше да извади кутията от джоба си с една ръка, докато висеше от отдушника. Кибритът се опъваше като магаре, накрая се изпълзна и полетя във въздуха.

И мъжете, увиснали от кораба, и тези на земята гледаха стъписани, как клечките описват дъга и се приземяват някъде из гъстите шубраци около основата на кораба.

— Мамицата му! — промърмори Бронк, стиснал между зъби полуизпушена пура.

Запалена пура...

Докато Бронк и останалите седяха стъписани, Джейк дръпна пурата от устата на Бронк. Запали фитилите, които успя да достигне и върна пурата с жест на раздразнение към двамата мъже да си размърдат задниците и да приключат по-бързо работата.

Бронк и Хънт запалиха останалите фитили без колебание.

Джейк изчака и двамата да слязат и отново погледна към небето — *още е чисто*.

Той надникна през отвора пред себе си, стори му се, че вижда крилото на една от машините и се помоли поне веднъж в живота си да е взел правилното решение.

— Джейк! — прошепна Бронк с напрежение в гласа.

Джейк провери още веднъж дали всички фитили горят и слезе на земята. Защо го чакат?

— Бягайте! — прошепна той.

Всички закриволичиха бързо през храстите, а после се втурнаха презглава, за да спасят живота си. Още преди да стигнат ръба на платото зад гърба им се разнесе серия от оглушителни експлозии. От отворите се заиздигаха облаци дим, а около тях се посипа дъжд от отломки. Мъжете около него извикаха радостно.

Виковете се превърнаха в яростни ругатни, когато по-дълбоко в кораба избухна още една експлозия, след това още една и още една, сякаш динамитът е отключил верижна реакция — голяма и много по-непредвидима. Мъжете се олюляха и почти паднаха, когато ги застигна ударната вълна.

На ръба на платото Джейк се поколеба. Нещо го накара да погледне назад, докато останалите бързаха надолу. Видя това, което най-малко искаше да види и от което най-много се страхуваше — извънземните.

Кръглите форми в основата на кораба се разтвориха като очи и оттам изпълзяха безчет демони, все едно току-що е било пристреляно гнездо на стършели.

Демонското оръжие оживя сред синя светлина и се приготви за стрелба, а Джейк, внезапно замръзна на място и гледаше как чудовищата прииждат. Не можеше да мисли, не можеше да се движи, дори не можеше да вдигне ръка и да стреля. *Толкова много... твърде много... демони.*

Син лъч като от неговото собствено оръжие, възпламени храсталака току до него. Изваден от вцепенението си, Джейк вдигна лявата ръка и отвърна на стрелбата, а след това се прехвърли през ръба на платото, плъзна се надолу и заподскача по камъните и скалните отломъци, ловък като същински апач.

Останалите почти бяха стигнали до подножието на платото. Малко преди Джейк да стигне до тях един лъч преряза скалата под него и той се плъзна надолу по гръб. Обърна се светковично и се подготви да стреля по извънземните, достигнали ръба на платото. Уцели един, видя как другите се отдръпват и побягна с хората си към прикритието, където ги чакаше Долархайд.

Около тях проблясваха сини лъчи, а отгоре и от отстани прииждаха още извънземни. Джейк спря, стреля и продължи да тича.

Точно както нареди Полковника.

Докато кроиха планове, Джейк така и не се сети, че този път няма само той да има демонско оръжие.

Обсегът му беше поне толкова добър колкото на най-добрата пушка, за която знаеше, а щетите бяха много по-тежки. За щастие на Долархайд и за още по-голямо щастие на хората му, слънчевата светлина ослепяваше извънземните. Иначе нито Джейк, нито другите петима щяха да се върнат живи. Джейк настигна мъжете точно до скалите, където чакаха ездачите, и се скриха зад тях.

Джейк се облегна на топлата каменна стена до другите и се опита да си поеме дъх, за да се подготви за следващата задача. Дано и тя mine добре.

Той хвърли поглед на хората си и се ухили широко. Виждаше, че знаят, че са успели и са оживели, а това бе най-голямата им награда.

Ако искат да се фукат обаче, няма как, никой няма да им повярва...

— Излизат — рече Нат от мястото си на скалите.

Каньонът се изпълни с извънземни, които излизаха от скрития вход или се спускаха по стръмния склон на платото. Оръжията им започнаха да излъчват синя светлина.

— Да тръгваме! — рече Долархайд.

Мъжете наскачаха на седлата. Долархайд се обърна към прилекналия до него Емет и му подаде далекогледа си:

— Вземи това и се качи, където ти показах. Ако видиш да излизат наши хора, стани и размахай ръце.

Емет кимна, взе далекогледа и го пъхна в ризата си. Долархайд видя как момчето започва да се изкачва с нож на колана и скрило внимателно далекогледа. Кучето го следваше като сянка.

Нат вече бе на коня, когато Долархайд и Ела се спуснаха при него от мястото за наблюдение. Изражението му странно напомняше това на Емет — сякаш би отдал чест, ако смееше. Той им кимна, обърна коня и се присъедини към останалите, които бе разпределил за флангова атака.

Джейк, Бронк и Хънт стигнаха до Нат. Изглеждаха доволни от добре свършената работа. Мъжете от бандата ги посрещнаха с одобрителни възгласи. Бронк и останалите вече поглеждаха нетърпеливо към конете си, готови да се присъединят. Джейк ги тупна по рамената и ги изпрати при другарите им.

Самият той продължи към Долархайд и Ела. Подмина Док, който вдигна глава и му се усмихна криво, докато приготвяше лекарската си чанта и оръжията си.

— Твои са — рече Джейк на Долархайд и посочи към каньона, пълен с извънземни.

Долархайд се усмихна.

— Добра работа!

Джейк му върна усмивката и погледна към Ела. *Това е то.*

Ела беше сплела косата си на дълга плитка. Извади пистолета си, провери го за последно и го пъхна отново в кобура. Тя погледна Джейк със светнали очи, но в тях нямаше нищо неземно — само гордост и решителност.

Джейк се обрна към Долархайд:

— Ако са там, ще ги измъкнем.

— На добър час — пожела им Долархайд.

Джейк и Ела се отдалечиха. Отправиха се към скрития вход, който водеше към най-големите им надежди и страхове.

Долархайд скочи на коня и се приготви за мига, който мислеше, че никога няма да настъпи. Вдигна ръка.

— Тръгваме!

Последваха го дузина мъже. Те бяха от онзи тип, които биха го последвали дори и в ада. Но сега отиваха просто на война.

Нат Колорадо пристигна при ездачите под негово командане в далечния край на хребета. Тук го очакваше другата половина от бандата на Джейк Лонерган. Нат огледа лицата им. Тези мъже приличаха толкова много на мъжете, които всекидневно виждаше в ранчото. Но в очите им имаше нещо, което в очите на работниците на Долархайд нямаше. Това беше поглед, подобен на погледа у апачите от миналата нощ. Това, че и едните, и другите се изправяха срещу враг, с когото никой не се бе срещал, само ги караше още повече да искат да се изплюят в лицето на орисията си.

Независимо дали волята им да се бият бе родена от смелост, от отчаяние или от проклетия, те нямаше да хвърлят оръжие и да се предадат пред никого... или пред нищо... дори да идва краят на света.

Нат се чувстваше странно горд, че точно такива мъже го следват в тази битка. Тези мъже нямаше да го предадат, а те знаеха, че и той няма да ги изостави.

— Готови!

Нат обрна коня, вдигна ръка като полковник Долархайд, и мъжете поеха към бойното поле.

* * *

Първата вълна мъже, водена от Долархайд, нахлу в преизподнята. Всички стреляха. Нат водеше своите хора в заобиколна маневра и се появи от другата страна на каньона. Двата фланга се приближаваха с унищожителен — поне такъв се предполагаше да е — огън от пушки и пистолети.

На хребета Черен нож и хората ги прикриваха с пушки и лъкове, които забиваха стрела в дънера на бор чак до перата.

Само че като че ли нищо не помагаше срещу този враг. Демоните непадаха като хора, нито от кръстосания огън, нито от оръжията на кавалерията на Долархайд. Чудовищните им тела сякаш не можеха да бъдат поразени.

Може демоните да бяха почти слепи на дневна светлина, но не бяха глухи и не бяха глупави. Щом се окопитиха от изненадата, те започнаха да оказват сериозна съпротива.

Долархайд видя как едно от чудовищата стреля с оръжие като това на Джейк и отнесе един от мъжете от коня му. Друг бе свален от седлото, а трети падна заедно с коня, когато един извънземен го връхлетя отстрани, сякаш изникнал от нищото.

Губеха много повече хора, отколкото можеха да си позволяят. Долархайд извика към хората си и даде сигнал на ездачите да се оттеглят и да се прегрупират.

Когато двата фланга нападатели се срещнаха, Нат спря смутен до Долархайд.

— Не падат...

— Ще падат — мрачно отвърна Долархайд. — Продължавайте!

Знаеше, че Мийчъм е прострелял един от тях само с пушка. Извънземните може и да имаха естествена броня... но всяка броня има слаби места. И не вярваше, че Ела ще ги пусне в този бой, ако не знае, че са достатъчно интелигентни и изобретателни, за да открият тези места.

Мъжете край него бяха напрегнати и гневни. Очите им бяха вперени във врага и той знаеше, че такива мъже не мислят да се предават пред който и да е враг, дори и пред смъртта.

Полковника претърси с поглед стръмните склонове на каньона, за да намери апачите. *Проклети да са! Естествено, че са твърде* високо, за да има ефект от стрелбата им срещу тези неща. *Защо този военен „ди-ин“ Черен нож не може да схване?*

Долархайд погледна към Нат и запази тези мисли за себе си.

— Прегрупирайте се! — извика той. — Да вървим!

Полковника и Нат отново поведоха мъжете напред.

Сред скалите точно под ръба на каньона, Черен нож наблюдаваше как конниците се прегрупират и започват нова атака. Даде сигнал на воините си за нова стрелба, за да ги прикрива, както беше обещал. Но оттук нито пушките, нито лъковете имаха ефект върху небесните чудовища.

— Не става — рече един от помощниците му, изразявайки гласно собствените му мисли. — Изобщо не успяваме да ги поразим. Да слезем ли да се бием редом с белите?

Черен нож мълчаливо претегли животите на воини, които хората му не можеха да си позволяят да загубят, и верността си към аргантния пинда, на когото беше дал обещание. Възнамеряващ да спази думата си, но досега не виждаше признания оръжиета на собствените му хора да са по-полезни отблизо, отколкото отдалече. Накрая поклати глава.

— Дръжте позициите и продължавайте да стреляте!

Черен нож вдигна пушка и се прицели.

Джейк и Ела влязоха в дерето, водещо към входа на демонската крепост. Същия вход, който той помнеше от видението си. Внезапно от тунела се подадоха пет демона. Джейк и Ела се притиснаха в една ниша в ерозиралата скална стена на каньона. Замръзнаха неподвижни в сенките, докато демоните ги подминат.

Двамата продължиха напред, щом чудовищата ги отминаха. Скоро вече бяха пред входа.

Точно преди да влязат, още две извънземни се подадоха от тъмния тунел. Преди Джейк да успее да помисли, оръжието му се включи и ги взриви.

Двамата с Ела въздъхнаха с облекчение и прекрачиха прага. Студеният светлик на оръжието се отразяваше в металните ребра, които крепяха стените, и ги водеше като фенер през подземния свят, към място, което Джейк вече помнеше твърде ясно...

* * *

На ръба на каньона двама от воините на Черен нож, скрити сред скалите, стреляха по небесните чудовища в ниското, все по-объркани и гневни. Нито куршум, нито стрела успяваха да пробият кожите на чудовищата.

Единият докосна другия по ръката и кимна към склона под тях, където се катереше едно чудовище. Апачите смениха целта, докато неподозиращи им враг приближаваше позицията им.

Но вече беше твърде късно. Друг извънземен скочи отгоре им и ръцете му започнаха да секат и мушкат. Индианците бяха мъртви преди да успеят да извикат.

Долу Хънт, Бронк и Бул се озоваха притисната зад една каменна тераса — ранени, без коне и без оръжие. Дори легнали по корем, те едва успяваха да избегнат сините мълнии от оръжията на извънземните.

Още докато влизаха в каньона загубиха Ред. Ноктестата лапа на един демон го свали от седлото, въпреки че натъпкаха проклетия звяр с олово, достатъчно да убие десет бизона. Споменът от последвалата касапница щеше да ги преследва до гроб... но ако нещата вървяха така, скоро от тях нямаше да има какво да се погребва.

Имаха късмет, че са още живи... Но както бяха приклещени, нито можеха да се бият, нито да избягат. Оставаше им само да лежат и да псуват, докато гледат как демоните сеят смърт наоколо. Чудовищата изглеждаха неуязвими за човешките атаки и бе само въпрос на време преди да ги видят или да се спънат в тях... При това положение Хънт реши, че със сигурност ще умрат преди залез.

— Диабло... — промърмори Бронк и сви юмруци, когато още един мъж излетя от коня си, разкъсан на две от мощната ръка на демон. Пушката на мъртвеца описа дъга и се приземи на около пет метра от тях.

Бронк изскочи от съмнителното им прикритие и изтича за пушката. Не успя да мине и половината разстояние, когато един куршум, предназначен за някой демон, го улучи. Той падна и се хвана за крака.

— Бронк! — извика Хънт и понечи да се надигне, но тежката ръка на Бул легна на рамото му и го притисна надолу.

Бул поклати глава. *Няма смисъл.*

Хънт спря да се противи и сведе поглед.

В този момент Бул го побутна и му посочи нещо с пръст. Видяха мъжа, когото Джейк наричаше „Док“, да тича към Бронк.

Док отвори чантата си и започна да превързва кървящия крак на Бронк, толкова съсредоточен, че дори не трепна, когато край тях нещо експлодира. Накрая Док извика:

— Спрях кръвта! Прикрий се!

Бронк долази обратно при Хънт и Бул. Хънт плесна Бронк по гърба, ухилен до уши, а Док взе пушката и чантата си и се хвърли в храсталака, за да помогне на други ранени.

— Тоя ми разказа играта — промърмори Бул.

— Проклет да съм... — Хънт поклати глава, докато оглеждаше превързания крак на Бронк.

— Сигурно си — рече Бронк и усмивката му се превърна в болезнена гримаса. — И не си сам... но едва ли ще видим там онзи момък. — Той кимна към мястото, където се скри Док.

Хънт кимна. Мислеше, че Джейк нарича мъжа „Док“, защото е безполезен очилатко, който само се пречка и дори не може да стреля. Само че той наистина беше лекар, при това по-смел от всеки боен медик, когото беше виждал по време на войната.

Хънт отново отправи взор към бойното поле. Само един човек искаше да види повече от Док... Джейк Лонерган. Искаше да го види с онова оръжие на китката как се разправя с демоните, както стори с Долан.

Но Джейк беше зает с друго.

Той водеше Ела обратно по пътя, откъдето беше избягал. Когато всичките му сетива работеха както трябва, лесно следваше светещата плетеница от изкуствени тунели на извънземните. Докато вървяха все по-навътре в тунелите, Джейк взе да различава слаба синя светлина отпред — неестествената светлина на скритото укрепление, която го приветстваше обратно в ада, този път с обещание...

„Но модо“, както казват в Мексико. Няма изход...

Джейк се препъна и се опря на стената, обладан от спомени.

Ела сложи длан на ръката му. Той се вгледа в очите ѝ и видя как тя споделя страха му и всичко, което си спомня... и вече не можеше да разбере дали страхът в очите ѝ е неговият собствен страх или е просто отражение на случващото се в нейния ум и в сърцето ѝ.

Но той видя и решимостта ѝ — никога да не се предава, никога да не губи разсъдъка си, да не губи душата си...

Джейк се изправи и кимна. *Няма връщане назад.* Той се концентрира върху това, което им предстои.

— Насам!

Двамата продължиха по тунела, който скоро се отвори в огромната подземна пещера. Джейк усети вълните суха жега, които ги обляха, видя странните облаци, а серни изпарения от дупките пълнеха пространството с мъгла, която скриваше от очите им демоните, ако изобщо имаше вътре още от тях.

Преди да стигнат до самия край на тунела, се натъкнаха на странична пещера, отделена от главната част от каменна стена. Джейк спря на входа ѝ.

Намерихме ги!

Пленниците, отвлечени от машините, бяха там — всички, без онези използвани за експерименти или за храна.

Джейк изруга полугласно. На пръв поглед затворниците изглеждаха като обесени — с опънати шии, с изцъклени очи, с тела, увиснали от тавана на същите въжета, които ги бяха издърпали в търбусите на летящите машини. Но след това видя, че краката им още опират в земята.

Още не са мъртви, като че ли... Не са мъртви!

В главата му нахлу спомен — неспособен да говори, да се движи, да прави каквото и да било освен да гледа в...

— Джейк! — Ела го хвана за ръката. — Не гледай към светлината. Само към хората. Да ги освободим... бързо.

Той кимна, без да разбира какво има предвид Ела, но се подчини.

Времето ни е враг, колкото и извънземните.

Ела се запъти към другия край на пещерата, за да провери дали нещо нечовешко няма да ги изненада, а Джейк тръгна към най-близките пленници.

Металните паячни пръсти, отнели затворниците от близките им, още ги държаха в отвратителни прегръдки. Джейк едва се сдържа да не извърне глава. Насили се да гледа лицата им, докато ги освобождава от металната хватка, и да не обръща внимание на очите им, отразяващи светлината като стъклени топчета...

Джейк тръгна от жерта на жертва. Видя Мария, жената на Док... Пърси Долархайд... шериф Тагарт, Чарли Лайл, мъже от бандата си... а сред тях още тридесетина непознати — жители на града и апачи, мъже, жени, деца. Нацели ритъма и започна да откопчава бързо хората от стиснатите студени метални пръсти.

Но освободени от веригите си, пленниците не се оживиха. Те продължаваха да стоят апатично, ококорени срещу светлината. Джейк се опита да не мисли за нея, да не се пита какво виждат... *Не гледай нагоре*. Ела го предупреди за светлината. Знаеше как да им помогне, какво да прави... *Не гледай!* Няма значение какво виждат, просто трябва да ги освободи...

Мамка му, не са мъртви — защо не реагират тогава?

Джейк вдигна глава. Не можеше повече да гледа тези празни стъклени очи, без да разбере какво ги прави такива.

Той видя бели проблясъци, идващи от нещо безформено и пулсиращо, нещо, неприличащо на лампа. Преброи две, три от тях, прикрепени за тавана като какавидите на някакво невъобразимо насекомо... като светещи купчини... от...

... като молци в пламък...

Спомни си... той, Алис... не може да направи нищо... никой нищо не може да стори, дори да погледне този до себе си... Живите мъртви, затворени в студен влажен килер, където бяла светлина трепка като уплашено сърце и не можеха да отклонят очи... Нищо... нищо повече от насекомо-пленник... не може да се движи, не може да мисли...

Чу се гръм — светлината, която го хипнотизираше, експлодира и угасна. От тавана закапа фосфоресцираща слуз. Ела стреля още два пъти и завинаги угаси тези ужасни светлини.

Джейк тръсна глава, за да разсее замайването и погледна Ела с благодарност. Запита се откъде тя знае тайната на светлината. И за пореден път си каза, че тя не е човек. Колкото и да си го повтаряше,

все не можеше да се убеди в това. Може би нейната раса не реагира на светлината като хората.

Намират слабите ви места...

Джейк отново погледна пленниците. Ела вече освобождаваше останалите. Джейк започна да ѝ помага — махаше оковите, уверяващ се, че човекът успява да запази равновесие и продължаваше със следващия. Накрая всички стояха на два крака. Живи.

— Шерифе? — Джейк застана пред Тагарт, който продължаваше да гледа в нищото. Помисли си, че гледката на бича на териториите би трябвало да го събуди незабавно. Ала шерифът все така го гледаше, без да го вижда. Все едно Тагарт не помни дори себе си, камо ли Джейк Лонерган.

Все едно е паднал от небето...

Джейк разбра, че всички пленници са в това състояние, дори и свободни.

Мамка му! Как да ги раздвижим?

— Още колко време ще са така? — попита той Ела.

Тя само поклати глава, докато обхождаше хората и докосваше слепоочията им.

— С всеки е различно...

Син лъч се разби в стената, която ги делеше от главната зала. Две извънземни изскочиха от изпаренията и се затичаха към тях. Оръжието на китката на Джейк оживя.

— Върви! — извика Ела. — Задръж ги, докато измъкна хората.

Джейк се премести така, че да ѝ осигурява прикритие, докато тя успее да изведе хората от залата.

— По-добре побързай...

Ела направи знак на пленниците. Джейк изумен и облекчен видя как хората тръгнаха след нея и изчезнаха в тунелите. *Как го направи?*

Джейк не гледа дълго след тях — поредният лъч издълба резка в стената току над главата му. Той се наведе, за да се скрие по-добре, и се прицели.

Направи го, помисли той и остави проклетата джаджа да прави каквото правеше най-добре — да унищожава създателите си.

— Атака по левия фланг!

На бойното поле в каньона Долархайд се опитваше да опази живи останалите си хора, на сред хаоса от смърт и разрушения. Експлозиите от оръжията на демоните бяха по-мощни от топовен обстрел, разкъсваха и бездруго коварната земя и заплашваха да унищожат малобройната му войска.

— Ариегард, насам!

Докато гледаше към хората си, Долархайд не забеляза понеслия се към него демон. Чудовището се бълсна в коня му. Полковника рухна заедно с животното и едва успя да се освободи от стремената преди то да го притисне под себе си. Долархайд се озова до размахващия крака кон и се дръпна назад в мига, в който извънземното скочи към него и заби смъртоносните си нокти в земята, където допреди малко бе той. Демонът отново се хвърли към него, твърде бърз...

Нат Колорадо обърна коня и се понесе към Полковника, докато вадеше изпод седлото си въже. Хвърли ласото около шията на звяра като че ли беше добитък. Конят спря и започна да отстъпва назад, опъвайки въжето. Чудовището изпища от ярост, когато ноктите му пропуснаха Долархайд.

Но преди Нат да завърже другия край на въжето около седлото, ръката на чудовището хвана въжето и го дръпна към себе си. Нат падна от седлото. Извънземното се хвърли отгоре му и впи зъби в рамото му. Нат изкрещя от болка.

Долархайд изпразни пистолета си в тялото на демона и макар да уцелваше всеки път — то само се олюля, но не падна. Демонът отново се обърна към Полковника и вдигна огромната си ръка.

Един куршум го улучи в лявото око. Извънземното се строполи мъртво.

Долархайд зашеметено вдигна глава. Док стоеше на скалите над него, опрял пушката на рамо след хирургически точния изстрел.

Док промълви:

— Благодаря за стабилната ръка, проповедник! — и се усмихна.

Долархайд се изправи с тежка въздишка на облекчение. Но Нат лежеше на земята сред растяща локва кръв.

— Док! — извика Полковника. — Ела тук!

Долархайд клекна до главата на Нат и свали палтото си, за да спре кървенето.

— Хайде, момче... — Очите на Нат се отвориха и той го погледна. — Леко, леко... не мърдай...

Полковника почисти кръвта и погледна раната по-добре. Имаше разкъсана артерия. Той я притисна с палтото, за да спре кървенето.

От устата на Нат се проточи вадичка кръв и той започна да се дави. Долархайд сложи главата на Нат на коленете си, опитвайки се да му помогне да си поеме въздух... познаваше всички тези признания, беше ги виждал много пъти.

Но не като сега, никога като сега...

— Спипахме ли го? — попита Нат. Гореше от желание да разбере, а лицето му бе спокойно.

Сърцето на Долархайд се късаше. В главата му се бълскаха хиляди думи, за които бе твърде късно. Единственото, което успя да направи, е да се усмихне немощно.

— Да, спипахме го. — Вдигна глава и извика. — Док!

— Колко е зле? — прошепна Нат и очите му станаха стъклени.

— Ще се оправиш... — Долархайд постави длан на челото му и погали косата му, както правеше преди много години, когато Нат още скърбеше и кошмарите му будеха и двамата. — Тук съм, с теб! — Гласът му едва издържа, за да каже това. Опита се да овладее изражението си, единственото останало му нещо на целия свят, върху което имаше някаква власт — да се мъчи да изглежда спокоен и уверен, докато животът на Нат изтичаше през пръстите му.

Нат го погледна и очите му се проясниха за секунда.

— Винаги съм мечтал... да яздя в битка... с теб.

Долархайд превъзмогна мъката, която му пречеше да говори и изрече онова, което трябваше да каже много отдавна.

— Винаги съм мечтал да имам син като теб.

Нат се втренчи изумен в него, сякаш не вярваше, че това не е сън. Долархайд пое ръката му и я стисна. Усети дланта на Нат също да стиска с последните му останали сили. Долархайд задържа погледа на осиновеното си дете и с усилие на волята се опита да му покаже, че думите му са самата истина.

Нат му се усмихна. Най-сетне в очите на Нат имаше само покой, като че ли този миг на свързване бе единственото, което някога е искал.

— Върви... да намериш Пърси... — прошепна Нат и затвори очи.

Долархайд продължи да държи в ръце тялото на Нат. Не можеше да го пусне. Не беше сигурен защо сърцето му бие още. Знаеше, че част от него умря заедно с Нат.

Около Полковника битката продължаваше, но звуците сякаш идваха много отдалеч. Той бдеше над Нат и външният свят едва го докосваше... Накрая усети, че душата на Нат е напуснала бойното поле и този свят на болка и тъга.

Док стоеше до него, с лице, изпълнено със съчувствие, единственото, което можеше да предложи, защото за рана като тази на Нат помощ няма.

Зад Док се виждаше Черен нож с воините си. Черен нож вдигна ръка към небето, отдавайки последна почит на душата на Нат.

По лицето на *нантан-а* се четеше скръб и съчувствие към загубата на Долархайд. Полковника не бе виждал подобни емоции по лицето на индианец, а и да беше ги видял, надали щеше да ги разпознае.

И апачите обичат децата си. Долархайд бавно, но сигурно разбра какво най-сетне е довело вожда на апачите на бойното поле... и какво значи това.

Той внимателно постави главата на Нат на земята и стана. Черен нож му предложи пушката си. Долархайд я погаси с кимване. Качиха се на конете и тръгнаха на война.

Този път човеците щяха наистина да се бият рамо до рамо. Извънземните не бяха неуязвими.

За да спечелим, трябва просто да сме заедно.

18

Ела водеше освободените пленници към входа на тунела. Най-сетне в дъното се показва дневна светлина. Да накара толкова много объркани хора да се движат в една посока ѝ отне повече време от предвиденото. Тя хвърли поглед през рамо, макар да не долавяше присъствието на преследвачи, нито пък това на Джейк.

— Трябва да продължим — повтори тя, за да го напомни както на себе си, така и на останалите. Беше дала дума на човеците, които се биеха и загиваха в каньона, че пленниците ще бъдат освободени, и нямаше да се отметне. Но това не беше последната ѝ мисия тук...

Този път шериф Тагарт погледна към нея и в очите му проблесна мисъл.

— Познавам ли те?

— Да, шерифе — тя се усмихна окуражаващо, — познаваш ме. Емет те чака. Внукът ти.

Този път в очите на Тагарт се появи дори загриженост.

— Емет... Къде е Емет?

Ела улови погледа му и поискава умът му да продължи да си спомня — да си спомни кой е, какво прави, да си *спомни дълга си...*

— Трябва да изведеш всички на светло, разбираш ли?

В безопасност... спомни си дълга си... да ги пазиш...

Тагарт кимна, този път с истинско разбиране. Тя отстъпи встрани и той започна да действа, заемайки мястото ѝ на водач. Всички тръгнаха към изхода, привлечени от истинското значение на израза „светлина в края на тунела“...

Джейк най-после довърши второто от двете извънземни и си позволи да въздъхне облекчено. Много по-трудни бяха за убиване, когато не ги хванеш неподгответни. Демоните бяха бързи като хлебарки и сееха смърт с лъчевите си оръжия. Тъкмо започна да си мисли, че собствените им оръжия ги пазят по-добре отколкото неговото, когато

успя с късмет да открие някои от уязвимите им места. Още по-голям късмет бе това, че те не успяха да уцелят нито едно от неговите — още си спомняше какво направи оръжието с Долан.

Схватката с демоните бе отвела Джейк в главната зала. Той се огледа и ослуша, но не видя нищо. Оръжието пак се затвори, сякаш беше в безопасност... но той вече знаеше, че не може да му вярва напълно.

Тази зала можеше да побере половин Абсолюшън. Джейк не беше сигурен, че всички демони са навън. Облаците пара, каквото и да представляваха, скриваха голяма част от пространството.

Формите ѝ постоянно се меняха под студените сини светлини или в пулсиращото горещо адско зарево от земята. Навсякъде около себе си Джейк виждаше странните силуети на неща, които помнеше от сънищата си, макар тогава, а и сега, да нямаше представа какво представляват.

В главната зала беше горещо. Сигурно тук демоните претопяваха рудата, за да извлекат златото. Дали наистина го правеха на това място? Не приличаше по нищо на мините, които Джейк бе виждал.

Но би било идиотско да си мисля, че ще прилича...

Той вдигна глава — пещерата беше почти толкова висока, колкото беше дълга и дълбока, макар че не успяваше да види добре тавана ѝ. *Божичко, прояли са цялата вътрешност на платото. Как може някой... или нещо да направи това... и къде са отпадъците от рудата?*

Джейк по-скоро усети, отколкото видя, че нещо виси от тавана и изпълва пространството чак до земята. Умът му не можеше да проумее какво е то, докато не си спомни думите на Ела: „*Останалата част от кораба е под земята*“.

Истинската основа на кораба. Ето, това е то... Джейк се обърна бавно и огледа мястото, а умът му се опитваше да остане в реалността, която настойчиво се менеше и се опитваше да му се изплъзне с всеки поглед.

Видя и си спомни потоците златни сълзи, които се вдигаха във въздуха... или падаха?... високите светещи цилиндри, които лазеха по стените и гризяха камъка — копаеха го.

Бяха машини като онези, които отвличаха хората. Движеха се като че имаха собствен разум, макар този път да не виждаше никого и

нищо, което да ги управлява. Джейк доближи запленен едно от приспособленията и усети горещината, която излъчваха златните сълзи.

Това истинско злато ли беше, изсмуквано от скалите? Или пък капчици нагорещена светлина — някаква овладяна мълния като синия лъч на оръжието му? Поривът да поsegне и да докосне една от сияйните нишки, да разбере какво са те, бе почти неудържим. Той се овладя като си спомни, че това нещо може да превърне ръката му в пепел.

Ненадейно Ела се появи до него.

— Какво по дяволите правиш тук? — изненада се той, притеснен, че го свари да гледа като идиот машините на извънземните.

Ела му се усмихна и усмивката ѝ му каза, че е повече от радостна да го види жив. Също така му стана ясно, че всичко е наред — пленниците са свободни. Тя погледна машините и усмивката ѝ изчезна — зяпаща ги като него, сякаш и тя бе нездраво запленена от тях.

Но после се обърна и посочи кораба с жест. Сякаш очакваше да е достатъчно съобразителен какво значи този жест и продължи:

— Когато разберат какво става, ще вдигнат котва и ще тръгнат. Няма да можем да ги удържаме дълго.

Ела го поведе към основата на кораба. Върна пистолета си в кобура, разкопча колана си и му го подаде.

— Трябва ми гривната ти. Свали я.

Джейк по навик пое колана, но не разбра какво му каза тя.

— Защо? — попита, докато препасваше колана ѝ върху своя.

— Мисля, че мога да я използвам, за да попреча на кораба да тръгне.

Той се сепна и погледна китката си.

— Не мога да я сваля... — Докосна спящото оръжие.

— Можеш — каза тя с онзи неин тон.

— Как?

— Както стреляш с нея, с ума си. — Тя вече го гледаше, все едно му има нещо на главата.

Сигурно е права. Той така и не успя да проумее как използва оръжието. Единственият път, когато оръжието му се подчини, бе когато го използва, за да освободи Ела от летящата машина. Но тогава

беше... различно. Той нямаше представа защо поначало се е свързало с него, както не знаеше нищо друго за него.

Освен ако то просто не вижда разликата между него и извънземните... между него и демоните.

Но аз не съм демон — аз съм човек...

Може би това нещо също не е в състояние да разбере.

Знаеше само, че ако Ела се нуждае от него, оръжието ще разбере веднага. Джейк се втренчи в него, като си мислеше: „*Разкарай се от мен, кърлеж такъв! Не те искам! Не ти принадлежи... По дяволите, отиди при нея... трябваш й!*“

Опита всяка възможна заповед, искане, проклятие или заплаха, която му дойде на ум. Опита се да провре пръсти под грината, без резултат.

— *Не става.*

— *Не мисли.* Погледни ме.

Очите им се срещнаха. Ела отведе ума му в място на неземен покой.

Истинска Зорница, дошла от небесата, за да спаси света... Спомни си как тя излезе от огъня, грейнала като ангел, как крачи към него... спомни си я на хълма, с поглед, зареян в звездите...

— Казах ти, спри да мислиш! — рече пак Ела.

Джейк можеше да се закълне, че тя се изчерви леко.

— Не мисля! — отвърна той. Но как да не мисли за нея, когато един поглед стигаше, за да му омекнат коленете и то не от страх...

Алис му даде вярата, че у него има нещо повече — нещо добро, което прави смислено съществуването му в света... *Но с Ела повярвах, че всичко е възможно...* че у всеки човек има добро, стига само да получи възможност да го покаже...

Ела го придърпа към себе си и притисна устни в неговите — целувка, пълна с безсилие, с отчаяние, със самота — дълбока и необятна като Космоса.

Той я прегърна и отвърна на целувката ѝ. Искаше да го стори толкова отдавна, още на огряното от звездите възвишение. Отвърна ѝ с цялата страст към живота и човешката нужда за близост, които бе погребал под купчина камъни, толкова голяма, че беше забравил, че съществува... Чувстваше човешката топлина на тялото ѝ, на устните ѝ,

внезапния ѝ, почти болезнен, копнеж, който не беше в състояние да отдели от своя собствен...

Тя го целуна с желанието на човек, комуто бяха отказани страстта и споделеността, комуто беше отказана всяка любов, която би могла да докосне сърцето и душата... Бяха ѝ отказани по-отдавна, отколкото той изобщо можеше да си представи. Тя бе ужасена от собствената си уязвимост след толкова много болка...

Доброволно се бе пренебрегнала, за да се превърне във воин за кауза, по-голяма и по-важна от сърцето, тялото и душата.

В този момент, впримчена в абсурда на човешката си плът, с мозък, подчинен на нуждите на тялото и с разум и чувства, здраво сплетени в опита ѝ да достигне изтерзаната човешка душа на един отхвърлен от света мъж, сякаш всичко се върна и ѝ припомни истинската причина да избере да се бори, както и това, за което се бореше вече толкова дълго...

С всяка фибра на съществото си Джейк усети как преградите между тях се стопяват и те се превръщат в едно цяло. Ела не можеше да продължи нататък без да му позволи да разбере, без да позволи сама на себе си да си спомни единствената емоция, която не унищожаваше, а твореше от нищо, единственото истинско нещо, което може да превърне неговите и нейните хора в нещо повече от безскрупулни чудовища, борещи се да се спасят от...

Обичам те, помисли Джейк, и когато тя повтори същите думи на глас, той имаше чувството, че цялата вселена се е пресегнала през Ела и го е докоснala...

Чу се леко подрънкане. Ключалката на оръжието се отвори, то се разкопча и се смъкна от китката на Джейк.

Мигът извън времето и пространството свърши. Ръцете на Ела вече не го прегръщаха.

Оръжието лежеше на пода като обикновено парче метал. Ела го вдигна. Поколеба се и го погледна с очи все още пълни с неземна светлина. На устните ѝ се появи най-тъжната и щастлива усмивка, която Джейк бе виждал.

Ела се обърна, обиколи основата на кораба като докосваше целенасочено поредица от различни на цвет метали по повърхността на гривната.

Джейк се отърси от вцепенението си и я последва, оглеждайки изпаренията около тях, сенчестите пролуки и задънените ъгли, да не би в тях да се крие нещо повече от сянка. Беше готов да я последва отвъд вечността заради усмивката ѝ на брега на онова езеро в пустинята, заради начина, по който го накара да се почувства току-що...

Върху оръжието се появиха няколко блещукащи светлинки. Дочу се свистене, напомнящо далечен локомотив, който дърпа с мъка претоварени вагони... *Енергията се събира... в оръжие, което изстреля енергия, подобно на концентрирани мълнии.*

Джейк разбра, че Ела иска да накара оръжието да експлодира. Той дори не можеше да си представи какво ще се случи, ако то освободи наведнъж цялата си енергия — сигурно досегашните мълниите щяха да му се сторят като детска игра.

— Трябва да вляза. — Ела спря и вдигна глава към кораба. — Това е единственият начин. Ако стигна до центъра му, мога да ги спра.

Джейк проследи погледа ѝ и видя нещо като отворен шлюз, тъмен тунел, който водеше един бог знае къде.

— Идвам с теб.

— Не! — Тя поклати категорично глава. — Това не е домът ми, Джейк. Съдбата ми не е да остана тук.

Той примигна неразбиращо.

— Няма да те пусна, там горе са...

Енергийният лъч от нечие оръжие се пръсна на земята, на сантиметри от краката му. Двамата с Ела се прикриха зад една скала до основата на кораба. Изстрелите продължиха и те се оказаха приклещени в съмнителното си прикритие.

Джейк надникна през една пролука в скалите. Трима извънземни приближаваха към тях... Предводителят им имаше червен белег на лицето.

Този белег... Спомни си го от съня си. Самият той оставил този белег, с един от светлинните резачи... Алис...

За миг споменът пак го заслепи. Джейк възвърна самообладанието си с усилие на волята. Хладна ярост изпепели ехото на миналото.

Той погледна Ела и се почувства разкъсан между две невъзможни алтернативи. Нямаше време да ги обмисли, защото Ела се

обърна към кораба и заопипва повърхността му, за да намери удобно място за изкачване към шлюза. Откри опора и се опита да изпълзи нагоре. В ръката си стискаше здраво демонското оръжие сякаш е пръчка динамит. Джейк я подхвани и я избута нагоре, колкото можа. Ела се подпра на ръцете му и успя да се прехвърли през един от шлюзовете на кораба.

— Ти си добър човек — промълви тя, гледайки го през отворения шлюз. Очите и умът ѝ настояваха, че каквото и да е правил някога, който и да е бил, тези думи винаги са били верни и винаги ще бъдат...

— Сбогом, Джейк!

Ела изчезна в тунела, а шлюзът започна да се затваря зад нея.

— Не! Чакай! — Джейк сграбчи ръкохватките, за да тръгне след нея.

Поредният лъч синя светлина издълба резка в стената на кораба току над ръцете му и му отне правото да избира. Ела трябва да стори това, за което беше дошла, а той трябва да ѝ спечели време. Джейк извади револвера си, пръстът му залепна за спусъка.

Той излезе пред демоните, така че самият той да ги вижда добре и започна да натиска спусъка на пистолета без да мисли — просто реагираше, осланяйки се на съвършените си рефлекси. Не можеше да си позволи да предаде Ела, както и да предаде себе си.

Напук на всякакви вероятности, и петте куршума улучиха безпогрешно. Първият утели Червения белег във врата и той се олюя назад с писък. Следващите два попаднаха в очите на втория и го ослепиха. Последните два удариха третия демон в слепоочието.

Червения белег се оттегли в изпаренията — очите му фиксираха безмилостно Джейк. Джейк посрещна погледа на извънземния с непримирима омраза и го последва сред изпаренията.

Когато Червения белег се скри от очите му, Джейк отвори барабана, извади гилзите и зареди оръжието отново. Приближи ослепения извънземен, който лежеше и се гърчеше на земята, и се прицели. Изстрелът проехтя, а куршумът мина през главата на чудовището.

Вторият извънземен бе успял да стане и да се измъкне, но едва ли щеше да стигне далеч.

Джейк не спря. Нямаше представа колко души е убил в изгубените години от миналото си... но сега, заради Ела, се превърна в

най-смъртоносният убиец в историята. А извънземните бяха негова плячка...

Ела се провираше все по-навътре в кораба и чуваше изстрелите от огнестрелно оръжие, от истинския пистолет на Джейк. Човешките ѝ очи за последно мяннаха лицето му, докато той се изправяше пред демоните.

Още успяваше да го достигне с ума си, чуваше каквото и той, виждаше с очите му. Четири изстрела последваха първия, по-бързо от собствения ѝ пулс, и тя видя как всеки куршум улучва уязвимо място със смъртоносна точност. Сам човек с неефикасно оръжие успя да спре трима нашественици от друг свят, да ги отблъсне, да ги убие...

Най-сетне Ела разбра какво е това, което прави този мъж толкова страховит, та дори собствените му хора го искат мъртъв. Този мъж се бе превърнал в подвижна мишена и сега мъстеше на извънземните, подтикнат не от омраза, нито дори от праведен гняв, а от любов и от нужда — нуждата да ѝ даде време, за да спаси хората му от унищожение...

Целувката му още гореше на човешките ѝ устни — споменът за всичко, преминало между тях в онзи миг, в който сякаш времето спря, още я стъпяваше.

Но имаше нещо много повече — прозрението на онзи миг изтри всяко съмнение, че каузата ѝ е справедлива, че тези хора трябва да бъдат спасени... и че тя още притежава най-съкровената част от душата си.

Ела не можеше повече да следи Джейк с ума си, когато той изчезна сред изпаренията в преследване на двамата извънземни, които още се движеха. Нейното собствено време изтичаše...

Този вход щеше да я отведе към уязвимата сърцевина на кораба, където можеше да използва оръжието на врага срещу самите тях. Джейк рискува живота си за нея и за хората си — няма да му се отплати с провал за този последен дар.

* * *

Целият каньон се бе превърнал в бойно поле. Битката вече бе на път да се прехвърли и в долината пред каньона.

Черен нож обърна коня си към извънземните и поведе група конници към тях. Той отпъди всякакви мисли за битка в стила на *пинда*-кавалерията. Срещу този враг дори тактиките на собствените му хора не помагаха, а какво остава за нещо друго. Той поведе хора си в атака не просто като *нантан*, а като боен *ди-ин*, който притежава дарбата да пази хората си и да ги води към победа.

Най-сетне Черен нож получи знака, който чакаше, за да отдаде всичките си сили и воини в битка рамо до рамо с белооките. Знакът дойде в най-малко очакваната форма — смъртта на Нат Колорадо, осиновен от лидера на *пинда*. Скръбта на белия баща за изгубения син-апач бе по-силен знак, отколкото Черен нож никога въобще бе получавал... с изключение на онзи път, когато тялото на мъртвата жена се появи от огъня — възкръснало, обновено, сияещо с духа на Зорницаата.

Той видя тези две неща в съвсем кратък период от време и това можеше да означава само едно — боговете искат той да се бие заедно с *пинда*, защото тези чудовища от небето са по-голяма заплаха за съществуването им от белите, освен ако не бъдат спрени тук и веднъж завинаги.

Черен нож носеше само копие, оръжие за близък бой, което единствено най-смелите воини могат да носят — като тези, яздащи редом с него. Копието му бе с него отдавна — на върха му имаше байонет от пушката на войник. Само ако се приближат до тях, можеха да свалят подобни създания. Но той още не виждаше как могат да убият толкова много демони...

Един извънземен ги чу да приближават, рязко се обърна и вдигна светлинно оръжие право срещу Черен нож — той не успя да обърне коня си достатъчно бързо, за да избегне изстрела.

В този момент предводителят на *пинда* заби собствения си кон право в гърба на чудовището, сякаш искаше да го прегази. Мъжът и животното удариха извънземния преди той да успее да стреля. Извънземният политна и конят на Черен нож се сблъска с него.

И двамата мъже паднаха от седлата и излетяха в различни посоки, а извънземният се строполи между тях.

Само че за разлика от човеците, чудовището като че ли почти не усети удара в земята. Изправи се на крака и обърна яростта си и огромната си ноктеста лапа към *пинда*, за да си отмъсти.

Черен нож грабна копието си, изтича към чудовището и го заби в дланта му, преди ноктите да пронижат сърцето на *пинда*... така изплати кръвния си дълг към мъжа.

Небесното чудовище се напрегна и се загърчи, за да се измъкне. В този миг второ копие го прониза през пролуката в гръденния му кош. Звярът се отпусна мъртъв на земята.

Черен нож вдигна поглед, за да види кой...

Предводителят на *пинда* извади копието си от мъртвото чудовище. Сините очи на мъжа вече не горяха от омраза към него, а сияеха от задоволство. Двамата най-сетне откриха разбиране в очите на другия и Черен нож вече знаеше каква е волята на боговете. Небесните чудовища не бяха непобедими... но само ако *пинда* и собствените му воини се биеха срещу общия враг сякаш са един народ...

Воините и другите *пинда*, станали свидетели на случилото се, се спогледаха. Израженията им се промениха, когато видяха мъртвото чудовище и отчаянието и безпомощният им гняв се превърнаха отново в решителност и кураж. Разделиха се по двойки и тройки и действаха като едно цяло, за да обърнат хода на битката срещу враг, който смяташе, че няма от какво да се бои.

— Мътните ме взели — промърмори Хънт към другите двама. — Гледайте, гледайте! Достатъчно сме... трябва да направим нещо!

Те бяха сред първите в каньона загубили конете и оръжията си от извънземните, за които Джейк се опитваше да ги предупреди... *Или може би просто не му повярвахме.*

— Какво да правим? — раздразнено попита Бронк, притиснал ранения си крак. — Нямаме нищо.

Бронк нямаше дори пура, а и беше ранен. Опиташе ли някой от тях да помръдне — да намери кон или дори пушка — се превръщаше в мишенца за оръжие на извънземен или пък почти загиваше от кръстосания огън от куршуми и стрели. А всеки път, когато прикритието им получаваше нов удар или храсталаците около него за

пореден път пламваха, оставаха с все по-несигурна защита, която поначало едвам им скриваше задниците.

Един демон стоеше близо до тях, на по-малко от седем метра. Джейк беше прав, тия неща май въобще не виждаха. Но на слуха им му нямаше нищо. Ако тръгнеха срещу този, макар и сам и невъоръжен, щеше да им е последното геройство в живота.

— Имам идея... — рече Бул.

Другите двама станаха доста неспокойни, когато той извади от ризата си пръчка динамит.

— Това откъде го взе? — попита Хънт, без да пита за какво я е пазил.

— Откъде мислиш? — Бул се ухили, затършува в джоба си и измъкна фитил и клечка кибрит. Извади и ножа, който винаги носеше в ботуша си. Другите не продумаха от страх, докато Бул слагаше фитила и завързваше пръчката за ножа си. Драсна клечката в наболата си брада и запали фитила.

Преди Хънт и Бронк дори да продумат, той изскочи от прикритието им и се затича към извънземния. Скочи на гърба му, а чудовището направи опит да се обърне. Бул заби ножа си във врата му или каквото там беше, под корубата, скриваща главата. Погледна ги с победоносен поглед преди динамитът да се взриви. И той, и създанието изчезнаха в облак черен дим.

Другите се наведоха, когато ударната вълна премина над прикритието. Щом пушилката се разнесе двамата мъже вдигнаха глава. Не се виждаше нищо разпознаваемо.

— Вая кон Диос... — промълви Бронк и се прекръсти. — Бог да те пази. *Идиот*.

— Амин! — Хънт предпазливо се изправи. — Хайде. — Той подаде ръка на Бронк. — Битката още не е свършила, да се набутаме вътре. И ти, и аз не сме родени да мрем в леглата си...

Емет наблюдаваше ожесточената битка долу. Дъхът му спираше всеки път, когато някои от хората падаше или се появяваше чудовищната форма на още един извънземен. Беше чел истории за герои, за хора като дядо му — дори истории за хора, които се борят с чудовища.

Но беше нещо съвсем различно да вижда със собствените си очи как мъжете падат, покрити с кръв, как крещят от болка, как стрелбата на огнестрелните оръжия разцепва тъпанчетата му, както и отвратителното пищене на извънземните, миризмата на барутен дим и горяща растителност... Всичко това нямаше *нищо общо с историите. Нищо!*

Очите на Емет се наслзиха, когато си спомни как дядо му заминаваше с шерифските наместници и го оставяше сам, защото е твърде опасно да го води със себе си. Казваше му, че е твърде млад. Искаше постоянно да го пази от истината... твърде ужасна, за да я понесе едно дете.

Но дядо му наистина ли мислеше, че е такова дете, та да не разбира, че един ден дядо му може да не се приbere... че ще остане сам-самичък в целия свят?

Сто пъти по-добре беше да отиде с него, да понесе всички несгоди, да види целия ужас, отколкото да чака у дома и никога да не знае дали това не е денят, в който дядо му няма да се върне. Емет не знаеше дали сълзите, които замъгляват очите му, бяха от скръб или от гняв. Избърса ги и тръсна глава. Кучето, легнало до него, ненадейно се изправи и заръмжа. Емет свали далекогледа и проследи погледа на животното. *O, не...*

Един от извънземните се катереше по скалите под момчето.

Емет пъхна далекогледа в ризата си и хвана кучето, като се опитваше да го накара да седне.

— Тихо! — прошепна паникъсано момчето.

Само че при този звук извънземният вдигна глава и ги видя. Веднага стреля със светлинното си оръжие и уцели скалата до Емет. Момчето и кучето побягнаха в различни посоки.

Емет затърча надолу по хребета, като търсеше къде да се скрие. Видя малка, тясна цепнатина в скалите, мушна се в нея и опря брадичка в коленете си. Задържа дъха си в тишината и се опита да разбере дали извънземният го е проследил. *Моля те, Боже, помисли си той, когато спомените от парахода го заляха и очите му отново се наслзиха, не му давай да ме хване, моля те, моля те!*

Емет изкрещя, когато лицето на чудовището се показа право пред него и се опита да си проправи път между камъните, а челостите му тракаха страховито.

Емет се сви назад, макар да виждаше, че главата на звяра е твърде голяма, за да мине през процепа. Момчето изхлипа от страх, когато пред очите му оживяха образи от премеждията в парахода... демонът, който почти го уби, но вместо това уби пастор Мийчъм.

Гръдният кош на извънземния се отвори и подобните на ластици малки ръце започнаха да се разгъват, да посягат в цепнатината, за да го сграбчат и да го издърпат навън...

„*Бъди мъж*“, беше му казал господин Долархайд. Последния път той беше просто уплашено хлапе, даже забрави, че има нож — и заради това пасторът загина, докато се опитваше да го спаси...

И преди ми се е случвало, по дяволите.

Този път беше сам-самичък... но не беше беззащитно бебе.

Този път знаеше какво да направи.

Опипващите пръсти на чудовището хванаха дрехата му. В същия миг ръцете на Емет хванаха кальфа на колана и извадиха ножа. Когато чудовището започна да го дърпа, момчето се хвърли към него, а викът му се изпълни с ярост — ръцете му забиха ножа в процепа, откъдето се подаваха ръцете на извънземния.

Създанието отскочи назад с непоносим писък и повлече момчето със себе си. След това падна на колене, а главата му увисна безпомощно. Ръцете на чудовището разхлабиха хватката си, Емет се изтърколи встрани и прилекна до него, задъхан от изумление. Ножът на господин Долархайд се подаваше от гърдите на извънземния, забит до дръжката, около него течеше зелена кръв... Нещото беше мъртво — той го беше убил.

Емет седна зашеметен, а кучето му го изникна отнякъде и започна да ближе лицето му.

Когато Емет се върна на мястото си за наблюдение, видя, че нещо на бойното поле се е променило. Също както и собствения му живот само преди минути. Човеците настъпваха — апачи и бели се биеха рамо до рамо на малки групички. Черен нож и още двама мъже нападнаха един извънземен — един от ездачите падна, а вторият скочи от коня си на гърба на извънземния и го заудря с бойната си сопа. Когато звярът падна, Черен нож заби копието си в нещото, представляващо сърцето на извънземния.

Всички извънземни се засегляха към прикритието на кораба си крепост — катереха каньона, за да влязат през дупките горе, защото пътят им към скрития вход долу беше препречен.

Победоносни викове от човешки гърла достигнаха до слуха на Емет, друг звук от битка, който никога не бе чувал, но от него примигна изненадан и се усмихна.

Обърна далекогледа си към тунела, откъдето очакваше да излязат пленниците. *Още никаква следа...* Усмивката му изчезна — обърна се и продължи да гледа битката.

* * *

На бойното поле Док се изправи след като превърза поредния ранен. Извади пистолета си, дръпна чукчето и доближи един сгърчен в праха извънземен. Поколеба се, замислен за живота и смъртта... представи си лицето на Мария...

— Стой така — каза той на чудовището. — Исках да ти дам нещо преди да си кажем сбогом...

Той стреля два пъти в създанието, но то все още се мяташе по земята с писъци. Далеч извън обхватата му, Док се усмихна мрачно.

— Не се тревожи, има още много... — Като се прицели внимателно, той изразни барабана, а извънземният спря да се движи завинаги.

— Имам прекрасно място на стената за теб... — Док огледа отвратителната глава, докато презареждаше оръжието си. — Сигурно си хубавец като за вашите стандарти, а?

Док вдигна глава. Откъм кораба се чуваше призрачно жужене, което изпълваше въздуха. *Боже мой, помисли си. Готов се да тръгва...*

Дълбоко във вътрешността на извънземния кораб, Ела спря, когато усети вибрациите и чу воя. Системата за стартиране се беше задействала и корабът започваше да набира сила. Готовеше се да излети.

Толкова скоро? Ела се опасяваше, че хората навън ще бъдат надвити от мощта на враговете си и убити преди въобще да разберат,

че трябва да застанат и да се бият рамо до рамо и да повярват, че споделената им човечност струва повече от разликите им, в противен случай всеки от тях ще загине сам...

Джейк, помисли си тя, макар да знаеше, че не може да го достигне, че не може да докосне съзнанието му оттук. Но дори когато залогът бе целият свят, не можеше да спре това непокорно човешко тяло да мисли за един-единствен човек, да се чувства разкъсано от спомени, не можеше да спре да мисли как той никога няма да разбере колко много го обича тя, с цялото си сърце, което той ѝ върна...

Да си спомня какво е любовта... той беше този, който ѝ даде това, от което тя се нуждаеше, за да запази силите и разсъдъка си, за да не се изгуби в горчивината на собственото си отмъщение.

Последният човек на Земята, от когото очакваше да я разбере... най-добрият мъж, когото някога е познавала... единственият, когото щеше да помни завинаги.

Сега, в името на общото добро, в името на неговия живот и на всички негови хора, трябва да изостави Джейк, да забрави това човешко тяло и човешкото му сърце, което също го обичаше... всичко прекадено скоро и завинаги.

Моля те, Джейк, моля те, махни се оттук, далеч оттук, докато още има време...

Ела продължи да лази, наблизавайки ослепително яркото ядро на кораба.

* * *

Долархайд стигна с коня си до края на каньона, водещ до дерето, където се намираше тайнния вход, за който говореше Джейк.

Още няма никого... никакви свободни пленници, никакви Ела и Джейк. Полковника погледна към струпните скали, където оставил Емет, но не можа да го види, нито пък чуваше нещо през зловещите вибрации, идващи от платото, където се намираше корабът.

Точно когато се канеше да извика, Емет се изправи на хребета и размаха ръце — сигнал, че пленниците най-сетне са излезли от пещерата.

— Виждам ги! — викаше Емет. — Минаха от другата страна!

— Пърси? — извика Долархайд.

— Да! — отвърна момчето и на Долархайд му се стори, че почти вижда широката усмивка на момчето.

— А Джейк и Ела?

Далекогледът проблесна, когато Емет го вдигна, за да огледа пленниците.

— Не!

Облекчението по лицето на Долархайд се стопи. Той обърна коня и тръгна към дерето с пушка в ръка.

19

В сенчестата пещера, извънземният, който Джейк уцели отстрани в главата още бе жив и макар и едва-едва, се движеше. Зелената кръв се процеждаше по черепа му, а чудовището дишаше с мъка, докато търсеше... търсеше...

Джейк излезе от сянката на изпаренията и пристъпи към него. Простреля го веднъж, отново в слепоочието. Звярът падна и не помръдна повече.

Джейк подмина огромния труп и продължи нататък, без почти да обръща внимание на шума и вибрациите. Мислеше само за Ела, скрита някъде дълбоко в този кораб — да приключи каквото е започнала, да спаси цял свят странници... да отмъсти на демоните.

Замисли се за Алис, която просто искаше да живее в мир. Собствената му мисия още не бе приключила, не и докато не намери Червения белег. Не и докато не отмъсти за нея... и не убие собствения си личен демон...

Ела вече бе достигнала централната част на кораба. Провря се през пролуката в най-клаустрофобичното пространство досега. Човешкото ѝ тяло потръпна, когато се опря в подобната на черва повърхност. Заля я паника от задушаване — невъзможен, непробиваем капан, без изход и връщане назад... *Няма друг път, освен напред*, каза тя на тялото си и с мъка продължи да се промъква и да се провира в желатиноподобното черво, в корема на звяра...

Механизмите на кораба набираха мощ, но по звука се познаваше, че още не са напълно готови. Сигурно се опитваха да всмучат колкото може повече злато — богатствата, събрани от яловата земя, открадната от тези, които се опитваха да оцелеят тук. В алчността си, в ненаситните си, безжалостни, хищнически умове, никога не биха си представили друго решение, дори когато са обърнати в бяг от същите хора, които ощетиха и подцениха толкова много.

Като маймуна с ръка в буркан бонбони.

Този странен образ от човешката поговорка я накара да се разсмее за пръв път, откакто я чу. Сега изглеждаше много подходяща.

Врагът направи тази грешка веднъж и преди и загуби повече от шепа злато...

Тя стисна проблясващото оръжие. Все по-бързо пулсиращите му светлина и звук отброяваха времето до мига, когато щеше да се задейства механизъмът му за самоунищожение.

Джейк свърна в поредния задънен тунел от лабиринта под пищящия, вибриращ кораб... и се вцепени.

Пред него се намираха две операционни маси, подобни повече на средновековни пособия за изтезания, осветени от ярка синьо-бяла светлина.

Тук е. Още е тук. Като в кошмарите...

Препъна се в нещо. Стоеше пред купчина човешки принадлежности, огромна плетеница от дрехи, взети от жертвите — от заселници, от апачи... колани за пистолети, пушки, мокасини и ботуши, рокли и якета, ризи и панталони... стотина вида джобни часовници със златно покритие, очила с позлатени рамки, ключове... детски играчки.

Умът му отчаяно се опита да държи разделени реалността и кошмара... прикован, безпомощен, приготвен за дисекция... Алис, неподвижна, гледа през него, а чудовището, измъчвало я до смърт, превръща тялото ѝ в пепел... оставя я на ветровете, докато от нея не остава нищо... Един скалпел го разрязва, острие от гореща светлина... Лъч светлина в собствената му ръка прави резка в лицето на извънземния касапин...

О, Боже... Той си спомни, когато преди малко видя Червения белег, когато се сети защо му е познат. Гледаше мен все едно и то ме е познало...

А демонското оръжие вече не е у мен. Разтрепери се, както когато лежеше на масата — все едно някой беше прекъснал телографната жица от тялото към главата му. Не можеше да извърне глава от масите, не можеше да спре да вижда двойно, да вижда фантоми... Алис... аз...

Не, не... трябва да спра...

Всичко пред очите му се завъртя диво. Отзад го сграбчиха две тежки лапи и го вдигнаха от земята. Червения белег го бълсна на операционната маса и светлината и мракът се смесиха. Ръцете на Червения белег го приковаха за масата. Джейк се замята като риба на сухо, докато един от пръстите-нокти на Червения белег не опря в гърлото му, а дланта обхвана главата му. С едно движение чудовището можеше да пререже гърлото му чак до гръбнака. Извънземният сам по себе си бе оръжие, невъзможно силен... Джейк не можеше да стори нищо.

Но модо... без изход...

Извънземното се надвеси над него, а червените му очи без зеници се взираха в неговите, сякаш виждаха ужаса, който Джейк не може да овладее... *Боже, сякаш се наслаждава...* Ярост си проправи път през страха му, но не му вършеше по-добра работа нито от ужаса, нито от болката.

Бронираният гръден кош на Червения белег се отвори и малките сръчни ръце се разгънаха. Студените, настойчиви нечовешки пръсти започнаха да го опипват — опитаха се да докоснат отворените му очи, полазиха по лицето и по тялото му.

Джейк изхленчи като дете и стисна очи. Дори не можеше да извърне лице, но беше готов да се обърне с вътрешностите навън, само и само тези кошмарни пръсти като червеи да спрат да го *пипат...*

Пълзящите пръсти изведнъж изчезнаха. Чу се изщракване и изтрополяване. Червения белег взе нещо от подноса с инструменти за мъчение. Една от прозрачните ръце активира светлинен инструмент, подобен на онзи, който оставил белега на ребрата му... *като онзи, който е разязал Алис...* и го насочи към него, готов да довърши започнатото.

Джейк инстинктивно се сви, стисна още по-силно очи и задържа дъха си...

— Хей! — чу се глас отнякъде.

Беше му много познат.

Джейк отвори очи. Червения белег обърна глава. Джейк също се надигна и видя дулото на пушка, а зад него — Удроу Долархайд.

Червения белег се извъртя и понечи да удари Долархайд. Полковника отскочи назад и се бълсна в стената.

Докато залитаše и падаше, той успя да натисне спусъка и да стреля.

Червения белег изпищя и се олюля. Ранен, но далеч не мъртъв, той заряза Джейк на металната маса и погна Долархайд.

Джейк се изтърколи от масата и грабна пушката — *стара любимка, Уинчестър 66-а*. Стреля веднъж, втори пъти — попаденията изтласкаха Червения белег от Долархайд преди извънземният да успее да го довърши.

Червения белег залитна встрани и след това назад, опитвайки се да се обърне с лице към Джейк, но Джейк стреля отново. Чудовището заотстъпва към светещата река, течаща невъзможно във въздуха. Течността се изливаше в търбуха на кораба като уиски от бездънна бутилка. Реката се извисяваше доста над главата на Джейк, но не и над тази на Червения белег. Извънземният се поколеба, щом усети горещите вълни, които изльчваше реката.

Джейк изстреля последния куршум. Червения белег се бълсна в течността.

Каквато и илюзия да я поддържаše увиснala, ударът на Червения белег в нея я разруши. Потокът се разля по главата и тялото на извънземния и той се строполи с писъци на пода.

Джейк зяпна — Червения белег се мяташе и ревеше под подобното на лава, тежко, непрозрачно... *Пресвета Дево, злато! Чисто, разтопено злато!*

Плячка от войната...

Джейк заотстъпва стъпка по стъпка, докато течният метал бавно се разливаше по пода на пещерата. Насред езерцето Червения белег се мъчеше подивял — сияйната златна коричка по бронираниете му крайници започна да се съсира, да пречи на движенията му, а приливът неспирно го обгръщаše.

Джейк наблюдаваше безстрастно как Червения белег бавно се подпалва. Слушаше писъците на агония без удоволствие и без състрадание... без никакви чувства. Наложи си да гледа горящото езеро, докато то не погълна напълно Червения белег, докато не остана дори и следа от извънземния.

Отплата за греха...

Окъпан в зарево от ада, Луцифер Светлоносеща се изплю в морето от злато.

— Връщай се в ада... — промърмори Джейк и се обърна.

Отърси се от ярката светлина, заслепила очите му, и от пелената кошмари в главата си, докато крачеше към Долархайд, който се опитваше да се изправи. Тялото на Джейк вече не трепереше, но земята под него — да.

Той помогна на Долархайд да се изправи, но земята се тресеше все по-силно и все по-бързо. Полковника се подпра на стената, за да не падне.

— Старци... — рече Джейк като се подсмихва лукаво.

Долархайд го изгледа злостно и посочи кораба.

— Къде е Ела?

Джейк вдигна глава и в миг осъзна, че корабът всеки момент ще отлети.

Странното оборудване наоколо — разни тръби и подпори или се скриваха в кораба, или с тръсъкпадаха на земята. Шлюзовете се затваряха един по един. Корабът се тресеше, сякаш с нетърпение чакаше да се отскубне от земята.

Но Ела още не е излязла. Защо?

— Трябва да тръгваме — рече Долархайд.

Джейк поклати глава, втренчен в кораба.

— Не и без Ела.

От стените се свличаха скали и отломки, от тавана западаха камъни.

— Джейк! — рече Долархайд, докато отломките валяха край тях като дъжд. — *Свърши ни времето!*

Долархайд се опита да го издърпа, но Джейк се възпротиви, впримчен в още един невъзможен избор, както когато Ела влезе в кораба. *Тогава трябваше да я прикривам — нямах избор. Но сега...*

Този път Долархайд го лиши от избор.

— Казах да мърдаш! — ревна Полковника и бълсна Джейк към тунелите, тъкмо когато парче с размерите на кон падна от тавана между тях и кораба.

Джейк хвърли бърз поглед през рамо. *Няма връщане назад.* Ела се опита да му го каже... може би през цялото време се беше опитвала. Сигурно е знаела, че няма да излезе жива от кораба — не е възнамерявала да остане с него, дори за малко... нито пък да му позволи да я последва в нейния път.

Все съм губещият!

Джейк кимна на Долархайд, когато стигнаха до началото на тунела, и двамата се затичаха.

Отвън хората бягаха от каньона пеша и на коне, сякаш бягат от най-чудовищното земетресение, което са преживявали — земята се тресеше, а стените на платото започнаха да се срутват.

Докато Джейк и Долархайд бягаха към дневната светлина, дълбоко в платото двигателите на кораба се задействаха и освободиха вълни енергия, които с рев изпратиха облак горещина и взривена скала след двамата мъже, тичащи по тунела.

Двамата успяха да излязат навън секунда преди задушаващия облак газове и прах да ги настигне. Силната струя ги метна встриани. Разтърсени, ала живи те се изправиха и затичаха по стръмното дере.

Зад тях входа на тунела се срути, но те дори не се обърнаха да погледнат.

Джейк и Полковника спряха да тичат, едва когато стигнаха до края на дерето. Долархайд спря пръв, наведе се и подпра ръце на коленете си, докато се опитваше да поеме гълтка въздух.

Джейк спря до него и се обърна. Едната страна на платото се срина лавинообразно в дерето, погреба тунела и блокира всянакъв вход или изход от подземния свят.

Виковете на оцелелите хора звучаха глухо в ушите му. Долархайд го побутна и му посочи нещо.

Джейк погледна навреме, за да види, че това, за което се жертваха, за което се биха и умираха, все пак не се случи — корабът безпрепятствено се издигаше, а под него платото се сриваше. Корабът се изтръгна от прегръдките на земята и се понесе в небето, нагоре и нагоре...

— Не... — прошепна Долархайд.

След всичко, което направиха, след всичко, което изгубиха... Не може просто така да се измъкне!

Джейк, Долархайд и оцелелите хора съзерцаваха небето — всички гледаха как извънземния кораб се смалява с всяка изминалата секунда... Бяга!

Ела... Сигурно са я хванали и са я спрели... Трябваше да съм с нея. Защо, Ела?

Ела...

Ела достигна до сърцето на кораба, до източника на енергия. Усети как двигателите на кораба започват да работят, изтърпя вибрацията, която заплашваше да разкъса кораба и тялото й, докато машината се бореше да се изтръгне от дупката, където се криеше от човешки погледи. Сега вече се издига, все по-високо и все по-бързо — скоро ще преодолее земното притегляне и ще се включи устройството за свръхсветлинно пътуване.

Но има още време. Тя стисна устни. За един дълъг миг очите ѝ бяха затворени — молеше се за решителност. Простото оцеляване никога не е достатъчно — смъртта не струва нищо... Да не позволи случилото се на нея и на хората да се случи, където и да било другаде, винаги е бил единственият ѝ избор.

Тя чакаше търпеливо — по-скоро с примирение, отколкото с оптимизъм, а броячът вече сочеше едноцифриeni числа. Човешкото ѝ тяло я изпълваше с емоции, с инстинкти, оплетени със съзнанието ѝ така, сякаш бяха неразделими. Обзе я страх от неизвестното... Тялото ѝ се молеше, ако не да оцелее, то поне някой да го помни с любов...

Тогава Ела също се помоли — никога да не забрави какво е научила тук от съществуването си като човешка жена на планетата Земя, а именно това, което прави важна дори една-единствена крехка брънка живот...

Джейк. Сбогом, Джейк!

Когато броячът стигна нула, Ела се пусна и пропадна в ядрото на кораба. Оръжието се детонира и изведнъж всичко стана бяло... открадна зрението ѝ, формата ѝ, мислите ѝ... всичко се сля в ослепителна верижна реакция в ядрото, която превърна кораба в звезден прах...

Извънземният кораб експлодира във въздуха. Небето се озари от огнено кълбо, което светеше по-ярко от слънцето, а след това невидима стена от звук като разцепи небето и земята.

За един безкраен миг цялото небе побеля, след това бавно избледня, малко по малко, и накрая корабът изчезна... Небето отново

беше тъмносиньо и безоблачно. Слънцето си беше на мястото — единствената звезда, която има значение.

И Ела...

Джейк наведе глава и се обърна, защото не искаше Долархайд да види болката, която го изпълни. Усети дланта на Полковника на рамото си — да го подпира, да го подкрепя, да го успокоява, сякаш Удроу Долархайд знаеше точно какво е това чувство.

Внезапно Джейк се запита какво правеше Долархайд в подземния свят на извънземните след като всички пленници бяха освободени. Стори му се, че единствената причина би могла да е, защото той и Ела още не бяха излезли...

Долархайд е дошъл да ми спаси живота.

Докато двамата мъже стояха рамо до рамо и гледаха в тихо изумление заедно с всички оцелели края на света, нещо затопурка по шапките им като дъжд. Нещо падаше от небето... и блещукаше. Джейк изпъна длан и тя се напълни със златен пращец.

Долархайд започваше да блести на слънчевата светлина. Дрехите на Джейк също. Той отръска покритата си със злато ръка. Видя, че без палто Долархайд прилича много на него — тъмна жилетка и панталони, светла риза, шапка, покрита с кръв и пръст... и златен пращец.

Можехме да сме братя.

Ненадейно Джейк се разсмя. Той се запревива от смях и се смя, докато от очите му не потекоха сълзи и не западаха по сухата земя като дъжд. Те тупваха в праха и изчезваха както всички сълзи — от радост, мъка, скръб или болка — винаги изчезват в пустинята.

Сълзите още се търкаляха по бузите на Джейк, когато той вдигна глава. Но очите му бяха празни като небето, а лицето — пресъхнало като пустинята.

Долархайд го гледаше, все едно наистина е полудял.

А може и да съм... но след такъв ден, кой е луд и кой не е?

Джейк си пое въздух — дълбоко и пресекливо, обърса лице с ръкава си, заключи чувствата си и бавно се наведе да вдигне пушката на Долархайд. Нещо го бе накарало да я задържи.

Подаде я на Полковника.

— Добро оръжие — каза той като едва сега забеляза странната украса на приклада.

Прилича на пушка на апач. Апачите толкова много обичаха „Уинчестър“ от 66-а, че си имаха име за нея: „Жълтото момче“, защото гнездото ѝ за куршуми бе със златист цвят.

Долархайд само поклати глава.

— Благодари на Черен нож, ако го видиш...

Джейк се поусмихна, както и Долархайд.

Двамата заедно излязоха от дерето и се отправиха към хребета, където се бяха събрали повечето оцелели.

Пленниците, освободени от Джейк и Ела, стояха скуччени един в друг, обнадеждени, но още несигурни. Оцелелите от битката — и бели, и апачи — с лица, изльчващи надежда да намерят изгубените си близки, вървяха към тях.

Док се затича към Мария, а очите му се озариха, когато и тя се запрепъва към него със сълзи по лицето. Той я прегърна и целуна всяка нейна сълза.

Емет се запровира през тълпата и изтича при дядо си.

— Дядо! — прегърна го момчето. По лицето на шериф Тагарт премина тръпка на радост и объркане, а Емет го погледна и рече: — Ти си жив!... Аз съм!

— Реб-бека? — попита Тагарт.

— Не... — каза Емет. — Няма я, дядо.

Тагарт примигна, сякаш някакъв неуловим спомен премина като дим пред очите му.

Лицето на Емет се промени, докоснато от разбиране, на което не беше способен само преди седмица. Усмихна се внимателно и каза:

— Още се имаме един друг. — После пое ръката на дядо си и продължи: — Ще се грижа за теб.

Тагарт погледна сплетените им ръце. Още не разбираше, но някак... приемаше. Усмивката му се изпълни с изумление.

— Емет! — рече той. — Виж се колко си пораснал.

Долархайд се отдели от Джейк, когато видя, че Черен нож върви към него. Двамата мъже застанаха мълчаливо един срещу друг... и след това *нантан-ът* му подаде ръка в жест на приятелство.

Само за миг Долархайд се поколеба. След това посегна и сграбчи подадената ръка, разbral най-сетне със сърцето си, а не само с ума си, разликата между „човек“ и „чудовище“. Сега поне никога нямаше да

забрави какво значи „баща“, „загуба“ и „скръб“ — и че те са част от всяко човешко същество, всяко едно — също както и животът.

Зад рамото на Черен нож, на няколко метра встрани, той забеляза едничкото лице, което искаше да види — *Пърси*.

Кимна на Черен нож и се отправи към сина се, който се въртеше неориентиран сред навалицата и търсеше...

Долархайд спря пред него. Пърси погледна лицето на баща си и сбърчи вежди, сякаш помнеше отнякъде този мъж. Само ако можеше...

— Не ме ли помниш, момче? — попита тихо Долархайд, а на лицето му имаше загриженост и неувереност. Пърси само примигна, като че спомените му убягваха.

Очите на Долархайд така преливаха от чувства, че Джейк се зачуди дали този мъж няма най-накрая да пролее някоя сълза. Но нямаше нужда от сълзи, защото в очите му имаше толкова скръб и радост, колкото всички сълзи на света не можеха да изразят. С пресипнал глас Полковника рече:

— Аз съм баща ти.

Съсредоточеното изражение на Пърси се стопи и той... се усмихна. Почти не личеше да е познал баща си, но усмивката беше толкова невинна, толкова пълна с радост, че можеше да е на малко момче, пълно с безпрекословно доверие.

Долархайд прегърна сина си и го отведе по-далеч от тълпата.

— Хайде, сине — промълви той, — да си вървим у дома.

Джейк бавно се отдалечи от мястото, където хората се събираха щастливо. Той нямаше кого да намери, поне не тук.

Членовете на бившата му банда — оцелелите и спасените — празнуваха посвоему, докато златният дъжд се сипеше върху тях. Някои от мъжете внимателно избираха по-големите парчета злато. Джейк почувства странно облекчение.

E, поне си спазих обещанието... направих ги богати.

Неколцина мъже от бандана вдигнаха глави, когато той мина покрай тях, и извикаха името му с широки усмивки.

Той също им се усмихна и продължи, докато не остана сам. След това отново погледна към небето.

Примижа срещу силното слънце и му се стори, че може да различи бледи следи от експлозията, подобни на слънчеви петна, образуващи нещо като дъгоцветна мъгла. Позволи на скръбта да

изплува на лицето му. Сега беше сам и никой не можеше да го види, освен небето.

Ела беше на онзи кораб... И удържа на обещанието си — *Никога вече*. Тя беше всеотдаен воин... но не и бездушен... в тази безмилостна битка срещу най-жестокия враг на неговите и нейните хора тя никога не си позволи да мисли за собствената си безопасност, за собствените си нужди... или за неговите.

Освен в онзи миг на безвремие, когато се целунаха, когато усети страстта ѝ, чудовищната ѝ самота, неутолената ѝ нужда за близост, която утоляваше неговата... Този спомен само усили болката му. Знаеше, че няма право да се гневи, че го е изоставила, че няма право да чувства огорчение или каквото и да било друго, което може да спре болката за нея, за себе си... или да спре да иска невъзможното.

Той заря поглед към пустинята, която се простираше наоколо и се срещаше с небето там, където му се струваше, че свършва вечността. Само пустинята му остава — може би така и трябва. В нея може да се скрие далеч от всички и няма как да нарани никого, освен себе си.

Ти си добър човек.

Думите на Алис, в онова видение... Последните думи на Ела бяха същите.

Добър човек.

Джейк отново вдигна поглед към небето, чудейки се как е възможно това да е вярно.

20

Мълвата плъзна по-бързо от ято скакалци в житна нива.
Златото се върна в Абсолюшън.

Заваляло като манна от пустинното небе, на сред безоблачен ден, разказваха хората.

Втората част от тази история разсмиваше всеки, който я чуе. Но на повечето им стигаше само първата, за да започнат да стягат дисагите и да товарят мулетата.

Улиците на града се оживиха от каруци, коне и хора. Вече се мяркаха не само хората на Долархайд, а и златотърсачи, опънали палатки в края на града, които идваха в града за провизии и кроха планове за бързо забогатяване, или хора, дошли да отварят нови магазини или да вдигнат капаците на старите, готови да продават всичко, което купувачът може да си позволи.

Бар „Златния лист“ беше на мястото си в горещия следобед. Новият пианист умело свиреше „Лорена“ — любимата песен на Док и Мария — за пореден път, а те танцуваха и се наслаждаваха на живота.

Масите бяха почти пълни с гладни клиенти, дошли заради домашните ястия на Мария, но по-късно барът щеше да се напълни с пиячи. Бронк и Хънт, току-що пристигнали, вече стояха там с торба златни късове пред себе си, готови да започнат вечерта.

Беше ред на Хънт да купува пиенето, но той не възразяваше — не можеше да не бъде добронамерен, докато гледаше остатъка от личното си богатство, една от многото торби със злато, която всеки член на бандата успя да събере и да скрие преди който и да било от външния свят да пристигне.

Хънт се ухили широко, докато гледаше как Док танцува със съпругата си. Тя беше една от най-красивите жени, които някога е виждал — с тъмночервената си копринена рокля приличаше на разцъфнала роза. Но след толкова дълго време в пустинята той бе жаден.

— Колко още песни ще изслушаме преди да пийнем? — извика той, когато „Лорена“ свърши за пореден път.

Док му се ухили в отговор и рече:

— По-спокойно, Лют сос. Просто се радвам да видя жена си. Идвам!

Преди Док да се откъсне от Мария, тя го целуна така, че веждите на Хънт се качиха високо на челото му. До него Бронк се засмя.

Още усмихнат, Док отиде зад бара и извади бутилка от най-доброто си уиски, за да налее по едно на двамата мъже.

— *Муи амабле* — рече Бронк и Док кимна за благодарността.

Хънт осъзна, че Бронк е човекът с най-добри обносци, когото някога е познавал, особено за човек, чието име означаваше „грубиян“.

Хънт вдигна чашата си към Док и отпи. *Божествен нектар...* помисли той и въздъхна. Може би все пак ще умре в леглото си.

Док забеляза още няколко познати лица на бара. Остави Бронк и Хънт с бутилката и приближи към една необикновена двойка — Емет, внука на шерифа, и Пърси Долархайд. Док осъзна, че не е виждал Пърси да се държи като пияница, да вика или да прави детинщини, откакто се върна в Абсолюшън. Пърси дори не носеше пистолет.

— Едно питие за мен и приятеля ми — поръча учтиво Пърси и кимна към Емет.

Док ги изгледа със съмнение.

— Приятелят ти не е ли твърде млад да стои на бара?

— Не и след всичко случило се — рече Пърси с лека усмивка и добави: — Две сарсапарили.

Док посегна към бутилките безалкохолна бира, а Пърси бръкна в джоба си и извади малка пачка пари. Сложи я на бара, бутна я към Док, погледна го право в очите и рече:

— А това ще се погрижи за дълговете ми. — Сведе глава и продължи. — И ти благодаря за търпението.

Когато Пърси отново вдигна глава, Док му се усмихна с благодарност. *Чудесата няма ли да свършат*, помисли си той.

Пърси Долархайд наистина беше различен човек, след срещата си с извънземните.

E, не само той... Док им наляя питиетата, а Емет целият грейна.

Тъкмо тогава Удроу Долархайд отвори вратите, понесъл някакви тефтери под мишница, и извика:

— Пърси!

Всичко замълкна — музиката, приказките, смехът. Очите на всички се приковаха в Долархайд, дали по навик или от любопитство.

— Идвам, тате — отвърна Пърси. Стана от бара, оставяйки питиетата на Емет, и тръгна към изхода, където го чакаше баща му. Всички други също чакаха — неколцина дори не смееха да дишат.

Долархайд огледа бара, пълен с нервни лица и тишина... И накрая се разсмя:

— Следващото е от Долархайд.

Тишината се смени с добронамерени подвиквания, а посетителите вдигнаха чаши за негово здраве. Долархайд излезе, облекчен и доволен, а Пърси го последва.

Долархайд тръгна със сина си по новопостроената дървена пътека по улицата. Подмина неколцина от местните, които кимнаха и докоснаха шапки за поздрав. Полковника плати за голяма част от поправките в града и разрухата, причинена от извънземните, вече не личеше толкова. Не само по градските улици, но и в умовете и в сърцата на хората.

Долархайд се усмихна в отговор на поздрава като тайничко не можеше да повярва колко добре се чувства човек, когато използва парите си за общото добро. Не можеше дори да си спомни защо започна да трупа всички тези пари. Те бяха студени, корави, мъртви, а и имаше поне пет пъти повече, отколкото някога щяха да му потрябват.

Полковника погледна Пърси и си спомни какво си бе позволил да му каже някога проповедник Мийчъм — че хората... хора като собствения му син или като Нат... са тези, на които трябва да обръща внимание, защото, за разлика от златото, те са незаменими.

За миг Полковника се замисли за преди... какво причиняваше на хората, посмели да докоснат дори една от монетите му... какво кроеше за Джейк Лонерган, който в крайна сметка спаси сина му. Дали гладът за злато го бе превърнал в чудовище... а дали чудовището не е било винаги там, дали не чакаше като мършояд да захапе душата на човек, когато нещо по-добро у него загине?

Долархайд се върна в настоящето и видя, че Пърси го гледа притеснен, забелязал дългото му мълчание. Полковника се усмихна и

се върна отново на темата — нещата, които трябва да знае един син на собственик на ранчо и наследник на бизнеса. Неща, които не би се сетил да обясни на сина си преди, когато мислеше, че Удроу Долархайд има нужда само от себе си.

— Съвсем скоро още много хора ще разберат за златото. — Полковника посочи оживената улица. — Скоро някой ще започне да строи железница, а това ще смени всички принципи на бизнеса. Хората с пари, ще трябва да изхранват добитък, не да търчат с него от място на място.

Пърси кимна, нащрек, концентрирал цялото си внимание в думите на баща си. Момчето учеше с толкова хъс, не само защото Удроу най-сетне бе решил да включи сина си в собствения си живот, а и защото притежаваше изненадващ интелект.

Но пък защо да съм изненадан?

Долархайд подаде тефтерите на Пърси.

— Занеси ги в банката, какви им, че трябва да ми отпечатат още чекове.

Пърси спря на сред крачка. Погледна надолу, а усмивката му изчезна и на нейно място се появи примирение.

Долархайд се изненада.

— Кажи на банкера да пише „Долархайд и син“ — добави той. Лицето на сина му грейна като слънце, подаващо се иззад облаците. Долархайд внезапно си спомни лицето на жена си. — Така става ли? — попита той с усмивка, която подканяше сина му да каже какво мисли — за пръв път се почувства сякаш се учи на бащинство.

— Да — усмивката на Пърси се разшири. — Да, сър.

Момчето се отдалечи с горда стъпка, както и трябваше — някога земите на Долархайд и всичко на тях щяха да му принадлежат. Пърси се превръщаше в по-добър син и наследник, отколкото Долархайд можеше да си мечтае... отколкото някога бе заслужавал преди да се превърне в по-добър баща.

Долархайд продължи към канцеларията на шерифа.

Тагарт седеше на стол, опънал крака, без да спира да наблюдава улицата. Той и Чарли Лайл вече бяха на себе си... само че сега Тагарт като че ли се радваше повече на живота. Черното куче, последвало Джейк Лонерган до града, а след това и ловците на демони през цялото им дълго пътешествие през пустошта, лежеше до него.

— Джон — Долархайд му кимна в поздрав.

— Удруу — Тагарт го погледна, след което върна поглед към улицата. — Градчето ни доста ще порасне.

— Дано това не ти създава проблеми, шерифе.

Долархайд отбеляза колко много хора вървят по улицата.
Промяната никога не е лесна...

— Това е твоят град — каза той на глас на шерифа, — и ако преди не е бил, сега вече е.

Тагарт посегна да почеше кучето зад ушите. Когато погледна нагоре, на лицето му грееше първата истинска усмивка, която Долархайд някога бе виждал.

Двамата мъже вдигнаха глави, когато един ездач дръпна юздите на коня си точно пред тях. Джейк Лонерган ги гледаше сякаш без да иска ги е срецнал, но оглеждаше лицата им все едно искаше да ги запомни, в случай че се срецинат отново. Дисагите му бяха подгответи за дълго пътуване — две манерки висяха на седлото.

С изключение на това, изглежда си тръгваше както и беше пристигнал — на чужд кон, само с дрехите на гърба си. Кучето помаха с опашка, но не понечи да се изправи.

Джейк взе шапката от седлото и я нахлуши, а Долархайд пристъпи напред.

— Щеше да си тръгнеш, без да кажеш довиждане? — попита той.

В усмивката му имаше следа от подигравателността, която Джейк познаваше, а думите му звучаха така предизвикателно, както винаги. Но в очите му имаше нещо ново — сякаш тайното заминаване би наранило мъжа много повече, отколкото загубата на златото го бе наранила.

Джейк сви рамене.

— Още ме търсят — отбеляза той.

Долархайд и шерифът се правеха, че няма такова нещо, но той знаеше, че не е така.

Джейк беше пил достатъчно, беше ял достатъчно и беше спал достатъчно, та да му държи поне два-три месеца... а и беше мислил

повече, отколкото му се щеше. Накрая реши, че Абсолюшън вече му стига.

Градът се пълнеше с твърде много непознати и не му се срещаше с още непознати, които искат да го убият като го видят. Макар че с хиляда долара награда за главата му този проблем едва ли щеше да изчезне, ако ще да язди до края на вечността.

Долархайд повдигна вежди.

— Кълна се, че видях как Джейк Лонерган умря в онези пещери — рече той и се обърна към Тагарт. — Нали така, шерифе?

Тагарт се усмихна и дръпна шапката си ниско над очите, все едно сънцето му пречи.

— Срамота, че не можахме сами да го обесим.

Долархайд погледна към изуменото лице на Джейк и този път се усмихна истински.

— Всеки човек има право на ново начало — на лицето му цъфна широка усмивка. — А и си върнах златото.

Тагарт все така седеше на стола до стената. Той погледна Долархайд, който стоеше като че просто бе тръгнал да се разхожда и да разглежда града.

— Това ли правиш? — попита Джейк и също се усмихна. — Взимаш си люлеещ се стол и си седиш отпред, а някой ти лъска ботушите?

— Искаш работата ли? — Долархайд се ухили.

Още не си поплюва.

Джейк нагласи шапката по-удобно на главата си вместо да отговори.

— Мога да използвам стрелец като теб — рече Долархайд и този път като че ли не се шегуваше.

Джейк го изгледа и рече:

— Да, би могъл.

Обърна коня си и пое по улицата, водеща вън от града. Долархайд се засмя.

— Джейк! — извика след него.

Той спря и се обърна.

— Тя е на по-хубаво място.

Дълго не продума. Накрая очите му се изпълниха с изненада, мъка и разбиране.

— Грижи се за себе си — рече Долархайд и му се усмихна.

Джейк кимна и най-сетне и той се усмихна — истински и неподправено. Вдигна ръка, за да докосне шапката си... почти отдаде почест.

— Ще се виждаме — рече той, — Полковник.

Долархайд го прие без дори да трепне — още един демон, който бе победил по време на пътуването им до края на света и обратно. На свой ред той докосна шапката си. Застана до шерифа и двамата гледаха как Джейк се скрива в омарата на деня и си отива от живота им.

Джейк стигна до срутената колиба, която бележеше края на предишното му съществуване... и това на Алис. Прекрачи през раздробения праг и положи на масата малък букет пресни цветя, набрани покрай реката. Свали си шапката.

Свede глава и затвори очи. Искаше да се моли, но не знаеше как... Искаше да поиска прошка... но тя вече му беше простила. Щеше му се да ѝ каже обичам те, но можеше само да се надява, че е имал разума да ѝ го каже преди... преди да стане твърде късно. Щеше му се да поиска от нея да се оженят...

Но всички тези мигове са били откъснати от него... били са... Паметта му отказваше да го нарече другояче. Бе дошъл тук да се сбогува. Нищо повече.

Обърна се без да позволява на погледа си да се застоява никъде задълго.

Не можах дори толкова да се сбогувам с Ела...

Вдигна поглед към небето.

Ела... На любовта им явно не бе писано да бъде, да прекарат цял живот заедно или дори само една нощ... Толкова би искал да я накара да разбере колко много...

Но после си спомни как Ела го целуна в подземния свят. Може би в онзи миг бяха споделили всичко, което им трябваше да знаят един за друг...

Тя сякаш винаги знаеше какви са най-съкровените му мисли, усещаше чувствата, които и сам не можеше да разпознае в себе си, по начин, който... *който не беше човешки*. И в онзи миг, вън от всяка реалност, тя най-сетне го допусна в собствения си ум и сърце.

Един миг, продължил сякаш цял живот... с който той трябва да се задоволи цял живот.

Накара го да пожелае хората да виждат в умовете и сърцата си, както правеше тя с него и с всички около себе си. Но какво щеше да се промени у хората? Щяха да използват подобна дарба погрешно, както бъркаха във всичко останало.

Замисли се за Долархайд и Тагарт — спомни си как Ела го накара да повярва, че у всекиго има нещо по-добро.

Но не завиждаше на онези двамата, нито на града... нито на последните свободни апачи, когато златната треска наистина завладее мястото.

Какво ни има на нас хората, по дяволите? Заслужаваха ли тези хора саможертвата на Ела? В сърцата си искаха да са като ангели... но една грешка и „демон“ ставаше твърде слаба дума за това, в което може да се превърне един човек.

Но Ела вярваше в мен.

Той се сети за последния миг преди да го напусне завинаги — когато я държеше в ръцете си и си позволи да я целуне от цялото си сърце, душа и ум, да почувства топлината на човешкото ѝ тяло, човешкото ѝ сърце до неговото... само и само да махне от китката си онази проклета окова.

Когато го целуна, той знаеше, че тя му дава — и на всички хора — цялата любов, която се е страхувала да почувства, може би за повече човешки животи, отколкото той може да си представи, след като бе загубила повече, отколкото някой някога е имал. Да си, до края на неговия живот, с незабравимия спомен за всичко, което тя беше...

Зорница... Ела, живяла като ангел на отмъщението, във война с демони, за да не унищожат цял един свят — без да може да почувства топлина, уют, любов, всички тези неща, накарали я да избере пътя си. Отказала се бе от любовта, докато не беше започнала да се съмнява дори в съществуването си...

Но тогава откри друга Зорница. Джейк Лонерган... Луцифер, прокуден от рая, само Бог знае защо... вече никой не го обичаше, никой не го искаше, нито жив, нито мъртъв.

Но нещо в него, когато той я целуна — и си върна изгубената душа — ѝ даде ключа да освободи и самата себе си, ако и за миг —

достатъчно време, за да изпълни тялото и душата му, докато запеят всичките му сетива. Любовта му към нея в онзи миг бе достатъчна, за да скъса сърцето на всеки мъж...

Джейк затвори очи и задържа спомена в ума си, както в онази пещера искаше ръцете му никога да не я пускат. Знаеше, че трябва да си върви, да навлезе в големите открыти пространства на остатъка от живота си. Ела би очаквала това от него — да не пропилява този дар, да не изхвърля живота си на боклука отново.

Но аз винаги съм бил най-добър в това да бъда лош...

— ... Джейк...

Стори му се, че чу името си едва прошепнато от гласа на Ела, понесен от вятъра. Отвори очи. Обърна се, огледа се наоколо.

Нищо.

Вместо това дочу тихо жужене, което прескачаше от едното му ухо в другото. Най-сетне откри източника — колибри с цветове, блеснали като дъга на слънце, разтанцуvalo се във въздуха...

Джейк пристъпи напред, но птичката още кръжеше пред очите му, безстрашна, сякаш го гледаше както го гледаше Ела... отразяваше безбройните емоции, които преминаваха и се сблъскваха само за миг — болката, гнева, непокорството... честта и благоприличието, които Мийчъм някак бе успял да види у човек с дявола в очите си... любовта, която Алис и Ела доказаха, че дори той може да чувства...

И най-накрая, самоуважението, на което го научи вярата им в него — той осъзна, че тя е оправдана... че може и заслужава да живее, че не е роден просто да добавя към нещастието на човешката раса...

Че не е грях да се радва, че е жив.

Сега му трябва само кураж да открие какво му е писано...

Колибрито се стрелна встрани, върна се, отново се отдалечи, сякаш го караше да поиграе на гоненица с бъдещето, да започне нова игра, която досега не е играл и чийто правила не познава, не знае дали са честни, или не, но знае, че винаги ще има нови възможности, защото животът винаги се променя. Че вече се е променил за него, стига само да повярва.

Джейк погледна в лъскавите тъмни очи на колибрито, а после се обърна и погледна как небето се пресяга да докосне земята в далечината — хоризонт без граници, само обещания за места, където

никога не е бил. Без черно и бяло, без никаква абсолютна правота, на която все ще й е крив.

Небето беше тъмносиньо, безукорно синьо. Винаги му се струваше толкова далечно и недостижимо.

Погледна китката си, мястото, където демонското оръжие го беше приковало за миналото му — докато Ела не го целуна. Той вдигна глава и видя как колибрите отлита — изчезна преди той да успее да го проследи с поглед... Осъзна, че наистина е свободен да избира пътя си, най-после.

Джейк тръгна към чакащия го кон, загърбвайки изгубените си години, за които повече не бе прикован. Яркостта на няколкото спомена, които носеше, щеше да избледне достатъчно, за да може някой ден да го навестяват без очите му да парят...

Небето и синята му тайна вече не му се струвала непроницаеми... не повече отколкото истинското значение на свободата. Лека усмивка заигра по лицето му, когато стигна до коня, сякаш вселената току-що бе нашепвала нещо в ухото му. Той се качи и тръгна — не погледна през рамо, нямаше нужда, докато следва към бъдещето своя дух-водач.

Силует на жена се очертаваше на фона на небето. Тя стоеше и гледаше към каньона от върха на висока скала — невидима за всеки поглед отдолу. Жената наблюдаваше Джейк, който се отдалечаваше, а около тялото ѝ блестеше ореол от силното следобедно слънце. Тя не помръдна, докато Джейк не се стопи в далечината. Той не я забеляза, а и тя знаеше, че никога няма да я види повече. Но ако можеше да я види, щеше да срещне усмивката ѝ.

Издание:

Автор: Джоан Д. Виндж

Заглавие: Каубои и извънземни

Преводач: Емануил Томов

Година на превод: 2011

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Pro book

Град на издателя: София

Година на издаване: 2011

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: ПРО ФИЛМС ООД

Редактор: Албена Раленкова

Коректор: Марко Кънчев; Димитър Кабаков

ISBN: 978-954-2928-11-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/14547>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.